

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ АВАНТЮРИСТЪТ

Част 2 от „Дами и легенди“

Превод от английски: Грозда Русева, 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Минавало ли ти е през ум, Сара, че може и да си се вманиачила малко с тези твои Цветя?

— Кейт е права. През последните месеци не говориш за нищо друго, освен за Цветята на Флийтуд и за този мъж — Гидеон Трейс. Трейс може и да е съвсем реален човек, обаче Цветята, сигурна съм, са само една стара легенда и нищо повече. Вероятно съществуват хиляди такива приказки и едва ли някоя от тях се основава на истината. Защо те е грабнала така точно тази?

Застанала на прозореца на светлия си апартамент на десетия етаж, целият във весел безпорядък, Сара Флийтуд гледаше улицата долу и се усмихваше на себе си.

— Защото тази легенда си е моя — отвърна тя загадъчно.

— Искаш да кажеш, че е твоя, защото жената, която някога е притежавала Цветята, е твоя далечна роднина? — Маргарет Ларк тръсна блестящата си коса. — Това едва ли е основание да си мислиш, че в тази приказка има повече истина, отколкото, в която и да е друга история за изчезнали съкровища.

— Ако питаш мен — каза Катрин Инскип Хоторн и намигна многозначително, — не приказката за Цветята на Флийтуд те е омагьосала, а Гидеон Трейс, мъжът, с когото си пишете напоследък — той е, който истински те е заинтригувал.

Сара усети познатото припламване на вълнение, което винаги изпитваше, щом се споменеше името на Гидеон. Гидеон Трейс. Никога не го беше виждала, но вече знаеше доста за него. След като четири месеца си бяха разменяли писма, тя беше убедена, че този човек бе живо, реално възплъщение на някой от героите ѝ, сякаш излязъл направо от нейните романтично приключенски романи. Тъмен, енигматичен, мистериозен и твърде опасен — звярът в обитаваната от духове градина, който чака своята красавица да го избави от злата магия.

Сара знаеше, че самата тя не беше кой знае каква красавица, но си въобразяваше, че може да развали и най-страшната магия, направена на Гидеон Трейс, и така да го освободи. Всъщност тя нямаше търпение да се заеме с тази задача и както винаги бе изпълнена с безгранично самочувствие и оптимизъм. Отправи поглед към двете си най-добри приятелки, които седяха на блестящия ѝ нов италиански диван от черна кожа.

— Не мога да го обясня, Кейт, но зная, че между легендата за Цветята и Гидеон Трейс има някаква връзка. Решила съм да разгадая както легендата, така и мъжа — каза Сара.

— Но ти нямаш никакъв опит в иманярството.

— Гидеон Трейс ще ми помогне. Интуицията ми заговорва, когато си помисля за това съкровище. То е мое. Възнамерявам да го открия с помощта на Трейс.

Маргарет вдигна поглед към тавана.

— Защо от всичките иманяри и специалисти по аварийно-спасителни работи, с които се свърза преди пет месеца, когато правеше проучвания за „Великолепната експедиция“, си се вторачила точно в Трейс?

— Нещо в стила му на писане ми подсказва, че е различен от другите.

— Е, коя съм аз, че да те обезсърчавам? — каза Кейт.

— Желая ти късмет, скъпа. Мен самата достатъчно ме възнагради съдбата. Сега е твой ред.

Кейт беше облечена за пътуването с тюркоазна памучна рокля на цветя. Изглеждаше в изключителна форма и добро здраве, както с удоволствие забеляза Сара.

Очите на приятелката ѝ излъчваха жизненост, а светлокестенявата ѝ коса блестеше. И следа нямаше от предишната ѝ напрегнатост и вечна измъченост. Изглежда нищо на този свят не можеше да се сравни с два месеца, прекарани на тропически остров, или пък с женитба за пират — ето защо Кейт преливаше от енергия и някакво сияние на щастлива жена.

— Мисля, че Кейт е права — каза бавно Маргарет. — Може би ние не би трябвало да те разубеждаваме. Щом изпитваш желание да търсиш имане, моля, тръгвай. Винаги си имала необикновена интуиция. Може пък тя да те заведе при Цветята.

— Или ако не, поне при Гидеон Трейс — допълни Сара, като си мислеше, и то не за първи път, че приятелката ѝ Маргарет притежава онова чудесно, неподдаващо се на определение качество да върши всичко с лекота и изящество. Маргарет успяваше да постигне небрежна елегантност. Сега седеше, подвила единия си крак под другия. Беше облечена в обичайния си сдържан стил. Яката на бледожълтата ѝ копринена блуза беше вдигната така, сякаш служеше за рамка на привлекателното ѝ лице. Черните ѝ панталони бяха скроени много красиво от скъп дизайнер, а модните ѝ черни ниски обувки бяха италиански.

— Значи по-важната ти цел е да се запознаеш с Трейс, така ли? — попита Маргарет, като в погледа ѝ се прокрадна леко неодобрение.

— О, да, определено. В писмата му има нещо, което аз трябва да... — Сара направи пауза и погледна пак през прозореца, тъй като вниманието ѝ беше привлечено от жълтото проблясване на едно такси. То спря до тротоара и от него излезе слаб, тъмнокос мъж с джинси и памучна риза. Последва го друг мъж, който беше негово поминиатюрно копие. — Джаред и синът му пристигнаха, Кейт.

— Приключило е шеметното им пътешествие до Космическия обелиск и крайбрежието. Мисля, че е време за летището — Кейт стана и отиде до прозореца. Очите ѝ се изпълниха с топлота. Долу Джаред Хоторн се наведе над прозореца на колата, за да каже нещо на шофьора. След това той и синът му се скриха от погледа ѝ, защото влязоха във фойето на сградата.

— Как се чувстваш, след като намери своя пират? — попита я меко Сара.

— Какво мога да кажа? Просто съм нов човек.

Маргарет се засмя от дивана.

— Точно така. Надявам се, че си простила на Сара и мен за това, че преди три месеца те отвлякохме и ти устройохме това пътешествие до Аметистовия остров?

— Като се има предвид какво се получи накрая, с най-голямо удоволствие мога да кажа, че било каквото било. Пък и какво лошо има в едно отвличане и малко насилие, когато е между приятелки? — венчалният пръстен на Кейт проблясваше с отразените лъчи на следобедното слънце. — Единствено ви пожелавам и вас двете да ви

сполети същото щастие. — Тя погледна Сара. — Наистина ли мислиш, че този човек на име Трейс може да ти стане много скъп?

— Да — Сара чувстваше, че гласът ѝ звучи спокойно и убедително. — Много скъп.

— Не се оставяй да бъдеш подведена от няколко писма, умишлено изпълнени със загадъчност — посъветва я Маргарет. — За бога, та този човек издава евтино списание за иманярство и търсене на съкровища, което задоволява вкусовете на шепа запалени мъже със съмнителна интелигентност. Те си въобразяват, че ще открият златна мина или самолета на Амелия Йърхарт. Откровено казано, всичко това поставя Гидеон Трейс само на една йота по-горе от най-обикновен мошеник.

— Не е вярно — каза Сара тихо. — Той продава мечти. Точно каквото правя и аз.

— Недей да подценяваш стойността на една красива мечта — добави Кейт. В гласа ѝ прозвучаха радостни нотки, защото на вратата се звънеше. — Аз ще отворя.

Сара гледаше приятелката си. Тя отиде до вратата и отвори на съпруга си. Нямаше две мнения — Джаред Хоторн бе напълно подходящ за Кейт. Сивите очи и лукавата му усмивка го правеха истински, жив, движещ се и говорещ пират, който би могъл да излезе направо от страниците на някой от историческите романтични романи на Кейт. Нещо повече — той притежаваше такава агресивност на характера, каквато беше необходима на един мъж, за да управлява тропически курорт или пък за да си има вземане-даване с жена като Кейт. И с двете задачи той се справяше много добре.

— Здравей, мила! — Джаред се наведе и дари жена си с кратка, но възторжена целувка. — Готово ли е всичко? Казах на таксито да чака. Да не изпуснем самолета!

— Готова съм — Кейт се усмихна на заварения си син. — Кажете ми за Космическия обелиск — как беше?

— Страхотно! Вижда се целият град, и планините, и всичко! — възторжено заобяснява Дейвид Хоторн. — Казах на татко, че и ние трябва да си построим същия обелиск на Аметист, но той ми отговори, че е достатъчно да се качим на най-високото място на замъка Хоторн и да погледнем оттам.

— Като че ли е прав.

— Да, но на мен тук ми харесва. Надявам се скоро пак да дойдем в Сиатъл.

— И аз се надявам — обади се Сара от другия край на стаята.

— Ти и Маргарет ще трябва да ни дойдете на гости на остров Аметист в най-скоро време — поканата на Джаред прозвуча непринудено. — Не се притеснявайте, място има много!

— Цял курорт — поясни Дейвид. — Ще ви науча да плувате с шнорхел, както показах и на Кейт.

— Струва ми се страхотно — каза Сара.

— Обещайте, че и двете ще ни дойдете на гости, и то скоро — каза Кейт. — Много ми липсват.

Джаред вдигна вежди и погледна жена си.

— Не разбирам как така ти липсват, като през цялото време си говорите по телефона.

— Трябва да поддържам връзка с колежките си — каза Кейт високомерно.

Джаред се усмихна на Сара и Маргарет.

— Както казах, елате ни на гости. Самолетните билети ще ви излязат по-евтини от сметките за телефон, които трите навъртате.

Кейт сбърчи нос.

— Това не е вярно.

— Хващаш ли се на бас? — Джаред тръгна към купчината багаж в ъгъла. — Хайде, Дейв, ела да ми помогнеш. Знаеш, че Кейт никога не пътува с малко багаж.

— Добре, татко — Дейвид крадешком се усмихна на Кейт и отиде при багажа.

Пред вратата Сара прегърна Кейт.

— Не се тревожи, така или иначе ще дойдем на Аметист — обеща тя, като мигаше бързо, за да спре сълзите си.

— Благодаря — пошепна Кейт. — И отново ви благодаря, че ме пратихте на първото пътешествие до острова. Цялото си щастие дължа на вас двете.

— О, Кейт, така се радвам за теб! — Сара се усмихваше развълнувана. Тя отстъпи на бащата и сина да минат с багажа.

— Много ми беше приятно, че се виждахме тези две седмици, Кейт — добави Маргарет и се приближи, за да прегърне приятелката си за сбогом. — Толкова е хубаво, че можем да ви идваме на гости

поне веднъж в годината, когато Джаред довежда сина си в Щатите при дядо му и баба му.

— Бъдете спокойни, ще имате възможност да я виждате и често — каза Джаред, вече от входа. — Но сега ще си я водя вкъщи на Аметист. Все някой трябва да управлява курорта — нищо чудно да е тръгнал към морето, докато ме нямаше две седмици.

— Няма такава опасност — Кейт праметна чантата си през рамо и последва Джаред и Дейвид. — Довиждане и на двете ви. Гостуването ни беше чудесно. С нетърпение очаквам да ви видя на Аметист. Сара, желая ти късмет в иманярството. Маргарет, бъди разумна. И много ви благодаря.

Сара изпрати малкото семейство до асансьора. След това влезе, внимателно затвори вратата и се приближи до Маргарет, която стоеше до прозореца.

— Е, виждаш ли колко си била права, когато каза, че остров Аметист е мястото, където трябва да изпратим Кейт — отбеляза Маргарет. — Станала е просто лъчезарна!

— Щастлива е и спокойна — Сара гледаше как долу Кейт, Джаред и Дейвид влизат в чакащото такси.

— Браво на нея. А сега да си поговорим за нашите планове за най-близкото бъдеще...

— Какви планове?

Маргарет се намръщи и се обърна.

— Наистина ли имаш намерение да го издирваш?

— Гидеон Трейс ли? Непременно. В края на седмицата тръгвам да го търся по крайбрежието.

— Имаш ли адреса?

— Само номера на пощенската кутия, написан в писмата му. Градовете по крайбрежието са малки. Този, в който живее, едва ли е по-голям от една точка на картата, а в такива градове обикновено всички се познават. Сигурно ще се намери някой да ми каже къде живее издателят на списание „Иманярство“.

— Не си му съобщила, че ще отидеш при него, така ли?

— Не, смятам да го изненадам.

Маргарет я погледна със съжаление.

— Както винаги, блажено се осланяш на прословутата си интуиция, нали?

— Само веднъж ме е подвеждала. И вината си беше моя. Не обръщах внимание на предупрежденията ѝ — Сара се запъти към кухнята. — Какво ще кажеш за чаша вино преди вечеря?

— Добра идея. Надявам се поне, че Трейс не те е убеждавал да вложиш няколко хиляди долара в някаква си смахната експедиция за откриване на самолет е товар от злато на борда, изчезнал по време на Втората световна война, който вероятно се е разбил на някой от Тихоокеанските острови.

Сара се засмя.

— Намекваш за това, което направи Слотър? — Джим Слотър, собственик на предприятие, наречено „Слотър Ентърпрайзиз“, бе един от професионалните търсачи на съкровища, с който тя се свърза преди пет месеца. Беше прочела неговата обява заедно с няколко други на задната корица на съмнително списание за мъже.

Той ѝ беше написал няколко писма на впечатляващо оформени бланки и ѝ се обажда по телефона, като се опитваше да я заинтригува със своя план за откриване на самолет, пълен със злато. Сара учтиво го отклоняваше.

— Той се оказва един хитрец, нали?

— Бих казала да. Но точно там е въпросът, Сара. Хората, които се занимават с търсене на съкровища и иманярство, или всички са на границата на мошеничеството, или са направо луди. Очакват от теб да пилееш хилядарки по техните проекти за намиране на златни мини и не знам какво си. След това ти вземат парите и изчезват.

— Но не и Гидеон Трейс. Той е различен — Сара успя да намери в бюфета две чисти чаши за вино. Помисли си, че трябва да пусне машината за миене на чинии. Чистите ѝ съдове почти свършваха — опитвал да ме убеждава да не влагам нито цент в разни смахнати проекти. Всъщност дори се опита да ме разубеди и препоръча, да не си губя времето в издирване на Цветята.

— Не зная, Сара. Просто цялата тази идея не ми харесва. Но ти ще си решиш — Маргарет вървеше след нея. Спря се и погледна вечерния вестник, който беше на плота всред странна разнородна колекция от жълта хартия, любовни романи и химикалки.

Сара се почувства неловко. Отваряйки хладилника, погледна към Маргарет, точно когато тя вече преглеждаше вестника, за да намери колоната за бизнес.

— Маргарет, недей, не мисля, че е необходимо да я четеш.

Но бе късно. Приятелката ѝ вече се взираше в снимката на мъж със сурово лице и делови костюм.

— Не се притеснявай, Сара — каза тя меко. — Той винаги е бил център на внимание в света на бизнеса. И на сензациите във вестниците. Не можеш да ме накараш да спра да ги чета, за да не би да се натъкна на някоя статия за него. — Тя сгъна вестника и погледна приятелката си с ледена усмивка. — А освен това всичко вече е свършило.

— Да — Сара припряно заотваря бутилка шардоне, като се чудеше как да отклони темата. — Искаш ли да излезем да хапнем на пазара? — попита тя и захвърли тапата напосоки към кошчето за боклук, но не го улучи. Помисли си, че после трябва да я вземе.

— Добре. Но след това смятам да се прибера и да се опитам да пиша. Докато Кейт беше при нас тези две седмици, не съм написала кой знае колко, а срокът ми изтича следващия месец.

— Ще успееш. Както винаги — Сара напълни две чаши с чисто, изискано шардоне от Вашингтон и подаде едната на приятелката си. — Да прием за Кейт и за новото ѝ семейство.

— И за твоята иманярска експедиция — добави Маргарет, когато чашите звъннаха. Тя отпи и стана сериозна. — Обещай ми, че ще бъдеш предпазлива, Сара.

— Та аз съм въплъщение на самата предпазливост!

— Ами! Ти си въплъщение на самата импулсивност, което ме кара да се страхувам, че съвсем скоро прословутата ти интуиция, която следваш така сляпо, ще ти докара куп неприятности.

— На трийсет и две години съм, Маргарет. Неприятностите започват да ме привличат. Е, хайде да сложим край на поученията и да се заловим с нещо по-сериозно. Какво искаме за вечеря и къде искаме да отидем? Аз гласувам за спагети.

— Винаги си била за спагетите.

Два часа по-късно, добре похапнала лешникови сладки, Сара отключваше входната врата. Влезе и обиколи веселия си, облепен с ярки тапети апартамент с една спалня, като светваше всички лампи.

Когато се приближи до бюрото с компютъра, който приличаше на древна монолитна скала всред море от бележки, списания, празни

чаени чаши и всякакви материали, свързани с проучванията ѝ, тя се спря.

Не ѝ отне много време да намери купчинката с писмата от Гидеон Трейс. Маргарет е права, помисли си тя и се усмихна, докато зачете едно от тях. Наистина бележките на Гидеон бяха изпълнени със загадки и твърде неразбираеми. Недоброжелателният наблюдател дори би ги намерил доста сухи. С нищо не подсказваха каква обаятелна личност трябва да е той, в което тя беше убедена.

Скъпа госпожице Флийтуд,

Във връзка с Вашето запитване относно легендата за Цветята на Флийтуд, за съжаление, мога да ви кажа твърде малко факти, които още не са Ви известни. Легендата датира от втората половина на деветнадесети век и по нищо не се различава от другите истории за изчезнали съкровища. Те обикновено се изпълват с преувеличения с течение на времето.

Предполага се, че Цветята са били пет чифта обици, изработени от скъпоценни камъни. Според легендата Емелина Флийтуд, стара мома, която работела като учителка, прекарвала летните си ваканции в търсене на злато в планините край Вашингтон, недалеч от вилата си. Имало е и други случаи, когато жени са си опитвали късмета в търсенето на злато на границата и наистина, както вероятно знаете, във Вашингтон е било намерено известно количество от ценния метал.

Във всеки случай, говори се, че тя е открила малка златна жила, работила над нея през цялото лято и след това продължила да учителства следващата учебна година. Никога на никого не е казвала местоположението на своята находка, нито пък дали е могла да извади някакво злато. Но легендата твърди, че е имала обици, които винаги наричала свои Цветя, и че тези обици били изработени от златар в Сан Франциско, на когото платила с късчета самородно злато.

Преданието гласи, че преди да умре, Емелина Флийтуд заровила обиците си някъде из притежаваните от нея имоти, като нарисувала карта, показваща местоположението им. Но ако някога е съществувала такава карта, то тя отдавна е изчезнала.

Изненадан съм, че Вие сте запозната с тази легенда. Тя е изключително трудно проследима и професионалното ми мнение е, че не предоставя много информация, на която може да се разчита. Едно евентуално търсене на Цветята би било загуба на време. Но ако мога да Ви бъда полезен с нещо занапред, моля, не се колебайте да се обърнете към мен. Благодаря Ви за чека. Поднових абонамента Ви за „Иманярство“ за още една година.

Ваш: Г. Трейс

P.S. Благодаря и за рецептата за босилковия сос.

— Е, господин Г. Трейс — въздъхна Сара, докато връщаше писмото на бюрото. — Ценя професионалното ви мнение, но нямам намерение да се съобразя с него. Ще намеря Цветята, като при това вие ще ми помогнете да ги открия.

ПЪРВА ГЛАВА

По-голяма и по-грозна котка, Сара не беше виждала. Истинско котешко чудовище, поне десет или дванайсет килограма, при това само мускули.

Козината ѝ беше, на петна, нещо средно между оранжеви и кафяви на цвят, изпъстрена тук-там с черно и бежово, сякаш за по-интересно. Едното ѝ ухо беше откъснато и имаше няколко стари белега, но иначе изглеждаше в отлично физическо състояние. Сара си помисли, че тази котка вероятно е спечелвала всички битки, в които е решавала да участва. Съмняваше се дали изобщо някога в живота си е мъркала.

— Извинявай — обърна се Сара към котката, която се беше простряла на най-горното стъпало, така че изцяло препречваше входа към верандата. — Би ли имала нещо против да почукам?

Животното дори не си направи труда да вдигне глава, а само махна веднъж с опашка в знак на предупреждение. Отвори си очите, така че образуваха тесни цепнатини, и я погледна не особено дружелюбно. Сара се усети прикована от две студени като камък златистозелени очи.

— Както виждам, не си от най-гостоприемните. Много отдавна е трябвало да се спазарят и вместо теб да си вземат копой. Каква си ти всъщност? Да не си котка пазач?

Животното продължаваше да я гледа отчуждено с очи като скъпоценни камъни. Сара се огледа с надеждата да открие някакви признаци на човешко присъствие, но не откри кой знае какви.

Старата, обрулена от времето къща във викториански стил, която Сара най-накрая беше успяла да открие след усърдно търсене, беше кацнала на стръмния бряг непосредствено до океана. Тази сутрин водите му бяха обгърнати от воала на мъглите, надвиснали като черна магия.

Къщата с всичките си старинни архитектурни орнаменти изглеждаше излиняла, негостоприемна и надменна като стара кралска

особа.

Най-близката сграда на съседите беше на известно разстояние, скрита от плътна стена дървета. Далечният грохот на вълните и безспирният шепот на боровете бяха единствените звуци, които се чуваха. Очевидно неслучайно, домът на Гидеон Трейс беше отделен в свой собствен свят и котката беше единственото доказателство, че тук все пак живее някой.

Сара пак се вгледа в огромната котка и най-накрая въздъхна:

— Много съжалявам, но ще почукам все пак, независимо дали си съгласна или не.

Котката я гледаше втренчено.

Сара предпазливо мина по края на стълбите, чевръсто се изкачи на широката тераса, без да обръща внимание на нервните удари на опашката зад гърба ѝ. Но животното не се помръдна, за да се опита да я спре, когато отиде до вратата.

Тъкмо се канеше да почука, когато я спря неясно усещане за нечие присъствие. В този миг вратата се отвори. Сара вдигна поглед и за втори път тази сутрин се оказа прикована от чифт ледени, златистозелени очи. Сега поне бяха човешки. Като че ли човешки.

— Коя сте вие, по дяволите, и какво искате?

За миг Сара имаше чувството, че времето е спряло. Стоеше на верандата, загледана в мъжа пред себе си, хипнотизирана от очите му на звяр от джунглата и от каменно грубия му глас. Откакто беше предприела тази авантюра, за първи път ѝ хрумна, че задачата може би не е по силите ѝ.

Гидеон Трейс изглеждаше грамаден, студен и опасен.

— Да, разбира се — промълви тя най-последно. — Сега си давам сметка, че приличате малко на котката.

Мъжът присви очите си така, както беше направило животното на стълбите към верандата. Той не се помръдваше — просто стоеше на вратата, голям и негостоприемен. Беше с джинси и избеляла синя работна риза.

— Продавате ли нещо, мадам?

Сара се опомни бързо и изобрази най-пленителната си усмивка. Подаде му ръка.

— Може и така да се каже. Аз съм Сара Флийтуд. Чаках с нетърпение да се запознаем. Вие сте Гидеон Трейс, нали?

Той погледна протегнатата ръка, сякаш се колебаеше дали да я поеме или да я захапне. Когато Сара срещна отново погледа му ѝ се стори, че той едва прикрива изненадата си.

— Да, аз съм Трейс — едрата му длан за съвсем кратко обгърна нейната, като едва не премаза пръстите ѝ. Той веднага се отдръпна, мръщейки се. — Вие ли сте онази Флийтуд, която ми изпраща писма от няколко месеца? Същата, която ми писа за легендата за Цветята?

— Това съм аз — Сара стискаше презрамката на огромната си трицветна чанта — в черно, бяло и жълто. — Бих искала да поговоря с вас по-подробно за легендата, защото съм решила да търся Цветята. Ако трябва да бъда напълно откровена, надявам се да ви убедя да тръгнете с мен в ролята на консултант. Ето какво имах предвид, когато ви казах, че съм дошла да ви продам нещо. Всъщност може и така да се каже. Надявам се да ви продам не, а да ви убедя да приемете една моя страхотна идея. Разбирате ли, аз...

— Чакайте малко! — Трейс я прекъсна и с жест.

Сара не обърна внимание на повдигнатата му длан, твърде развълнувана сега, когато беше го издирала.

— Нямам никакъв опит в златотърсачеството и си помислих, че мога да разчитам на вашите съвети. Ще ви платя, естествено. Какво е заплащането на консултантите по иманярство сега? Дали ще ми излезе по-евтино, ако ви наема за цяла седмица, или пък ще бъде същото, ако ви плащам на ден? Сигурна съм, че ще можем да се споразумеем. Добре съм обмислила всичко и...

— Казах ви, почакайте малко! — лицето на Гидеон Трейс изразяваше същата строгост и неприветливост като на котката. — Винаги ли сте такава... Възторжена?

Сара се изчерви.

— Съжалявам, като че ли поизбързах, нали? Както казват приятелките ми, понякога съм малко импулсивна. Но какво ли разбират те? Във всеки случай, толкова се радвам, че ви намерих, господин Трейс, защото чувствам, че нашето съдружие ще бъде изключително изгодно и за двете страни — и тя пак го награди с една от най-обаятелните си усмивки.

Но като че ли усмивката ѝ го накара да бъде още по-предпазлив. Силното му лице далеч не издаваше сърдечен характер. Златистозелените очи проблеснаха, когато я погледна.

— Как ме открихте?

— Попитах за вас на бензиностанцията.

— Може би и аз трябва да отида на бензиностанцията, за да ги попитам какво да правя с вас, след като вече сте дошли.

— Мисля, че това, което сега би трябвало да направите, е да ме поканите да вляза и да ми предложите чай.

— Така ли?

Сара преглътна.

— Смятам, че това е чудесна идея.

— Аз не пия чай. И дори нямам чай вкъщи.

— Нищо. Аз винаги нося със себе си, когато пътувам — Сара пхна ръката си в огромната чанта и на секундата извади пликче с надпис „Английска закуска“ на етикета. — Единственото, което ми трябва, е малко гореща вода. Поне гореща вода имате, нали?

Гидеон явно обмисляше подходящ отговор на въпроса ѝ. Точно в този момент прозвуча меко, въпросително измяукване някъде близо до краката му. Сара беше сигурна, че огромният звяр от стълбите не е способен на такава нежност. Погледна надолу и видя малка, деликатна сребристосива котка с топли златисти очи.

— О, колко е сладка! — Сара приклепна и ѝ подаде пръстите си за поздрав.

Сребристосивата котка помахаше веднъж-дваж опашка, застанала до едната от износените обувки на Гидеон, и след това се протегна плавно напред. Любезно проучи пръстите на Сара и след това отри красивата си глава в протегнатата ѝ ръка.

Сара погледна към Гидеон, който с явно неодобрение наблюдаваше сцената.

— Как се казва?

— Елора.

Сара беше възхитена.

— Нарекли сте я на Мистериозните пещерни храмове в Индия?

— Да — за пореден път в очите му проблесна изненада.

Сара почеса ушите на Елора и котката започна да мърка.

— Едва ли бих се осмелила да ви попитам за името на онова чудовище на стълбите.

— Мачу Пикчу.

— О, да, изчезналият град на инките — Сара се обърна, за да види голямата котка, която не беше се помръднала от своята позиция наред стъпалото. — Името май й отива, нали? Голямо и неподвижно.

Гидеон сякаш не я чу.

— Както разбирам, вие сте шофирали от Сиатъл дотук и сте тръгнали сутринта? — думите му прозвучаха така, като че ли тя беше извършила нещо изключително безсмислено.

— Да, пътувах чудесно. По пътищата нямаше почти никакво движение.

— Е, щом като сте си дали труда да изминете толкова път, бихте могли да влезете да пиете чай.

— Благодаря — Сара погали Елора още веднъж и се изправи. — Двете ви котки се различават много по характер, нали? Тогава как се разбират помежду си?

— Елора върти Мачу Пикчу на малката си лапа — явно Гидеон се беше примирил с това положение на нещата.

— Невероятно — измърмори Сара.

— Какво очаквате? Той е просто един лековерен мъжки котарак. Елора няма никакви затруднения с него. Насам, моля — Гидеон се обърна, за да й покаже накъде да върви.

Сара го следваше бързо, като се оглеждаше с неприкрито любопитство. Отвътре старата викторианска къща изглеждаше тъмна и недружелюбна. А беше и хладна.

— Сигурно струва цяло състояние отоплението на толкова стара сграда.

— Така е, но аз не се нуждая от много топлина.

Сара видя избелелите пердета, занемарените дървени подове и овехтелите мебели. Очевидно издаването на „Иманярство“ не носеше високи печалби. Или пък Гидеон Трейс просто не държеше да инвестира за облагородяване на обстановката около себе си. Жилището му не изглеждаше занемарено, реши накрая тя, а само беше тъмно и мрачно.

Иначе беше невероятно чисто и спретнато. Списанията бяха подредени на полиците в просто ужасяващ ред. Книгите, невероятно разнообразни, бяха поставени с голяма прецизност на местата си в библиотечни шкафове от пода до тавана. Повърхността на малката

маса беше съвършено чиста и на нея нямаше нито една употребявана чаша.

Дори шахът, разположен на една маса в ъгъла, изглеждаше някак спретнат и подреден. Сара гледаше гравираните дървени фигури и се питаше с кого ли играе шах Гидеон. По всичко изглеждаше, че живее твърде уединено.

Тя пристъпяше бързо след неохотно поканилия я домакин. За да я заведе във всекидневната, минаха през кухнята. Тук всички прозорци гледаха към океана, като сега предлагаша панорамна гледка на надвисналите над водата тъмни мъгли. Самата стая беше просторна в стила на старите кухни и някак по-светла и гостоприемна от всекидневната. Но и тук преобладаваше впечатлението за плашещ ред.

Гостенката си даде сметка, че изобщо не е очаквала, нейният герой да е толкова добре организиран човек. Но тя не се поддаваше на тези обезкуражаващи дребни подробности.

— Седнете.

Тя не чака втора покана. Пусна огромната си чанта на един стол така, че тупна, и седна до старата маса с крака във вид на животински лапи.

— Жилището ви е много интересно.

— Аз го харесвам — Гидеон беше на мивката и пълнеше с вода стар сребрист чайник.

— От много време ли живеете тук?

— Почти пет години.

— Оттогава ли издавате и списанието си за златотърсачи?

— Приблизително.

Домакинът ѝ очевидно не го биваше много в светските разговори. Това не изненадваше Сара. Гидеон Трейс не беше от типа хора, които непрекъснато любезничат.

— Високо ценя помощта, която ми оказвахте през последните месеци, господин Трейс. Специализираната информация, която ми предоставихте по въпросите на златотърсачеството, беше неоценимо полезна за моя роман. Сигурно ще ви зарадва новината, че във вторник изпратих в Ню Йорк ръкописа на „Великолепната експедиция“.

— Невероятно вълнуващо — съгласи се той саркастично. — Споменахте в едно от писмата си, че това е някакъв любовен роман, така ли?

— Точно така. Аз пиша романтично приключенски романи.

— Струва ми се, че тези два термина си противоречат.

— В никакъв случай. Според мен романтичното и приключенското начало се допълват много красиво. Опасностите и приключенията повишават силата на чувствата в романа и обратното — силните чувства правят приключенията по-интересни.

Гидеон определено я слушаше със скептицизъм. Той сложи две чаши на масата и сипа в едната лъжица нес кафе.

— Както разбирам, май не четете книги от този жанр? — осмели се да го попита Сара, малко разочарована, че след всичките тези месеци, през които си кореспондираха, той очевидно не си беше направил труда да купи някоя от книгите ѝ, за да види какво представлява.

— Не, не бих казал, че чета такива книги — Гидеон върна чайника на печката.

Сара се вгледа в него, когато се обърна. Той се облегна на ръба на плота и скръсти ръце връз широките си гърди. Или тази недружелюбност и скептицизъм бяха нещо типично за характера му, или пък ако не — може би беше прекъснала някаква важна работа. Нищо чудно тъкмо да е пишел някоя статия за „Иманярство“. Тя знаеше много добре какво изпитва човек, ако бъде прекъснат, когато пише.

— Вижте, ако моментът не е подходящ, бих могла да дойда друг път — предложи тя.

— Добра идея. И кога да бъде този друг път?

— Да речем след няколко дни?

Ъгълчето на устните му се изви в едва забележима усмивка. Но това неуловимо доказателство, че разговорът го забавлява, изчезна веднага.

— Забравете го. И сега може да приключим. Имам чувството, че сте упорита. Кажете ми как така изведнъж решихте да се занимавате с издирване на съкровища, госпожице Флийтуд?

— Дошло му е времето — отговори Сара простичко.

— Какво искате да кажете с това „дошло му е времето“?

— Така ми подсказва интуицията.

— Откога знаете легендата за Цветята?

— Вече близо една година. Тази история се предава от поколение на поколение от жените в моето семейство от години насам, но никой не ѝ е отдавал голямо значение. Когато леля ми почина преди една година, тя ми остави картата.

Гидеон не помръдна, но сякаш цветът на очите му стана по-наситен.

— Каква карта?

— Картата, която Емелина Флийтуд е начертала. Вие я споменавате в писмото си, не си ли спомняте? Пишете ми, че се съмнявате дали съществува, но тя е съвсем истинска. Леля ми я е притежавала през целия си живот, докато я завеща на мен — Сара се пресегна, взе чантата си и започна да рови. — Направила съм десетина копия, а оригинала съхранявам в сейф в банката. Донесла съм едно от копията. — Тя извади прозрачна пластмасова папка, в която пазеше лист хартия с неумело направена скица и някакви думи.

Гидеон се пресегна към папката, като за първи път показва признаци на истинско любопитство. Намръщи се, докато разглеждаше тайнствения чертеж.

— Разни карти за заровени съкровища има под път и над път. Винаги се намират хора, които твърдят, че притежават оригинала или пък се опитват да ти го продадат. Деветдесет и девет цяло и деветдесет и девет процента от тях са фалшиви. Какво ви кара да мислите, че тази е оригинална?

— Веднъж леля ми даде картата за анализ в една лаборатория, най-малкото, за да се докаже, че хартията датира от съответното време. И наистина хартията се оказа стара.

— Това още не означава, че картата е истинска, или че когато и да е, е можела да отведе до Цветята. Би могла да е начертана поради редица причини.

— Това е оригиналната карта.

Гидеон я погледна. Очите му блестяха.

— Казвате го с такава сигурност.

— Защото съм сигурна. Интуицията ми го подсказва. А интуицията ми подсказва и нещо друго, Гидеон Трейс, но до това ще стигнем по-нататък.

— Дори да предположим, че е истинска, какво ви кара да мислите, че точно вие от Флийтуд ще бъдете тази, която ще намери

скъпоценностите?

— Подказва ми го...

— Интуицията. Спомням си. Често ли ви се случва да се оставите да ви води тази ваша интуиция, госпожице Флийтуд?

— Достатъчно често, за да се науча да ѝ отдавам съответното внимание, когато е необходимо.

Откъм пода пак се чу меко мяукане. Елора скочи леко в скута на Сара и се настани там на кълбо.

— Мисля, че е редно да ви уведомя, че не даваме такива консултации, каквито очаквате — заяви Гидеон, гледайки как ръката на гостенката му гали котката.

— Зная, че се занимавате с издаването на списанието си, но си помислих, че тази идея може да ви заинтригува. Точно във вашата сфера е. Тази легенда е така примамлива. Представете си само каква статия може да излезе в списанието ви.

— Чувал съм много приказки, примамливи като тази, ако не и повече. Но твърде малко от тях довеждат до истински находки. В действителност най-много, което човек може да открие, е някое парче ръждясало желязо, копче или заблудена сачма от пушка. Златотърсачеството за много хора е само хоби. Никой не е забогатял от това. Повярвайте ми, от издаването на „Иманярство“ се печелят повече пари, отколкото от търсенето на такива примамливи неща.

— Е, аз възнамерявам да опитам и наистина моето мнение е, че вие трябва да обмислите предложението ми, Гидеон.

Той премигна.

— Аз ли? Че защо? — След това припряно вдигна ръка, за да предотврати отговора ѝ. — Чакайте, не ми казвайте нищо. Интуицията ви го подсказва, нали?

— Точно така — зарадва се тя, че той я е разбрал. — И, кога можем да тръгнем? Натъпкала съм колата си с всичко необходимо и смятам, че продуктите ще ни стигнат за няколко седмици. Предлагам, ако няма да работите по поредния брой на списанието, да тръгнем утре сутринта.

Той я гледаше изпитателно.

— Да тръгнем? Просто така? Да не сте полудели? Та вие дори не ме познавате. Може да се окажа сериен убиец, по отношение на вас, най-малкото.

— Я не ставайте смешен. Аз имам чувството, че се познаваме от месеци. Всъщност откакто получих първото ви писмо.

Гидеон изглежда се стъписа.

— Вие или сте невероятно наивна, или пък удивително глупава. Вас не трябва да ви пускат да излизате навън, освен ако не сте вързана с каишка.

— Уверявам ви, че не съм нито особено наивна, нито съм глупава. Зная какво правя. В повечето случаи поне.

— Сериозно ли говорите за всичко това? Материализирате се отнякъде си ей така, от въздуха, заставате на прага ми, размахвате пред очите ми някаква стара карта и очаквате незабавно да се включа във вашата идиотска експедиция?

— На мен по ми харесва да я наричам търсене на приключения. А във всички приключения участва странстващ рицар. Избраният сте вие.

— А вие коя сте според вас? Да не се мислите за красавицата принцеса? — Той плесна папката с картата по масата.

Сара се усмихна.

— Каквато ме виждате, за такава ме считайте. Забравих си вкъщи тиарата. Е, какво ще кажете, господин Трейс? Свободен ли сте, за да ви назнача на тази работа?

— Не, не съм свободен — измърмори той. В това време чайникът започна да свири. — Аз само пиша за загубени съкровища, но не си губя времето да ги търся.

— Но вие няма да си губите времето. Аз ще ви плащам.

— Вижте какво, госпожице, диренето на съкровища струва пари. И то много пари. Хората пилеят милиони за проекти, чиято цел е да установят местоположението на потънали кораби или да издирят златни мини. — Той взе нейното пликче чай и го пусна в едната чаша. След това я напълни с гореща вода. После наля и в чашата с кафето. Движенията му бяха пестеливи и овладени и подсказваха силен характер.

— Не ви предлагам да организираме голяма експедиция за намиране на потънал кораб със съкровища на борда. Само искам да намеря Цветята на Емелина Флийтуд. И притежавам картата. Има ли нещо по-просто от това, което искам?

Гидеон възмутено поклати глава. Донесе чашите на масата и седна срещу нея.

— Слушайте внимателно, госпожице Флийтуд. Искам да подчертая някои факти от реалния живот. Търсенето на съкровища почти никога не завършва с успех. Поне не и в днешно време. Преди сто, преди двеста години пес още е било възможно някой любител да се натъкне на нещо подобно — на пещерните храмове на Елора или на забравена гробница на фараон. Днес единствените хора, които изпитват такива усещания, са професионалните археолози, при това дори за тях тези усещания не се случват много често.

— Аз само се опитвам да намеря няколко чифта обици, а не изчезнала цивилизация.

— Тогава това ви нарежда в редиците на любителите. По-добре ще бъде, ако си купите детектор на метали и се отправите към плажа, за да търсите изгубени дребни монети.

— Вие наистина твърдо сте решили да не се поддавате на увещанията ми, така ли?

— Опитвам се да ви дам реалистична картина на това, което сте замислили.

— А къде е жаждата ви за приключения? Вие сигурно изпитвате истински интерес към иманярството, в противен случай не бихте се заели с издаването на такова списание. Не ви ли привлича възможността да откриете съкровището, а вълнението на търсенето? Не искате ли да изпитате копнежа по самото търсене на скъпоценности?

В очите на Гидеон за малко припламна интерес, прикрит от клепачите му.

— Опитвам се да насоча копнежите си към по-постижими цели.

Сара премигна и се усмихна.

— Да не би случайно да се опитвате да ме уплашите?

Той въздъхна.

— Вече имам чувството, че това трудно би ми се отдало.

— Да, просто е невъзможно — отсече тя решително.

Той я наблюдаваше загрижено, докато тя извади пликчето чай от чашата си, изстиска го бързо между палеца и показалеца си и се огледа къде да го хвърли. Понечи да го запрати към мивката, но Гидеон я спря.

— Чакайте, дайте ми го — той взе пликчето от ръката ѝ и се изправи. Отиде до мивката, отвори една врата в долната част на бюфета и внимателно пусна отцеждащата се торбичка в кофата за боклук. След това се върна на масата и пак седна.

— Всеки човек се страхува от нещо, госпожице.

— Така е. И аз не правя изключение от това правило. Но не се страхувам от вас.

— Защото така ви подсказва интуицията ли?

— Правилно.

— Знаете ли какво, госпожице Флийтуд?

— Наричайте ме Сара, а и да си говорим на „ти“. Какво?

— Добре. Ти си много странна жена.

— Да, така е — призна си тя скромно. — Приятелките ми често ми го казват.

— Мъдри приятелки имаш. Дали не са се опитвали да поставят диагноза на твоето състояние?

— Според тях проблемът е, че начинът ми на мислене е твърде необикновен. А както вече казах, какво знаят те? А сега предпочитам да се върнем на нашия проект.

— Вече стана наш проект, така ли?

— Та аз мисля за него като за наш проект от момента, когато за първи път ми хрумна тази идея.

— И кога беше този съдбоносен момент?

— Струва ми се, че тогава се случих под душа. Знаеш ли, обикновено най-добрите идеи ми идват, когато вземам душ.

— Не, не го знаех — Гидеон се постара да изиграе, че изглежда очарован против волята си.

— Във всеки случай, изведнъж ме осени чувството, че е време да започна да търся обиците на Флийтуд и че аз съм тази, която трябва да се заеме с това. Излязох от банята, облякох си един халат и влязох във всекидневната. На бюрото ми беше последното ти писмо, в което ми предаваше данните от проучванията за спасителните операции, необходими за моя роман „Великолепната експедиция“. Само погледнах писмото и разбрах, че искам ти да ми помогнеш в издирването.

— Просто удивително!

— Нали? Надявам се, че и ще ти достави удоволствие. А освен това ще бъде поучително.

— Поучително ли?

— Разбира се. Материалите за иманярството, които ми изпрати за „Великолепната експедиция“, бяха изключително интересни, но твърде академични, ако схващаш какво имам предвид. А сега ще имаш възможност да научиш нещо повече в процеса на търсенето на едно истинско, реално съкровище, току-що изкопано от земята, така да се каже.

Гидеон отпи от кафето си.

— А какво ще стане, ако ти кажа, че в момента не съм свободен, за да отделя две седмици?

— Ами, предполагам, че бих могла да дойда пак по-късно.

— Колко по-късно?

— Утре?

— Или може би вдругиден? Няма значение. Очевидно е, че никога няма да се махнеш.

— Наистина бих могла да поотложка малко нещата, щом е абсолютно наложително. В края на краищата, тези обици са загубени толкова отдавна. Но сякаш имам чувството, че точно сега е моментът да започнем търсенето. А нещо ми подсказва, че и ти трябва да се включиш. Наистина не мога да го обясня, но усещам, че е неизбежно. Вярвам на интуицията си.

— Даваш ли си сметка, че финансирането на тази малка експедиция само по себе си ще е грандиозно начинание? Две седмици в планините с хранене, настаняване и бензин няма да излезе много евтино. Можеш ли да си го позволиш?

— Вече съм осигурила бюджета. аз съм прилично преуспяваща писателка, Гидеон, и те уверявам, че мога да поема сметките за това начинание. Колкото до мен — ще го сметна за годишна ваканция.

— Искаш да прекараш годишната си ваканция в копаене и ровене в мръсотииите заради нещо, което вероятно дори не съществува, така ли?

— Трябва да се научиш да мислиш оптимистично, Гидеон — каза тя сериозно. — Обиците съществуват и ние ще ги открием.

— Каж ми, Сара, винаги ли убеждаваш някой мъж да те придружава по време на годишните ти ваканции?

— Е хайде, не бъди саркастичен. Откровено казано, никога досега не съм срещала мъж, който да си заслужава усилието. А то си е усилие, нали? Не си давах сметка, че ще се окаже така трудно.

Гидеон я гледаше със странен и озадачен поглед.

— А аз заслужавам това усилие, защото мога да ти покажа как да разгадаеш картата, така ли?

Сара се нацупи и почеса котката зад ушите.

— Не съвсем. Може би. Разбира се, че имаш повече опит от мен с карти на заровени съкровища. Но не съм съвсем сигурна дали си ми необходим само по тази причина. Трудно е да се обясни. Знам само, че искам да си с мен. По някакъв начин Цветята, картата и ти сте свързани.

Той я погледна с недоверие.

— Да не би да си екстрасенс или нещо такова?

— Не съм, разбира се.

— Сигурна ли си?

— Ти се шегуващ, нали? Не се тревожи, аз съм съвсем нормална. Просто съм със силно развита интуиция. Ето един пример. Веднага, щом започнахме да си кореспондираме, почувствах, че много ще те харесам. Надявам се, че и ти изпитваш същото към мен.

— Ще бъда пряк, Сара Флийтуд. Аз дори не съм си задавал въпроса какво изпитвам към теб.

— Е, не е задължително да вземеш решение в този момент.

— Така ли? Колко утешително звучи.

Тя се усмихна лъчезарно и извади от огромната си чанта лист и химикалка.

— Ще ти запиша името на мотела, в който съм отседнала. Само на няколко километра оттук надолу по пътя — тя набързо написа нещо на листа и му го показа. — Знаеш ли го?

Той погледна листа с неохота.

— Зная го, естествено. Около нашия малък град няма кой знае колко мотели. И какво?

— Предлагам да дойдеш да ме вземеш около шест часа и да вечеряме заедно. Един служител от мотела ми каза, че наблизко има приятен ресторант. Ще се чувствам по-спокойна, ако уговорим подробностите около нашето съдружие, докато вечеряме.

— Докато вечеряме.

— Ти не вечеряш, така ли? — Сара нежно вдигна Елора от скута си и я сложи на пода. Котката мъркаше с видимо удоволствие.

— Да, вечерям. Но не е в това работата. А в това, че...

— Не се притеснявай, аз плащам — Сара взе чантата си. — Моля те, Гидеон! Това е много важно за мен, а освен това съм сигурна, че ако обмислиш всичко, ще поискаш да се присъединиш към търсенето на Цветята. Имаш ли някакви други планове за тази вечер?

— Ами ако ти отговоря, че имам среща?

Сара остана като ударена от гръм.

— Верно? И през ум не ми е минавало такова нещо.

Наистина ли имаш среща?

— Не — изръмжа Гидеон.

— Чудесно! Тогава всичко е уговорено. Ще те чакам в шест — Сара тръгна към вратата, изваждайки ключовете на колата от джоба си. — Само ми дай тази възможност, Гидеон — подхвърли тя, вече до вратата. — Зная, че ще те убедя. И няма да загубиш, обещавам ти. Готова съм да ти платя доста прилична сума. Ще ти послужи да си посрещнеш разноските по отоплението на тази къща.

Тя му махна с ръка за сбогом. Той още седеше на масата в кухнята. След това тя заслиза пъргаво по стъпалата. Мачу Пикчу не се беше помръднал от своя трон. Само поотвори очи като две цепки, докато Сара внимателно го заобикаляше.

— Всичко е наред, звяр. Зная какво правя. Ще се погрижа за него — тя се усмихна на котарака и тръгна към колата си.

Гидеон седеше неподвижно, докато веселото мъркане на малкия компактен двигател на колата й заглъхна в далечината. След това той погледна към Елора.

— Знаеш ли, тя ми прилича на теб. Натрапи ни се по същия начин, както ти се натресе преди една година на мен и на стария Мачу. И какво, дявол да го вземе, да правя сега?

Той стана и занесе чашите на мивката. Отдавна беше открил, че ако веднага не прибере масата, така и ще си остане неприбрана. Готов беше да се обзаложи, че апартаментът на Сара Флийтуд е пълен с неизмити чаши от отдавна изпит чай.

— Цветята. Защо трябваше да попадна точно на тези проклети Цветя? И точно на нея? — Гидеон отиде в хола и поспря за малко пред недовършената игра на шах. Той самият бе изработил фигурите. Не

бяха кой знае какво постижение на изкуството, но му служеха добре. Взе царицата и започна да я върти, като я оглеждаше от всички страни.

Размишленията му над фигурата бяха прекъснати от някакво ръмжене откъм входната врата. Той отиде да отвори. Мачу Пикчу се промъкна, като се поспря за малко, за да тупне обувката на господаря си с тежката си опашка. След това с видимо усилие се качи на облегалката на дивана, любимото му място в къщата, и се настани удобно.

— Вечеря. От мен се иска да захвърля всичко и да я водя на вечеря. Как така си позволява да ми нарежда? За каква се мисли, по дяволите?

Котаракът мигаше лениво, без да изпуска Гидеон от поглед. Той отиде в кабинета си. Там, грижливо затиснати под голяма буца розов кварц, лежах купчинката писма, които беше получил от някоя си Сара Флийтуд. По някаква необяснима причина ги бе запазил всичките.

Първото беше с дата отпреди четири месеца, когато го беше помолила за информация върху съвременното развитие на търсенето на скъпоценности. Той го взе и зачете пак. Беше написано в стил, в какъвто и останалите — лек, възторжен, шеговит и необяснимо очарователен.

Скъпи господин Трейс,

Сега е полунощ, но трябва да ви съобщя, че почти приключвам „Великолепната експедиция“. Бих искала да ви пиша колко високо оценявам помощта, която ми оказахте с информацията за вашите проучвания. Те направиха романа по-убедителен. Фабулата стана по-интригуваща благодарение на онези подробности, които ми съобщихте. Изключително удоволствие ми достави работата с вас. Вие направихте писането на книгата особено забавно.

Трябва да ви призная, че много се радвам на писмата ви през последните няколко месеца. Всъщност те ме вдъхновиха за нещо, за което ще ви разкажа някой друг път.

Между другото, ако все още не ви е минала настинката, за която споменавате накрая, предлагам да опитате горещ чай с лимон и мед. Върши чудеса.

Ваша: Сара.

P.S. Изпращам рисунка, която изрязах от днешния вестник. Помислих си, че може да ви хареса.

Рисунката изобразяваше две котки. Чиста случайност бе, че котките, едната голяма, тежка, а другата — съвсем малка, приличаха малко на Мачу Пикчу и Елора, помисли си Гидеон. В края на краищата той никога не беше споменавал за котките в писмата си до Сара.

Погледна стария часовник в ъгъла. Беше рано следобед и разполагаше с достатъчно време, за да си измисли извинение и да не води Сара Флийтуд на вечеря.

Обаче явно тази жена знае твърде много за проклетите Цветя на Флийтуд, отбеляза той. А сега беше успяла и него да открие. В нея виждаше определена заплаха за спокойното, добре подредено съществуване, с което се беше обградил.

Гидеон беше се научил много от отдавна, че най-добрата политика при потенциална заплаха е да се неутрализира, преди да се е превърнала в реалност.

Затова най-добре би било все пак да заведе дамата на вечеря.

ВТОРА ГЛАВА

Не че имаше нещо по-интересно да прави, помисли си Гидеон, като слизаше от колата на паркинга пред мотела. И тази вечер щеше да бъде като всички други — сам с Елора, Мачу Пикчу и някоя хубава книга. Той не намираше нищо лошо във вечерите, прекарвани в уединение. Преди всичко така му беше спокойно.

Но една част от неговото аз все още копнееше за вълнуващи преживявания, дали за по-добро или по-лошо. Сара Флийтуд беше успяла да събуди в него този копнеж. Трябваше да признае, че за първи път от много време срещаше толкова интересна жена. Малкото връзки, които бе имал след развода си, бяха спокойни и не се отличаваха с нещо особено.

За Сара Флийтуд не можеше да се каже нито че е много спокойна, нито незабележима.

Вратата на една от стаите на мотела се отвори широко, когато той тъкмо се канеше да отиде на рецепцията, за да попита за Сара.

— Здравей, Гидеон — извика му тя от другата страна на паркинга. — Аз съм готова.

Той се обърна. Сара припряно заключваше вратата след себе си. Явно го беше видяла през прозореца. Гидеон дори не си спомняше кога за последен път жена го беше чакала нетърпеливо, застанала на прозореца. Лийна беше твърде уравновесена, от друга страна твърде отдадена на работата си, за да се занимава с такива неща, поне що се отнася до него.

Разбира се, не трябваше да забравя, че Сара Флийтуд не го очаква само заради обикновената среща за вечеря. Тя търсеше пет чифта обици, известни като Цветята на Флийтуд. А това беше достатъчно, за да направи нетърпелива, която и да е жена.

— Закъсня — информира го тя, докато пресичаше паркинга. Високите ѝ точета чукаха по паважа по начин, който му се струваше изненадващо привлекателен. Навяваше му асоциации с нежни женски въздишки и внезапно избухнала страст посред нощ.

Подразнен от собствените си мисли, той се опита да се откъсне от еротичните си видения. Погледна часовника си.

— Само пет минути. Да не би да възнамеряваш да ме уволниш заради някакви си пет минути?

Тя се разсмя. Смехът ѝ беше гърлен и красив. Скочи в колата, без да изчака той да ѝ отвори.

— Да не би това да означава, че вече си решил да ми позволиш да те назнача?

Той се настани зад волана и завъртя ключа на таблото.

— Обмислям.

— Тогава всичко е уредено — Сара се облегна, явно сияеща от задоволство.

— Не съвсем — очевидно се боеше да даде категоричен отговор. Завъртя кормилото и насочи колата навън от малкия паркинг. — Само казах, че обмислям. Ще ти съобщя решението си, когато съм готов.

— Добре, добре. Така да бъде. Междувременно, аз съм гладна. Дали в този ресторант, който се казва „Дивата вода“, има спагети?

— Не съм обърнал внимание. Когато ходя там, си поръчвам риба. Това е специалитетът на заведението.

— Може да хапнем малко спагети и рибни блюда, лингвини с миди или нещо от този род.

Той я стрелна с поглед, изпълнен с възхищение.

— Не бих се изненадал. Дори и да ги няма в менюто, главният готвач светът ще обърне, но ще приготви нещо специално.

Очите на Сара се разшириха от учудване.

— Наистина ли мислиш така? Сигурно е много любезен този главен готвач. Как се казва?

— Морт.

— Морт. Ще го запомня. Колко симпатичен мъж.

— Още не си го виждала и съвсем не си сигурна дали ще си направи труда да ти приготви нещо специално — без съмнение ще си направи труда, поправи се Гидеон мислено. В Сара Флийтуд имаше нещо, което принуждава мъжете да ѝ изпълнят това, което иска от тях, само за да видят удоволствието, което ще се изпише на лицето ѝ.

Дали всички мъже или само аз? — попита се Гидеон с внезапно сполетяло го лошо предчувствие.

Опитваше се да я изучава крадешком, а тя гледаше накъсаната крайбрежна ивица, която пробягваше край тях. Даваше си сметка, че проверява дали първото му впечатление е било погрешно. Но преценка му от ранния следобед сега не претърпя никаква драстична промяна.

Предположи, че е на около тридесет години, с една-две години повече или по-малко, макар да изглеждаше по-млада. Ясните ѝ, дълбоки очи с цвят на лешник и сега бяха така неспокойни, както и когато за първи път ѝ беше отворил вратата, а фините ѝ черти на малка вълшебница — все така вълнуващи.

Опънатата ѝ червена копринена рокля леко загатваше изящно тяло, изненадващо чувствено. Светлокафявата ѝ коса беше изпъстрена със златисти нишки. Изключително гъста, беше я сресала така, че да открива челото, и вързана отзад на опашка, която се разливаше на каскади. С тази прическа успяваше да изглежда стилна, а не — младежки палава. Цялата излъчваше някакво строго изящество, поради което всичко, което би облякла, щеше да изглежда стилно на нея.

И все пак с нещо му напомняше за Елора. За миг той съжали, че не си е сложил връзка. Изведнъж се почувства недостатъчно добре облечен със своите джинси и бяла риза.

— Гледката е великолепна, нали? — попита Сара, отделяйки се неохотно от стъклото. — Ще използвам този декор за някоя от книгите си. Великолепен фон за романтична история с напрегната фабула. С много драматични ситуации и неизбежни опасности. Къде живееше, преди да се преместиш във Вашингтон, Гидеон?

— Ту тук, ту там.

— А-ха. Уморен от света скитник, който накрая решава да се установи на едно място. Така и предполагам. А какво работеше, преди да започнеш да издаваш „Иманярство“?

— Това-онова.

— Обзалагам се, че си се занимавал с търсене на съкровища, но истински.

Той я погледна раздразнено.

— Какво те кара да мислиш така?

— Е, както вече разбрахме, ти не си сериен убиец, а не те виждам в ролята на търговски агент. Така че какво друго остава от професионалната ти биография, което би могло да стои зад думите „това-онова“?

— Може да е неспособността ми да задържа хубавата си работа по-дълго!

— Ами! Ти би могъл да се справиш с всичко, което поискаш. Ако си искал да задържиш някоя банална работа, щял си да успееш. Но аз не те виждам като обикновен човек, Гидеон. Ти приличаш на героите от моите книги, а аз никога не пиша за обикновени хора.

— Виж какво, госпожице Флийтуд, вероятно ще се разбираме много по-добре, ако не се опитваш да ме идеализираш.

— Как бих могла да не те идеализирам? Ти си наистина много романтична личност.

— Наричаш човек, който е на четиридесет години и живее сам, в стара къща, с две котки, романтичен? — той я погледна с открито недоверие.

— Много дори.

— Тогава не си попаднала на човека, когото търсиш. На тебе ти трябва някой като Джейк Савидж.

Сара се запали веднага.

— Кой?

— Джейк Савидж — Гидеон не се изненада от реакцията ѝ. Жените винаги реагираха по един и същи начин на Савидж. Очевидно само звукосъчетанието на името му беше достатъчно, за да предизвика точно такава реакция.

— Какво страхотно име! Мислиш ли, че би имал нещо против, ако кръстя така някой от героите си?

— Едва ли, той е мъртъв.

— Съжалявам. Какъв човек беше?

— Точно такъв, какъвто се опитваш да ме изобразиш. Савидж беше истински авантюрист, търсач на силни усещания в реалния живот. Обичаше да живее на ръба. Фирмата му се казваше „Савидж и Компания“.

— С какво се занимаваше тази фирма?

— Почти с всичко в Южна Америка и Карибите изобщо в този район, от което можеше да се изкарат достатъчно пари. Работеше за разни правителства, в това число и за нашето — транспортираше със самолети провизии за джунглата. Нагоре по реките превозваше екипировка и разни принадлежности на туристи, фотографи и учени. Занимаваше се с доставката на лекарства и дрехи от благотворителни

организации. Осигуряваше водачи и снабдители на археологически експедиции и понякога на екипи журналисти. От време на време „Савидж и Компания“ се занимаваха и с издирване на съкровища. О, как щеше да ти хареса Джейк Савидж!

— Какво се случи с него? — попита Сара.

— Казват, че веднъж се заел с някаква особено опасна работа. И след като отишъл в джунглата, повече не се върнал.

— И така се превръща в легенда. Страхотна история.

— Знаех си, че ще ти хареса.

— На последната си експедиция Джейк Савидж сам ли е отишъл?

Гидеон отвърна колебливо:

— Савидж имаше партньор, който в повечето случаи го придружаваше.

— Партньорът му също ли е загинал в джунглата?

— Очевидно, да. Във всеки случай не се завърнал, но този факт не беше забелязан от никого. Защото известното име беше Савидж.

— Значи неговата смърт е привлякла вниманието на всички.

— Точно така. И компанията фалира без него.

— Всичко това е много интересно, но ние не се нуждаем от Джейк Савидж за нашата експедиция. Ние имаме теб.

— Ти сигурно подлудяваш хората с този твой безграничен оптимизъм и възторженост.

Тя прехапа устни.

— А тебе подлудявам ли те?

— Да. Но не се притеснявай. Тази вечер нямам нищо по-добро за вършене.

Сара се засмя.

— Така си и знаех!

След десет минути, когато влизаха в ресторанта със Сара Флийтуд, на Гидеон му се струваше, че всички се обърнаха към тях.

Това не беше точно така, разбира се. Клиентите, които не бяха от града, изобщо не се интересуваха от нещо толкова обикновено — един мъж да влезе в ресторант с жена. Но всички местни хора, от съдържателката до шофьора на автобуса, бяха страшно заинтригувани. Гидеон изруга наум. Не беше свикнал да бъде център на внимание и не му беше приятно. Сара бе виновна за всичко.

— Приятно ми е, че те виждам пак, Гидеон. От доста време не си идвал. Последвайте ме, моля — Мариан Лили, младата съдържателка, се усмихваше приветливо, докато ги водеше до една маса до прозореца. — Надявам се, че вечерята ще ви хареса, мадам — обърна се тя към Сара, докато ѝ издърпваше стол.

— Благодаря, сигурна съм, че ще ми хареса — отговори ѝ дружелюбно Сара и взе менюто. — Виж, наистина имат лингвини с миди. Какъв късмет! — Щом съдържателката се отдалечи, Сара се наведе напред. — Защо всички ни гледат така? — попита го тя шепнешком.

— Отдавна не съм идвал тук с дама — Гидеон посегни към своето меню.

— О! — тя се замисли. — Значи ли това, че не се срещаш често с жени?

— Тук живеят малко хора. Няма кой знае колко неомъжени жени. Всички заминават за Портланд или Лос Анджелис, защото тук няма, също така, и много неженени мъже.

— Нали ти си тук?

Гидеон я погледна.

— Какво се опитваш да изкопчиш? Да разбереш защо не съм женен ли?

Сара се изчерви и сведе поглед към приборите си. Нюансът на праскова правеше бузите ѝ очарователни.

— Признавам си го. А ако трябва да бъда съвсем откровена, не можех да повярвам на късмета си, когато разбрах от първото ти писмо, че не си женен.

— Не си спомням да съм споменаваля този факт.

— Не, но се познаваше. Мъжете на твоята възраст всички са женени. А ако не са, то е защото току-що са се разпели и в главите им е пълна бъркотия. Или пък са обратни — тя го стрелна с поглед, който издаваше вълнението ѝ.

— Не съм обратен и не съм се развеждал наскоро.

На устните ѝ пак цъфна пленителната ѝ усмивка.

— Чудесно!

— Така ли мислиш?

— Определено. Бил ли си женен някога, Гидеон?

— Много бързо обръщаш разговора на лични теми. Винаги ли постъпваш по този начин?

— Обикновено не правя така, но с теб имам чувството, че се познаваме от цели четири месеца.

— Странно. Аз пък имам чувството, че се запознахме днес.

— Струва ти се, че много избързвам, така ли?

— Може й така да се каже. Защо трябва да обсъждаме личния ми живот — накъде биеш, да не би да имаш намерение да ми предложиш женитба?

Сара се изкашля деликатно. Гледаше в менюто.

— Не ставай смешен. Твърде е рано за това.

Гидеон я гледаше, клатейки глава.

— Може би ще е по-добре да предприемем тази стъпка, едва когато му дойде времето.

— Точно както мислех и аз. Няма защо да те тероризирам.

— Не се поддавам на терор. Аз съм в зоната на здрача. Чувствам се точно като Мачу Пикчу в деня, когато Елора дойде на вратата.

Сара се разсмя и с подчертан жест затвори менюто. Очите й сияеха срещу него.

— И какво направи Елора най-напред?

— Отиде право до паничката с яденето на Мачу. Обикновено Мачу би отхапал главата на всеки натрапник, който се приближи на около двадесет метра от храната му.

— Но не и на Елора.

— Да. Тогава разбрах как ни изигра. Мисля, че тя първо го обърка. Докато се усети какво става, беше вече твърде късно. Тя стана постоянен жител на къщата. А ти била ли си омъжена някога?

Този въпрос я завари неподготвена. Гидеон определено изпита задоволство, че най-накрая е постигнал невъзможното. Той имаше чувството, че Сара никога не падаше по гръб. Беше твърде бърза, жива, с пъргав ум — винаги с една крачка напред. Винаги способна да й върти нещата. Погледна я — в момента тя си играеше с вилицата.

— Навремето почти щях да се омъжа — каза тя най-сетне. — Преди около четири години.

— И какво стана?

— Застанах пред олтара.

Той беше смаян.

— В буквалния смисъл ли?

— В буквалния. Много беше неловко, откровено казано. Църквата — пълна с хора. Фантастична рокля. В ресторанта всичко приготвено. И... женихът го няма. Беше изключително притеснително, повярвай ми. Достатъчно притеснително, за да откаже, която и да е жена от венчавка до края на живота ѝ. Но за една писателка никое преживяване не е напразно. След известно време смятам да напиша любовен роман, който започва с това, че героинята е изоставена пред олтара. Необикновено начало, не мислиш ли?

— А как ще свърши?

— Пред олтара, разбира се. Но този път с мъж, който я заслужава.

— Но ти още не си готова да напишеш този роман, нали? — попита той спонтанно.

— Не съм. От това, което преживях, ми остана неприятно чувство, ако искаш да знаеш истината. Дори ако приемем, че вината е била моя.

Гидеон се намръщи.

— Какво значи, че вината е била твоя?

— Изведнъж започна да задаваш много въпроси. Да разбирам ли, че не си отегчен?

— Може да си досадна понякога, Сара, но сериозно се съмнявам, че можеш да станеш отегчителна.

— Приемам го за комплимент.

— Не отговори на въпроса ми.

Сара въздъхна и сякаш подреждаше мислите си. На Гидеон му се стори, че тя тъкмо понечи да отвори устата си, когато дойде Бърнис Сойер, сервитьорката, за да им вземе поръчката. Той изруга наум.

— Аз ще взема лингвини с миди — обяви Сара. — И моля кажете на Морт, че за мен е истинско удоволствие да видя това ястие в менюто ви. Обожавам лингвини с миди.

Бърнис премигна.

— А-а, разбира се, ще му кажа. А за теб, Гидеон?

— Съомга — намусено изстреля той избора си, като му се щеше сервитьорката да се махне, за да чуе отговора на въпроса, който беше задал.

— Така. Съомга. Както обикновено — Бърнис се усмихна, необезпокоена от очевидното му раздражение.

— Чаша вино?

— Да, моля — каза Сара веднага.

— Защо не? — Гидеон припряно даде менюто на Бърнис с надеждата, че ще се сети и ще се махне по-бързо.

— Веднага идвам — обеща тя и се отправи бодро към кухнята.

— Наистина, Гидеон, не е необходимо да бъдеш груб — порица го Сара тихо.

— Груб ли бях?

— Да.

Бърнис изникна отново заедно с виното. Гидеон се овладя и изчака търпеливо Сара да отпие. Тя се загледа към скалите и разбиващите се в тях вълни. Тогава той реши пак да зададе въпроса си:

— И защо беше твоя вината?

— Моля? — тя го гледаше с учтиво неразбиране, сякаш не можеше да проследи логиката на мислите му.

Гидеон веднага разбра, че тя се преструва.

— За това, че са те оставили пред олтара. Защо да си била ти виновна?

— А, да. Ами, защото е трябвало да го предвидя — тя пак отпи от виното.

— Ти вече ми каза, че не си екстрасенс. Как тогава би могла да го предвидиш?

— За човек, който неотдавна изрази мнението, че се държа прекалено агресивно, не е ли този засилен интерес към личния ми живот твърде неочакван?

— Приеми всичко това като интервю. Аз все още не съм взел окончателно решение дали да приема предложението ти за работа.

Сара се усмихна.

— И ако ти отговоря на този въпрос, какво повече ще научиш за мен като твой работодател?

— Не бих могъл да кажа, докато не чуя отговора.

Тя забарабани с пръсти по масата, като обмисляше думите му.

— Трудно е да се обясни. Просто осъзнах, но късно трябвало е да разбера, че Ричард всъщност не е искал да се жени за мен. Той се беше

влюбил в мен след едно разочарование и само си е въобразявал, че иска да се ожени за мен.

— А ти какво изпитваше към него?

— Ами... трябва да знаеш, че бях в такъв период от живота си, когато се опитвах да възприема съвсем обективно връзката ни. Бях убедена, че мъжът на моите мечти е една фикция и че ако очаквам да го намеря, само ще се разочаровам. Ричард беше мъжествен, очарователен и наистина симпатичен. Свързваха ни много общи неща. Той безумно ме ухажваше. Беше много романтично.

— И какво се случи?

— Вечерта преди сватбата бившата му жена решила, че е направила грешка, и му се обади. Аз си мислех, че отива на ергенски купон. На нещо такова. А той отишъл на среща с нея. Както и да е, на следващия ден не дойде в църквата. Всяко зло за добро, разбира се. Представи си, ако бяхме се оженили и след това да се разколебае.

— Този Ричард ми се струва истински негодник...

— Това, естествено, може да бъде една от гледните точки. Аз самата съм склонна да я приема — в очите на Сара светеха закачливи пламъчета. — Причината, поради която това преживяване ме разтърси, беше, че преди никога не бях допускала подобна грешка. Ако бях се вгледала по-внимателно, щях да разбера многобройните предупреждения и признаци, че той все още е емоционално ангажиран с бившата си жена. Затова по-късно се почувствах като идиотка.

Гидеон я гледаше замислено.

— И си се изплашила, ето какво е станало. Винаги си разчитала на интуицията си, а този път тя те е подвела.

— Не е вярно. Нали това се опитвам да ти обясня — интуицията ми си беше съвсем намясто, но аз не й обръщах внимание.

— Изплашила си се. Трябва да ти бъде за урок, за да не се доверяваш толкова на прословутата си интуиция. Но се обзалагам, че никакви изводи не си направила от това свое преживяване.

За първи път, откакто Сара се беше появила като вихрушка в живота му, тя изглеждаше истински раздразнена.

— Виж какво, Гидеон...

— Забрави го тогава — каза той. — Това има отношение само към незначителния въпрос дали да ме наемеш като консултант за търсенето на съкровището.

— Нима?

Най-после той започваше да чувства желание да се надприказва с нея. Във всеки случай, макар и за кратко, като че ли дори започваше да я бие по остроумие.

— Да, има отношение — потвърди той. — Очевидно е, че не можеш да разчиташ на мен повече, отколкото на онзи негодник Ричард.

— Въобще не може да става сравнение, в никакъв случай!

— Откъде знаеш?

— Зная.

— Интуицията ти го подсказва, нали? — присмя ѝ се той.

— Да, подсказва ми го, дявол да го вземе. Не ми се подигравай, Гидеон!

— Не съм и помислял такова нещо.

Тя го погледна сърдито.

— Все пак, каквото и да направиш, само не се превръщай в човек, който винаги поучава.

— Боже опази! — той се облегна и започна бавно да върти в ръцете си чашата с виното. Стига, помисли си той. Достатъчно се е опитвал да я накара да обмисли решението си за целия този проект. Не разбираше защо трябва да си прави труда. Може би, просто за да види докъде стига нейната убеденост.

— Това беше единственото нещо, което ме притесни наше, да знаеш — каза тя накрая.

— Пак загубих логиката на мислите ти. Какво беше единственото нещо, което те притесняваше?

— Че може да се окажеш от тези хора, които обичат да поучават. Тази ти склонност се прокрадваше тук-там в някои от писмата. Но това е съвсем малък недостатък и, сигурна съм, можем да не му обръщаме внимание в работата.

— Наистина ли мислиш така? — Гидеон срещна закачливия ѝ поглед. Неопределената напрегнатост, която се набираще у него от няколко часа, изведнъж се превърна в силно желание да я грабне в прегръдките си и да покори поне частица от женското ѝ самочувствие, което се четеше в очите ѝ. Знаеше как точно ще я целуне. Напористо, дълбоко и много дълго.

— Да, точно така мисля. Да речем, че те попитам дали си опитал онази рецепта за приготвяне на макарони от просо, която ти изпратих

миналия месец, какво би отговорил?

— Не съм. Магазините тук не се снабдяват чак с такива специални неща като макарони от просо.

— Трябваше да ми кажеш. Щях да ти изпратя.

— Мислех да го направя — призна си той. — Но ти се появи на прага ми, преди да се накая да ти пиша. — Нямахме смисъл да ѝ казва, че всичките рецепти, които тя му беше изпратила през последните четири месеца, бяха грижливо прибрани в едно чекмедже в кухнята. Редовно ги изваждаше оттам и ги четеше, но всъщност никога не беше се опитал да приготви някое от ястията.

— Ясно.

Гидеон я наблюдаваше внимателно.

— Твърдо си решила да търсиш Цветята, така ли?

— Определено да.

— А какво ще правиш, ако не се съглася да дойда?

— Гидеон, аз разчитам на твоята помощ.

— По-добре престани с тези благородни приказки. Те ни ми действат — и още как дяволски му действаха. Тя въздействаше на цялото му тяло. — Да имаш някаква представа колко струват обиците? — попита той сякаш между другото.

— Не точно, но съм сигурна, че струват много. Всеки чифт е направен от различни скъпоценни камъни. Единият е направен от сапфири, другият — от рубини, третият — от диаманти, четвъртият — от опал, а петият — от перли. Според преданието Емелина е знаела, че никога няма да се омъжи и решила сама да си купи такива бижута, каквито би ѝ подарил богат съпруг. Искала да докаже, че за да се къпе в разкош, не ѝ е необходимо да има мъж. Че може всичко сама да постигне.

— И ти смяташ да я последваш, така ли?

Сара се намръщи.

— Не съвсем. Не мисля, че ще ме разбереш. Цветята на Флийтуд са част от историята, от моята лична история.

— Тези обици за теб са се превърнали в идея фикс, пили?

— Те са семейна ценност. Естествено е да ме интересуват.

— Разбира се. Семейна ценност. Тяхната цена в пари изобщо не те вълнува, нали? Просто имат само историческа стойност. И сигурно ще ми кажеш, че не възнамеряваш да ги продадеш, ако ги намериш?

Сара внимателно остави чашата си на масата. Смехът напълно беше изчезнал от очите ѝ.

— Какво е всичко това? — попита го тя тихо. — Мислиш, че ще се възползвам от теб ли? Че съм алчна за злато? Някаква хитра безсрамница, която иска бързо да забогатее?

— Не съм казал такова нещо.

— Не е нужно да го казваш — очите ѝ се присвиха. — Защо не погледнеш нещата от малко по-различна гледна точка, Гидеон. За разлика от повечето търсачи на съкровища, аз поне съм тръгнала по следите на богатство, което ми принадлежи.

— Мислиш така, защото обиците са принадлежали на някаква жена от вашия род, която е живяла в края на деветнайсетия век. Смяташ ли, че това ти дава право да имаш претенции над тях?

— Имам право на такива претенции повече от когото и да било.

— Трябва да ти кажа нещо. Едно толкова старо съкровище принадлежи на този, който е достатъчно умен да го намери и изрови.

— Смятам аз да бъда достатъчно умна, за да го намеря и изровя.

— Знай това от мен — аматьорите никога не намират истински съкровища. Само ще си загубиш времето, Сара.

— Бях права. Ти наистина обичаш да поучаваш.

Гидеон вдигна поглед и видя, че Бърнис идва към масата им.

— Нека да сменим темата. Рибата ни идва.

Сара погледна нагоре с крайно огорчение и се облегна назад.

— Не бих искала да разваля апетита ти.

— Няма да ти се удаде.

Последва дълго потискащо мълчание. Гидеон реши, че няма да заговаря пръв. Съомгата беше хубава, както винаги. Морт наистина готвеше добре.

— Гидеон?

— Да?

— Нали не мислиш, че съм евтина, хитра използвачка, само защото искам да намеря Цветята? Наистина ли смяташ, че се опитвам да те използвам?

Той остави вилицата си.

— Не зная точно какво да мисля. Възможно е последните четири месеца да си се опитвала да установиш такива отношения с мен, че

накрая, когато ме помолиш да ти помогна, аз да не мога да ти откажа и да ме наемеш срещу по-малко заплащане.

— По дяволите! Никога не ми е минавало през ум, че можеш да видиш нещата в такава светлина. Толкова бях сигурна, че...

Той отново взе вилицата си.

— Ти си необикновена жена, Сара. И това са учтивите думи, с които мога да те определя. Всъщност засега не зная още каква си.

— Аз наистина малко избързах и изнасих нещата — каза тя с неестествено равен глас.

— Не бих казал.

— Тогава това означава ли, че не се интересувах от Цветята и не искаш да ми помогнеш?

— Не съм казал такова нещо.

— Е добре тогава, какво, за Бога, се опитваш да ми кажеш?

— Не се сърди.

— Аз не се сърдя. Само искам да знам на какво мога да разчитам. Ще ми помогнеш ли или не?

— Все още обмислям отговора си.

— Бившата ти жена меркантилна ли беше в отношенията си с мъжете? — попита Сара неочаквано. — Това ли те изнервя? Да не би да си мислиш, че приличам на нея, що ли?

— Не, ти определено не приличаш на нея. Лийна обичаше успеха във всичките му форми и обичаше външния блясък. Но не бих казал, че е преследвала богати мъже. Беше твърде стилна жена, за да си позволи такива неща.

— Външния блясък ли? Какво искаш да кажеш с това?

— Няма значение. По-добре яж лингвините.

— Гидеон, ще ми помогнеш ли в търсенето на моето съкровище или няма? Каж ми още сега. Напрежението от неизвестността не ми се отразява добре.

— А не би трябвало. Нали си писателка и си служиш често с него.

— Това е различно. Какъв е отговорът ти?

— Не зная още. Ще те уведомя по-късно.

— О, така ли? — тя го погледна сърдито. — Не съм съвсем сигурна дали имам нужда и дали искам въобще да ми отговаряш.

— Добре.

— Не бъди толкова опърничав, Гидеон. Хайде просто да забравим всичко това.

— Чудесно.

Пръстите ѝ стиснаха силно вилицата.

— Не мога да повярвам, че така съм се излъгала в теб. Поне да поговорим за това още малко?

— Точно сега не. Казах ти, че ще ти отговоря по-късно и ще те уведомя за решението си по-късно. Нека да говорим за нещо друго.

— За какво?

Той вдигна рамене.

— Ти избери темата.

Тя замълча и след това го попита:

— Е добре. Какво образование си завършил?

— Има ли някакво значение?

— Просто съм любопитна. Ти каза аз да избира темата. И аз заговорих на тази тема. Ако не ти харесва, чувствай се свободен да избереш друга.

— Училището на тези без късмет. Завърших го с отличие — тя нищо не каза и Гидеон започна да се чувства виновен. Можеше да вини само себе си, че ѝ развали блестящото настроение. — А ти какво си завършила?

— Има ли някакво значение?

Той се стъписа.

— Не. Просто се опитвам да участвам в разговора.

— Имам по-добра идея. Хайде да не се опитваме да поддържаме разговор. Мисля, че ще е по-добре, ако и двамата помълчим малко.

Този път мълчанието, което надвисна над масата, продължи, докато Бърнис дойде със сметката.

Е, Трейс, ти успя да ме поразис със своя разрушителен чар, нали? За теб жените нищо не значат, така да бъде. Но трябваше доста да се потрудиш този път, нали? Една Сара не може да бъде обезкуражена лесно. Трябваше доста да се постараш. Сега го постигна. Успя напълно да ме настроиш срещу себе си. Добро постижение. Дори Мачу е проявил достатъчно кавалерство и не се е държал така с Елора, когато се е появила на вратата.

Гидеон се изненада от внезапното чувство, което го обхвана — сякаш беше загубил нещо важно.

Този човек сигурно е бил много изтерзан в миналото, реши Сара след известно време. Тя седеше мълчаливо в колата на Гидеон, докато се връщаха в мотела. Вече не знаеше какво да каже. Не можеше да повярва, че се е излъгала в него, но несъмнено той повече не искаше да имат нищо общо.

Толкова погрешно ли го беше преценила?

Напълно възможно. И преди беше успяла да се излъже по същия начин.

Откъм морето беше паднала непрогледна завеса от мъгла. Гидеон паркираше колата срещу стаята на Сара. Една жълта лампа осветяваше номера на вратата ѝ. Тя унило започна да търси ключовете в чантата си.

— Лека нощ — опита се да изрече тези думи, без да влага никакво чувство. — Извинявай, че ти отнех толкова много време. Желая ти късмет в издаването на списанието. Може да ти се обадя някой ден, ако пак реша да пиша роман за търсене на съкровища.

Гидеон седеше неподвижно зад волана. Изглеждаше едър и недоброжелателен в тъмнината.

— Предложението ти още ли е валидно?

Ръката на Сара застина, хванала дръжката на вратата.

— Да.

— Приемам работата.

— Гидеон! — всичките ѝ съмнения се стопиха за миг. Без никакво колебание тя се хвърли през седалката прано в прегръдките му.

ТРЕТА ГЛАВА

Сара се изненада, когато внезапно ръцете на Гидеон здраво я обгърнаха. Той сякаш я прикова към седалката и устните му намериха нейните с такава бързина, че тя не можа да му се противопостави.

Осъзна какво е започнала и направи опит да се издърпа от настъпателната му прегръдка, но беше вече късно. Намерението ѝ бе да го прегърне бързо, импулсивно и само приятелски. Трябваше да не се доближава до него и да не допуска това да се случи. Беше твърде уязвима.

По време на вечерята я осени прозрението, че през последните четири месеца Гидеон далеч не беше така увлечен по нея, както тя по него. Писмата ѝ не означаваха нищо за него. Той не я възприемаше като нещо по-особено — тя просто бе една от абонатките на „Иманярство“, помолила го за помощ. Той не показваше никакви признаци, че е готов за по-близки отношения с нея.

И ето я сега — попаднала в капана на прегръдката му, която се оказва по-съкрушително интимна от всичко, което бе изпитала. Но това е само една целувка, спореше тя сама със себе си. Обаче никой никога не я беше целувал така. Та това беше първата ѝ целувка от Гидеон! Същият Гидеон, в когото бавно и невъзвратно се беше влюбила през последните няколко месеца.

Гидеон, оживелият герой от нейните съкровени мечти!

Само дето той не се възприемаше в същата светлина. И не стига това, ами гледаше на нея като на натрапница.

— Гидеон! — едва се откопчи тя, за да произнесе името му. Обхвана раменете му с трескаво желание, събирало в нея в продължение на четири месеца и заплашващо да прелее.

— Ти си така деликатна и крехка — промълви той почти до устните ѝ. Ръцете му неспирно се движеха с невероятна чувственост, изучаваха формите на тялото ѝ и му донасяха ново усещане. — Бих могъл да те прекърша.

— Не се притеснявай — сега, когато най-сетне той я докосна, тя не можеше да разсъждава. Притискаше се до него все по-силно и по-силно, ръцете ѝ се обвиха около врата му, а главата ѝ се отметна на седалката. Това, което изпитваше, беше чудесно — той беше от плът и кръв, реален — толкова истински. През цялото време чувстваше, че не е възможно да се излъже в него. Може би и той най-сетне започваше да осъзнава същото.

Устата му отново се приближи към нейната. Целувката му беше много по-пленителна и от най-смелите ѝ мечти. Усецаше в него вълнуващ, опияняващ глад, на който тя отвърна веднага. Почувства как зъбите му леко захапват долната ѝ устна и тя цялата затрепери.

Той я държеше в желязна прегръдка, сякаш се страхуваше, че може да я изгуби. Едната му ръка се плъзна надолу по бедрото ѝ, като я притискаше нежно. Тя очертаваше с разперени пръсти контура на широките му рамене, вкусвайки с наслада очертанятията на силните му, гладки мускули. Мъжествеността му и физическата му сила я привличаха като магнит. Тя леко се раздвижи под сладката му тежест.

— Сара? — гласът му прозвуча дрезгаво.

В отговор тя нежно изстена — лек, сподавен израз на удоволствие и желание.

— Всичко е наред, Сара — каза той рязко. — Няма защо да се преструваш.

Сара застина, сякаш я поляха с вода. Неистово се опита да се съвземе от разчувстването си и да се опомни, да събере мислите си.

— Да се преструвам? — задъха се тя. — Какво искаш да кажеш?

— Вече ти обещах да ти помогна в търсенето на обиците. Не се чувствай задължена да ми се отплащаш по този начин.

Сара започна да се извърта френетично, за да се освободи от прегръдката му. Той не я пускаше, но тя успя да освободи едната си ръка. Замахна с нея като луда към лицето му.

Ударът обаче не стигна до предназначението си. Гидеон хвана китката ѝ в момента, когато дланта ѝ се оказа на по-малко от три сантиметра от целта.

— Всичко си има граници, мадам. Проклет да бъда, ако ти позволя да ме удариш.

— Пусни ме! — сега тя беше уплашена, като за първи път си даваше сметка колко е уязвима.

— Ти започна, нима вече си забравила?

— Махай се, Гидеон. Върни се в голямата си студена къща при котките. Нямам нужда от твоята помощ, за да намеря обиците. И сама ще се справя.

Той я погледна — безпомощно впримчена в ръцете му. В очите му светеха опасни, неразгадаеми чувства. Сара затаи дъх.

Тогава много бавно я освободи.

Тя не се подвоуми. Измъкна се бързо от седалката и сграбчи дръжката на вратата.

— Чакай! — Гидеон се наведе през седалката и я хвана за китката като с белезници в момента, когато тя се опита да излезе от колата.

— Пусни ме!

Суровите черти на лицето му се стегнаха.

— Ти май си много темпераментно същество? Успокой се. Казах, че ще ти помогна и ще го направя. Според теб как трябваше да тълкувам това, което се случи преди няколко минути, като се хвърли в прегръдките ми?

— Не би трябвало да го тълкуваш като нещо долно, евтино или подло от моя страна, уверявам те — Сара беше вперила студен поглед в жълтата светлина над вратата на стаята си в мотела. — Доста съм импулсивна, когато става дума за малки прегръдки — просто проява на добри чувства.

— Не мисля, че това, което се случи между нас, беше само проява на добри чувства.

— Ти беше този, който се опита да го превърне в нещо повече. И след това имаше дързостта да ми кажеш в очите, че... когато... когато аз... Няма значение.

— Би ли приела, ако ти кажа, че съжалявам? — помоли се той меко.

Сара го погледна недоверчиво.

— А наистина ли съжаляваш?

— Да.

— За това, че ме целуна, или за това, което ми каза после?

Той замълча само за миг.

— Не за това, че те целунах.

— А дето ме нарече използвачка и търсачка на богати мъже?

Устните му се изкривиха в кисела гримаса.

— Не съм те наричал с тези думи.

— Но си ги мислеше. Съжالياваш ли и за това?

— Мисля, че да.

Тя сбърчи нос.

— Сякаш говори петгодишно момченце. Мисля, че съжالياвам и за това. Но всъщност не съжالياваш. Изобщо. Защото дълбоко в себе си все още се съмняваш дали не съм някоя евтина нахална интересчийка, която иска лесно да забогатее. Ти много ме разочарова, Гидеон. — Виждам, че е така — сухо отвърна той. — Очевидно и мен няма много материал за извайване на герой. Хайде да се абстрахираме от личната страна на нещата. Все още важи ли сделката?

Тя се опита да изскубне ръката си, но не й се отдаде.

— Не зная. Сега аз съм тази, която ще трябва да си помисли. Твоето поведение промени всичко. Ще ти дам отговор утре сутринта.

— Добре. И още нещо. Ако дойда с теб на това търсене на съкровища, то няма да бъда твой наемен работник. Аз не работя за никого. Ще бъдем партньори. И няма да приема никакво заплащане от теб.

— Какво искаш?

— Дял от съкровището, което намерим — каквото и да е то.

Тя се намръщи.

— Нали ми каза, че вероятно нищо няма да намерим?

— Ще си опитаме късмета. Искаш ли да делим печалбата?

— Ами, не зная. Всъщност не съм имала намерение да продавам обиците. Искях да ги запазя.

— Чудесно. За теб остават четири чифта. А аз ще взема петия. По мой избор.

— Не съм убедена, че така е честно. Какво ще стане, ако се окаже, че на сегашния пазар едните обици струват много повече от другите? Например диамантените.

— Това е рискът, който ще поемеш ти.

— Няма защо да поемам каквито и да е рискове, Гидеон. Аз съм тази, която притежава картата, забрави ли?

— Съветите на експерт не струват малко.

— Ти вече ми каза, че не си професионален търсач на съкровища. Само пишеш за иманярство.

— Професионалист съм много повече от теб.

Сара не можа да сдържи възмущението си.

— Жалко, че не мога да наема прочутия Джейк Савидж. Тогава не бих имала нужда от теб.

Той се усмихна.

— Но нали каза, че аз бих се справил много добре, забрави ли?

Най-после тя освободи ръката си и отвори вратата.

— Ще реша утре сутринта.

Сара тръгна към стаята си, а той не се опита да я спре. Тя сгъваше ръката си в китката, за да провери дали функционира. Беше наред. Не я болеше. Той беше силен мъж, но явно владееше силата си.

Точно като герой от нейните книги.

Сара не му достави удоволствие да го погледне, докато отваряше вратата на стаята си. А той не си тръгна, докато не се увери, че си е влязла и е в безопасност. Тя побърза да отиде тайничко до прозореца и да надникне през един отвор на пердетата. Той запали колата и се изгуби в нощта.

Когато паркингът отново утихна, Сара запали лампата и прилегна в единия край на леглото. Започна да обмисля всичко. Няма никакво съмнение. Нейната импулсивност и голямата ѝ вяра в собствената ѝ интуиция пак ѝ докараха неприятности. Беше се държала прибързано, без да отцепи време да анализира с кого имаше работа.

Това, че беше се влюбила в Гидеон Трейс от момента, когато отвори първото му писмо, не означаваше, че го разбира. Оказа се, че този мъж е по-голяма загадка, отколкото бе очаквала. Фактът, че той дори бе започнал ни изпитва съмнение в мотивите ѝ, доказваше това. Просто не разбираше как той може да се съмнява в нея.

Сара започна да трие ръце в скута си — стана ѝ студено, но като че ли не само от падащата навън мъгла. Тя не искаше да застане с лице към очевидното, а явно трябваше да се застави.

Питаше се дали не прави същата грешка, каквато и с Ричард. Питаше се дали умишлено не иска да се вслуша в лошите си предчувствия.

Маргарет беше права. Импулсивността е опасна черта на характера ѝ.

Като въздъхна притеснено, Сара стана и се зае да се приготвя за лягане. Не можеше да направи нищо тази вечер. Щеше да изчака и да види дали утринта няма да ѝ донесе по-ясно решение как да се справи с тази ситуация.

Върни се в своята голяма, студена къща — при котките си.

Чак след няколко часа Гидеон осъзна, че отдавна седи в тъмната всекидневна. На масата пред него имаше половин чаша коняк. Елора се беше свила на кълбо в скута му и мъркаше доволно. Мачу Пикчу се беше изпънал в цялата си дължина на облегалката на дивана.

Гидеон не си бе направил труда да светне лампите. Наближаваше полунощ. Къщата беше студена. Той се чудеше дали си струва да стъква огън.

— Къщата си беше чудесна, докато дойде тя. Изобщо не ми се виждаше студена, преди тя да влезе тук и да си отиде — казваше той на котките.

Мачу само помръдна с уши, без да си направи труда да отвори очи. Елора се понамести и се настани по-удобно.

— Не се обиждайте, но вие двамата май не сте от най-разговорливите на света.

Гидеон стана от дивана. Взе чашата с коняк и отиде до масата, където бяха наредени шахматните фигури. Безцелно заопипва дървените им форми и след това ги пренареди в малко по-различни позиции.

Мачу изръмжа въпросително.

— Мислиш ли, че щеше да се спазари с Джейк Савидж, ако този негодник беше жив, Мачу? Савидж винаги е знаел как да се отнася към жените. Никога не би се провалил като мен. Щеше да я примамим направо в леглото си.

Мачу не му отговори, а само го наблюдаваше съсредоточено със студени като скъпоценни камъни очи.

— Ти и аз май не сме надарени с много чар, а, приятелю? — Гидеон разглеждаше новото положение на фигурите. Сега надмощие имаха тези от неговата страна на дъската. — Но Савидж го няма, а аз съм тук. А тя иска Цветята. Аз мога да я заведа при тях. Въпросът е в това, дали искам да се забърквам с нея? На нас всичките и така ни е добре.

Елора вдигна глава и измяука тихо.

— Дявол да го вземе, защо ми се струва, че къщата е студена. Та вече е почти лято.

Гидеон Трейс се озова на вратата на Сара, преди тя да успее да се облече с бели джинси и лимоновожълта блуза. Тя умишлено го накара да почака, докато си вдигаше косата навита настрани над едното ѝ ухо. Чак тогава да отиде да му отвори.

— Здравей — любезността ѝ се изчерпа с този поздрав.

Той изглеждаше още по-едър, застанал на вратата и студената, сива светлина на новия ден.

— Добро утро — Гидеон се подпря с ръка на касата на вратата и попита: — Взе ли вече решението?

— Изненадана съм, че чак толкова нямаш търпение.

Той ѝ се усмихна едва забележимо.

— Зная, че съм подранил. Страхувах се, че ако закъснея, ти ще се измъкнеш и ще тръгнеш за Цветята без мен.

— Щях да се измъкна само до магазина за кафе — тя се обърна, за да си вземе якето, като добре съзнаваше, че той оглежда стаята ѝ. Тя изведнъж се притесни от безпорядъка — нощницата ѝ беше на купчинка на леглото, от отворения куфар се подаваше дълъг чорап, а тоалетните ѝ принадлежности бяха в пълен хаос на масичката пред огледалото. Тя бързо затвори вратата.

— Ще закузвам с теб — каза Гидеон. — Нямах възможност да хапна вкъщи.

— Сам си си виновен — тя заключи вратата и тръгна да пресича улицата към малкото кафене отсреща. Вътре се виждаше светлина. Отдясно тесният двупосочен път завиваше и се губеше някъде сред обгърнатите с мъгла дървета.

— Още не ти е минало, нали? — Гидеон крачеше след нея, с ръце в джобовете на якето си от овча кожа.

Сара не каза нищо. Седнаха в едно сепаре в ъгъла на кафенето. Тя дълго изучава с поглед Гидеон, като през главата ѝ минаваха всички мисли, надежди и мечти от самотните ѝ нощи. Опита да се отърси от чувството на копнеж, което я обземаше, и реши да говори спокойно и логично. От моя страна — вече никаква импулсивност, обеща си тя наум.

— Нека бъдем наясно — започна тя. — Ти мислиш, че съм интересчийка, която иска да постигне това, което си е наумила, чрез секс, а в същото време поставяш условие, че ще ми помогнеш, ако получиш единия чифт обици, нали?

Големите му ръце обхванаха чашата на масата. Очите му срещнаха нейните, без да се отклонят.

— Ще ти помогна да намериш обиците. Уговорката е направена.

— Така. В такъв случай излиза, че и двамата сме интересчи, нали? Най-сетне имаме нещо общо.

Той я гледаше втренчено така, както Мачу Пикчу би гледал някоя мишка.

— Значи започваме да търсим заедно. Сделката е уговорена, нали?

— Разбира се. Защо не? Дойдох при теб, преди всичко, защото не разбирам нищо от търсене на съкровища. А ти разбираш. Това те прави много полезен за мен, ето защо искам да се спазарим за твоите умения. Тъй като ти твърдиш, че няма никаква вероятност да намерим обиците, аз ще бъда абсолютно на загуба в тази сделка, нали? Щом няма никаква печалба, няма да има какво да разделяме с теб.

— Виждам, че тази сутрин си влязла в ролята на малък костелив орех. И запиши в протокола — това не ти отива. — Гидеон отпи от кафето си.

— Повече ли ти харесвам в ролята на малка интригантка и съблазнителка?

Той се усмихна насила.

— Май ти поразроших перцата, а?

Тя го погледна свирепо.

— Вчера направих сериозна грешка, като постъпих по този начин. Сега го разбирам. Трябваше още от началото да се държа делово и сдържано. За съжаление такова поведение противоречи на природата ми.

— Успях да забележа.

— Това не означава обаче, че когато си поставя за цел, не мога да се държа делово и сдържано.

Той я погледна с открито недоверие.

— Така ли мислиш?

— Разбира се. И от сега нататък приемам точно такова поведение — сдържано, делово, като зрял човек. Никакви глупости. За мен ще бъдеш просто делови партньор и ще се отнасям към теб като към партньор — тя му подаде ръка през масата. — И така, господин Трейс, сключихме сделката.

Той погледна протегнатата ѝ ръка и бавно я хвана, за да се ръкува. Тя му позволи да стисне пръстите ѝ за секунда и бързо измъкна ръката си на безопасно разстояние.

— А какво ще правиш с котките?

Той сви рамене.

— Нищо няма да им стане за една седмица. И преди съм ги оставял сами. Съседът ми ще ги храни и ще им сипва вода.

— Колко време ти е необходимо за подготовка? Аз се приготвих снощи.

— Изведнъж стана много нетърпелив за търсенето.

— Кога искаш да тръгнем?

Тя си пое въздух.

— Ще бъда готова, щом си платя сметката в мотела.

— Чудесно. Ще пътуваме с моята кола. А твоята можеш да оставиш у нас.

Сара го погледна. Питаше се дали наистина има точна интуиция или е просто луда.

Половин час по-късно тя плащаше сметката с кредитната си карта в офиса на мотела, а Гидеон я чакаше на паркинга, облегнат на бронята на колата си със скръстени ръце.

— Близка приятелка ли сте на Трейс? — дребният служител отправи любопитен поглед през прозореца и отново погледна към Сара. Той беше слаб, плешив мъж на около шейсет години, с кафяви панталони от изкуствена материя и износено поло. Беше достатъчно любезен, но явно проявяваше изострен интерес към местните клюки.

— Ние сме само съдружници — отговори му Сара хладно, докато се подписваше с обичайните неразбираеми завъртулки.

— Съдружници, а? Не знаех, че Гидеон има съдружници. Мислех, че издава съвсем сам списанието си за търсене на съкровища.

Сара се усмихна надменно.

— Той работи като мой консултант. Аз правя някои проучвания върху иманярството за една книга.

— Така ли? Колко интересно! Никога не бях виждал жив писател. С изключение на Гидеон, разбира се. А и той не пише точно книги, само статии за това негово списание. И какво, двамата ще пътувате заедно, така ли?

— По работа.

— Ясно. По работа — служителят се изкиска съучастнически. — Де да имаше такава работа по мое време. Е, поне този път Трейс няма да пътува сам по тази негова работа.

Думите му накараха Сара да спре, точно когато се обръщаше, за да си тръгне.

— Пътувал ли е и преди?

— Ами разбира се. Поне веднъж в годината се дига и изчезва за известно време. Понякога за около месец — служителят намигна. — Веднъж го попитах къде е ходил и той ми отговори — на почивка. Да не би с теб да си е прекарвал почивките през всичките тези години?

— Не мисля, че това е ваша работа — Сара затвори вратата, сякаш за да прекъсне кудкудякация смях на служителя.

Като я видя, Гидеон се изправи и отпусна ръцете си. Намръщи се.

— Притесни ли те старият Джес?

— Не бих казала.

— А защо така се залива от смях?

— Мисли се за много остроумен.

Подкараха и двете коли към голямата стара къща, кацнала на стръмния бряг. Мачу Пикчу седеше кротко на най-горното стъпало и лениво наблюдаваше Гидеон, докато прехвърля багажа на Сара в своята кола. Елора се въртеше наоколо, а грациозната ѝ походка изразяваше деликатна загриженост. Сребристосивата котка се навърташе около Сара, мотаеше се из краката ѝ, сякаш се молеше да я вземе на ръце.

Когато Сара услужливо повдигна котката, тя започна да мърка.

— Мисля, че и тя иска да дойде с нас — шеговито обяви Сара.

— Само това ни липсва. Двете котки да ходят по петите ни, докато се мотаем по склоновете на Каскадните планини. Забрави тази идея. Нищо им няма, ако останат тук сами.

Сара извъртя котката, за да я погледне право в очите.

— Чу ли? Налага се да останеш тук. Но ще ни липсваш.

Откъм горното стъпало се чу тихо ръмжене. Сара вдигна поглед към Мачу, който изглеждаше по-безразличен от всякога.

— Ти също, Мачу. Грижи се за Елора, докато ни няма.

Мачу Пикчу извърна поглед. Беше прибрал ушите си към голямата си глава и махаше опашка бавно, но непрестанно.

— Старият Мачу не е най-очарователният котарак на света — каза Гидеон, — но може да се разчита на него. Добре ще се грижи за Елора и ще пази къщата. Нали, приятелю? — Гидеон почеса грамадно животно зад ушите. Мачу изтърпя ласката му в ледено мълчание.

— Ако си толкова голям, не е необходимо да си очарователен, според мен — каза Сара с лукава усмивка.

— Това съждение отнася ли се за мъжете, или е само за котарациите? — попита я Гидеон.

— Само за котарациите — Сара огледа задната седалка на колата си и констатира: — Мисля, че това е всичко. — Каза го с известно възмущение, защото осъзна, че предстои няколко часа да пътуват сами.

— Не загубвай самообладание точно сега — Гидеон спокойно затвори предната врата от своята страна.

— Не съм загубила самообладание.

— Замислила ли се беше?

— Малко.

— Не се притеснявай. Нещо ми подсказва, че тази работа с търсенето на съкровища ще ти хареса. Тя е специално измислена за яснооки наивници като теб.

Сара не обърна внимание на думите му, защото галеше Елора за последен път.

— Довиждане, Елора. Не позволявай на този звяр много-много да те малтретира.

Елора замърка по-силно, като не изглеждаше да се притеснява ни най-малко, че Мачу Пикчу ще я тормози. Щом Сара я остави, тя се запъти към стълбите, решила да се настани до огромния котарак. Мачу едва се протегна, колкото да си докоснат носовете за поздрав. След това голямата му опашка обгърна чистите й задни крака. Елора изглеждаше безсрамно самодоволна.

— Сигурен ли си, че ще се чувстват добре?

— Отлично дори. Престани да си търсиш поводи за отлагане на тръгването. Чака ни дълъг път.

Сара се пъхна на предната седалка и закопча предпазния колан.

— Трябва да ти призная, Гидеон, че внезапният ти ентусиазъм по тази авантюра ме смущава. Какво те промени? Да не би в края на краищата да си решил, че легендата и картата са истински?

— Само мисля, че си струва да се провери — той зави и навлезе в тясната магистрала. Помълча малко и после каза: — Време е да научиш това-онова за търсенето на съкровища.

— И ти ще ми кажеш това, което трябва да зная, нали?

— Точно така.

— Вече ти казах, че не обичам да ме поучават.

— Ти дойде при мен за съвет. Имам намерение честно да си заслужи дяла от плячката.

— Ако я намерим.

— Мислех, че си съвсем сигурна в намирането — той я погледна с лек присмех.

Тя не му обърна внимание. Всъщност беше почти сигурна, че ще намерят Цветята. И сега възникваше проблемът какво ще се случи, когато ги намерят.

— Слушам, господин експерт, кажи ми това, което трябва да зная за търсенето на съкровища.

— Най-важното нещо е, че намеренията ни не трябва да стават достояние на други хора. Колкото по-малко привличаме нечие внимание, толкова по-добре, особено пък ако наистина ни излезе късметът.

— Защо?

— Сама си отговори на този въпрос, Сара. Ако наистина намерим Цветята, тук става дума за едно малко богатство от скъпоценни камъни. А някои хора са убивали и за по-малко, вярвай ми.

Това я шокира.

— Да, наистина си е за притеснение. Никога не съм се сещала за такава опасност.

— Не зная защо, но признанието ти не ме изненадва много.

— Не мога да повярвам, че можем да привлечем вниманието на някой убиец.

— Това би било в най-лошия случай. Много по-вероятно е да заинтригуваме други търсачи на съкровища, любопитни туристи и малки деца, които ще се помъкнат след нас, за да ни наблюдават, когато копаем. А може да се появят и административни сложности. Знаеш ли кой притежава сега земята на семейство Флийтуд?

Тя се усмихна, доволна от себе си.

— Да. Аз.

— Ти? — очевидно тази новина го изненада.

— Купих я преди два месеца. Беше невероятно евтина, защото в нея няма нищо ценно. По сегашните критерии не я бива за нива, а и не става за построяване на съвременен жилище. Ще я продам още щом намерим Цветята.

Гидеон свирна тихо.

— Силно съм впечатлен!

— Ами крайно време беше.

— Е, добре, погрижила си се за най-сложното нещо, законното притежаване на земята. Но въпреки това препоръката ми е да пазим в тайна намеренията си. Нищо друго не привлича вниманието така, както търсенето на истинско съкровище. А да привлечем вниманието на някого, обикновено означава да си навлечем големи неприятности, особено пък за такава малка операция като нашата. Разбирам да беше някое мащабно начинание по спасителни операции, свързани с откриването на потънал кораб. Тогава би било съвсем различно. Щяхме да търсим инвестиции и специалното внимание на медиите. Но както сме само двамата, сме твърде уязвими. Затова започваме и съответно приключваме без много-много шум.

Сара се замисли дали ще бъде разумно да му признае, че вече беше споменала за Цветята пред Джим Слотър от „Слотър Ентърпрайзиз“, но реши да не казва нищо. В края на краищата, тя категорично заяви на Слотър, че не смята да го наеме за намирането на обиците, още по-малко да финансира проекта му за откриване на сваления самолет, натоварен със злато. Слотър определено не влизаше в сметките ѝ и ако споменеше името му пред новия си консултант, можеше само да го ядоса. Или поне засега ситуацията беше твърде деликатна.

— Добре — съгласи се Сара с готовност. — Пълна тайна. Разбирам. Представям си, че единственото, което трябва да направим,

е да вземем две стаи в някой мотел в малкия планински град, от който е близо до мястото на Флийтуд. Мотелът ще ни бъде и дом, и база. Кой ще ни забележи, когато влизаме и излизаме?

— Вероятно всички в града — увери я Гидеон.

Сара се замисли.

— Наистина ли?

— Да.

— Добре, какво предлагаш тогава? — попита го тя с раздразнение. — Да се настаним на палатка ли? Предупреждавам те, хич не съм по полевите условия.

— Не е необходимо да стигаме до разпъване на палатка.

— Слава Богу! — Сара беше изтръпнала от подобна идея.

— Предлагам да се държим като двойка, дошла от големия град, за да прекара почивката си в планината. Нали разбираш, туристи, които правят снимки на диви пролетни цветя.

— Не си нося фотоапарата.

— Аз имам.

— Много предвидливо от твоя страна — похвали го тя с искрено възхищение.

Той повдигна вежди.

— Благодаря. А сега слушай по-нататък камуфлажната версия.

— Камуфлажна версия — повтори думите му Сара, за да им се наслади. Вълнението ѝ бързо растеше. — Винаги съм искала да имам камуфлажна версия. И каква е нашата?

— Както казах, една двойка, която си прекарва тук почивката — той я стрелна с хладен, преценяващ поглед. — Но бихме изглеждали неубедителни, ако не се държим наистина като двойка. Един мъж и една жена, ако пътуват заедно, то те са или любовна двойка, или съдружници. И тъй като не искаме никой да научи, че сме съдружници, ще трябва да приличаме на любовна двойка.

Сара го погледна изумена.

— Какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш, Гидеон?

Изразът на лицето му стана по-строг.

— Не можем да рискуваме да вземаме две отделни стаи в мотел, както ти каза. Някой може да забележи и да започне да пита защо винаги излизаме заедно през деня, но не спим заедно през нощта.

— О! — тя се опитваше да асимилира думите му.

— Легендата за Цветята едва ли е неизвестна в района, в който отиваме. Някой надарен с достатъчно любопитство може да се сети да направи тази проста сметка и да ни проследи. И тогава ще види как се отправяме към земята, собственост на старите Флийтуд, как копаем всеки ден. В резултат на това ще си навлечем истински неприятности.

— И ти предлагаш да се престорим на любовна двойка, така ли? И мислиш да живеем заедно, в една и съща стая? След като така се отнесе с мен? Откажи се от тази идея, Гидеон.

— Не се разстройвай. Това е бизнес, не забравяй. Не съм казал, че трябва да спиш с мен.

— Колко мило от твоя страна! — Сара скръсти ръце пред гърдите си. — Не ми харесва сценарият на твоята камуфлажна версия. Измисли друг.

— Този е най-добрият, който за момента мога да ти предложи — той пак я погледна. — О, Сара, дявол да го вземе, не се дръж така, сякаш съм посегнал на честта ти. Какво толкова съм казал? Казах само, че най-доброто прикритие за нас ще бъде да изглеждаме като любовна двойка, дошла на почивка в планината. Никой няма да ни обърне внимание.

— Много пъти ли си го правил?

— Не, по дяволите. Какво те кара да мислиш така?

— Стариат Джес, служителят в мотела, ми каза, че имаш навик да изчезваш някъде на почивка поне веднъж в годината.

— Всеки човек има право да отиде някъде за малко.

Сара го погледна замислено. Гидеон ѝ се стори раздражен, но иначе изглежда не таеше никакви задни мисли.

— И ти си убеден, че само ако се представяме за двойка, можем да се справим в тази ситуация?

— Мисля, че е най-доброто при дадените обстоятелства — Гидеон съсредоточи вниманието си в страничното огледало, където гледаше една кола. — А също така и най-простото. Простите решения винаги вършат най-добра работа.

— Струва ми се, че имаш големи познания в тази област.

Той вдигна рамене.

— Понеже разсъждавам логично. Не забравяй, че всичко това е в моята професионална сфера.

Известно време тя премисля думите му.

— И даваш ли ми гаранция, че ще имаме отделни легла?

— Нали ти си жената, която до вчера беше убедена, че съм романтичният герой на века. Сега като че ли си запяла друга песен.

— Гидеон, предупреждавам те...

— Дадено. Отделни легла. Вече съм се погрижил за това.

Дъхът ѝ секна от изненада.

— Така ли?

— Един мой приятел има хижа тук, в планината, недалеч от твоята земя. Снощи му се обадох. Той каза, че можем да я ползваме една седмица.

Сара се почувства зашеметена. Имаше ясното чувство, че вече не владее положението. Опита се да си представи какво ли ще изпитва, ако живее под един и същ покрив с Гидеон Трейс, и ѝ се зави свят. Ако той се беше влюбил в нея през последните четири месеца, както тя — в него, тогава щеше да бъде съвсем различно. Но тази работа с едностранното привличане беше много опасна.

От друга страна, ситуацията ѝ предлагаше мъчително привлекателни възможности, само да можеше да бъде достатъчно смела. Щеше да има шанса да въздейства на Гидеон и по този начин да му даде шанс да я опознае.

— Добре. Приемам идеята ти само заради камуфлажа — съгласи се Сара, неочаквано взела решение.

Той я погледна и поклати глава в нямо учудване.

— Ама теб наистина си те бива, а?

— Защо го казваш? Защото ти имам достатъчно доверие, за да живея под един покрив с теб, така ли?

— А-ха.

— Сега отношенията ни са делови, нали?

— Точно така.

— Е, познавам те достатъчно време, за да съм убедена, че ще бъдеш почтен, надежден и стабилен делови партньор.

— Изумително. Както казах, на теб не трябва да ти позволяват да излизаш без каишка.

— Престани да се оплакваш. Нали идеята е изцяло твоя и ти си експерт по тези въпроси?

— И аз все си го повтарям.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Гидеон няколко пъти крадешком погледна Сара, докато оставяше багажа на голия под в простата хижа. Той затвори вратата внимателно. Питаше се какво ли мисли тя, та си бърчи носа по този интересен начин — дали защото не харесва старата, неподдържана къща, или пък защото вече започват да я разяждат съмнения относно идеята да живее тук с него.

Той самият все още не знаеше как се осмели да предложи подобно нещо и беше изненадан от успеха на малката си хитрост. Не можеше напълно да повярва, че е успял. Ето че тя беше тук с него под един и същ покрив. Всъщност, без дори да прояви желание да спори. Сара, обаче, с такава готовност му се довери, че той не знаеше как да реагира — дали да се обиди, дали да е доволен, или пък да се подразни от лесно спечеленото и доверие. Напълно бе възможно да е приела идеята да се преструват на двойка летовници, просто защото още когато му е писала писма, е виждала в него потенциален любовник.

Ами ако е решила да се откаже от идеята да го прелъсти с тактическа цел, щом той вече се е съгласил да участва в издирването срещу дял от печалбата? Каквато и да бе истината, той нямаше причина за еуфорията, в която се намираше. Но това състояние му харесваше.

В действителност, след като направи глупавата грешка да дойде тук, където една интелигентна и ангелски чиста жена не би посмяла да пристъпи, Сара се опита да стъпи на безопасна почва, но Гидеон се погрижи да предотврати този неин завой. Той явно бе доволен от себе си. Успя да спаси положението, след като почти беше развалил всичко.

— Не е кой знае какво, нали? — каза той, проследявайки как тя оглежда хижата, която бяха наели за една седмица. Имаше едно легло в малката стая отляво и един продънен диван близо до старата тухлена камина. Кухнята беше мъничка, но пък имаше хладилник и печка и всичко останало, необходимо за готвене. Нямаше да се налага да ходят всеки ден на ресторант.

— Всъщност е много живописно — Сара остави чантата с продукти, които беше купила пътьом. Отиде до камината, сложила ръце в задните джобове на джинсите си. — Необикновена атмосфера. Самотна хижа в гората. Кой знае какви неща са се случвали тук в миналото? Може би някога ще я...

— Използваш в някоя книга?

Тя се усмихна.

— Да.

— А смяташ ли и мен да ме използваш някога в своя книга?

— Вече съм го правила. В няколко книги.

Той сякаш не знаеше как да възприеме думите ѝ, но те му прозвучаха доста ласкателно.

— Този мой приятел, който ни даде хижата, каза, че диванът се издърпва и става на легло. Аз ще спя на него.

— Не мисля, че е много удобно.

— Това да не би да е покана да спя на леглото заедно с тебе?

— Естествено, че не е — стрелна го тя. — Не ме дразни, Гидеон. Сега сме в делови отношения, не забравяй. И изглежда, че това са единствените отношения, към които ти се стремиш.

Да, да. Затова снощи загубих цял час, за да се свържа по телефона със собственика на хижата. Затова се съгласих да му платя по-висока цена, макар че лятото още не е дошло и сезонът не е започнал, мислеше си Гидеон.

— Извинявай за хижата — измърмори той прегракнало. — Предполагам, че стаите в мотела щяха да бъдат по-удобни.

Сара беше тръгнала към спалнята, но спря и се обърна. В обърканите ѝ очи се четеше изненада.

— Няма ѝ нищо на хижата. Идеално място за приключения. За тебе, Гидеон, всичко това може да е просто работа, но за мен намирането на Цветята е все още вълнуваща идея.

Тя затвори вратата, преди той да може да измисли подходящ отговор.

След известно време ядоха равиоли с пикантен сос, които Сара някак си магически успя да произведе в кухнята сред невероятен хаос. Гидеон ходеше из къщата и проверяваше ключалките на прозорците. Както и очакваше, те не бяха по-надеждни от кламери за хартия.

Началото беше доста обещаващо. Разбира се, като се изключи моментът, в който Сара се паникьоса, че в кухнята няма машина за миене на чинии, но после се успокои, защото Гидеон ѝ направи предложение, на което тя не можа да откаже.

— Ти ще готвиш, а аз ще поема почистването — каза той.

— Дадено. Казах ти, че имаш всички данни за истински герой — отвърна му тя жизнерадостно.

Той заоглежда разнебитения диван, като се питаше дали няма да се разпадне, ако го разгъне. Издърпа го предпазливо.

Диванът издържа, но издатините по него не изглеждаха кой знае колко обещаващи.

Той стоеше и го гледаше. Чуваше се как Сара нещо шумоли в банята. Отдавна не беше живял с жена. Като пресметна точно от колко време, се почувства стар.

От друга страна, фактът, че се възбужда само от звуците на събличането на Сара зад затворената врата, определено свидетелстваше, че е още млад. Ти си само на толкова години, на колкото се чувстваш, Трейс. Точно в този момент чувстваше, че по сила може да се сравни, с който и да е двайсетгодишен жребец. Жалко, че сега вече дамата не се канеше да се хвърли върху него.

Беше получил от нея това, което снощи беше решил да поиска, докато седеше и неспокойно обмисляше нещата в тъмната си стара къща. Беше измислил този сценарий по свой, доста непохватен начин, но сега не знаеше как точно да го играе. Сара вече не показваше никакви признаци на желание да бъде покорена от него.

Както обикновено, за всичко друго улучваше най-подходящия момент, но не и с жените.

Вратата на банята се отвори.

Сара се появи обгърната в зелен хавлиен халат, който беше завързала с колан около тънката си талия. Косата ѝ падаше свободно по раменете, а лицето ѝ беше освежено от къпането. Изглеждаше трогателно крехка и уязвима, а в същото време непреодолимо предизвикателна.

— А сега е на твое разположение — каза тя и тръгна към спалнята.

Разбра, че тя има предвид банята, а не тялото си под хавлиен халат.

— Благодаря — съзнаваше, че я гледа някак настоятелно.

Обаче тя твърде категорично затвори вратата на спалнята.

Гидеон въздъхна, взе си принадлежностите за бръснене и отиде в банята. Малкото помещение беше топло и влажно. Почувства се огромен и непохватен, сякаш по някаква случайност беше нахълтал в средновековен дамски будоар. Една яркожълта четка за зъби, поставена в чаша върху мивката, привлече вниманието му. На плота, до пастата за зъби, имаше четка за коса.

Пастата за зъби беше оставена незатворена. Гидеон несъзнателно завъртя капачката.

След десет минути той се върна в хола. Изпод вратата на спалнята не се виждаше светлина. Той се помая малко, като се опитваше да прецени как да постъпи по-нататък. Единственото умно нещо, което в първия момент му хрумна, бе да влезе в спалнята, но веднага отхвърли тази мисъл.

Делови партньори.

По дяволите! Въпросът за свалянето отпада. Питаше се дали е донесла някоя от своите книги, в които героят с негов двойник. Може би ако прочете как тя си представя неговото поведение, това ще му помогне да измисли как да се държи.

Лицето му се изкриви от самосъжаление, когато се съблече и се мушна в студеното, неудобно легло. Доста нелепо беше да си представи, че е герой от романтично приключенски роман. Би било интересно да се прочетат любовните сцени.

Вече половин час не можеше да заспи. Бе сключил ръце зад главата си. Представяше си Сара само с чифт старинни обици. Изведнъж вратата на спалнята се отвори меко. Но той не се помръдна.

— Гидеон? — Гласът на Сара прозвуча съвсем тихо и колебливо.

— Да?

— Спиш ли?

— Вече не.

— Добре. Защото аз си мислех, че...

Тя влезе в стаята. Гидеон се обърна и я погледна. В тъмнината едва можеше да различи, че беше стъпила боса на пода от грубо дърво. Бе скрила ръцете си в ръкавите на халата.

— Нещо не е наред ли? — попита той със страх, че тя вече е отгатнала какво се крие зад прозрачната му хитрина да живеят в една и

съща хижа и е решила да се възпротиви.

— Да — тя решително вдигна брадичката си. — Да, има нещо, което не е наред. Нещо много лошо.

Свърши се с умно подредения му сценарий.

— Какво има, Сара?

— Трябва да ми кажеш нещо — тя започна да крачи по дължината на стаята — така загадъчно средновековна в тъмнината, с халат, плуващ около малките ѝ боси глезени. — Давам си сметка, че може би просто не биваше да обръщам внимание на това, но не мога. Трябва да открия какво точно се случи. Не мога да повярвам, че за втори път съм се излъгала.

— Сара...

Тя вдигна ръка.

— Само ми кажи истината и аз ти обещавам, че след това няма да те питам за нищо от личния ти живот — тя се отдалечи, колкото позволяваше пространството в малката стая, завъртя се и тръгна обратно. — Защо ми нямаш доверие?

Този въпрос го завари неподготвен.

— Тук не става въпрос за доверие — каза Гидеон предпазливо.

— Точно за това става въпрос. Ти нямаш доверие в мен. Защо? — тя продължаваше да крачи. — Искам да кажа, да не би неспособността ти да ми повярваш да се основава на нещо важно, което си преживял в миналото? Може би нямаш доверие във всички жени? Да не би бракът ти да те е разочаровал от жените въобще? Или пък има нещо, свързано с моята личност? Може би аз малко прекалих и понасилих нещата. Какво има? Зная, че невинаги съм деликатна.

Гидеон изохка.

— Виж какво, хич не ме бива за такива разговори.

— Говори, Гидеон. Аз съм ти приятелка от четири месеца. Поне ми кажи защо все още ми нямаш доверие.

— Дявол да го вземе, защо трябва да приемаш нещата толкова лично?

— Защото са лични.

Той започна да се дразни.

— Знаеш ли, ти си прекалено придиричива. Взискателна си и арогантна.

— Арогантна?

— Да, арогантна. За каква се мислиш, Сара Флийтуд? Появяваш се в живота ми и пламваш като фойерверк. Казваш ми, че мислиш, че сме създадени един за друг, защото сме си разменили няколко писма, сякаш си ми съпруга, поръчана по електронната поща или нещо подобно. И между другото, не бих ли бил така добър да ти помогна да откриеш едно заровено съкровище от бижута. И на всичкото отгоре се чудиш защо си задавам въпроси относно твоите подбуди?

Тя пак се спря в далечния край на стаята. Виждаше се как хапе долната си устна.

— Да, ако нещата се представят така, наистина звучат малко странно.

— Странно е подходяща дума.

— И все пак мисля, че има и друго — тя закричи отново. — Сигурен ли си, че няма нещо в миналото ти, поето те прави особено недоверчив, нещо, което си преживял и което не ти позволява да ми се довериш?

— Сара, аз съм на четиридесет години. Не мога да бъда невинен, доверяващ се наивник. И ако има здрав разум в главата ти, и ти не би трябвало да бъдеш наивна. Светът не възнагражда наивността. На твоето място, ако бях изоставен пред олтара, щях да се науча поне на това.

— Аз не съм наивна, дявол да го вземе. И не намесвай тук Ричард. Опитваш се да отклониш въпроса.

— Какво искаш ти? Пълната ми биография до днес, за да имаш материал за психоанализа на причините, поради които съм недоверчив спрямо теб, така ли? Защо си глътна езика?

— Каква беше жена ти?

— Боже Господи, ти май никога не се отказваш, когато си наумиш нещо?

— Точно така. Беше ли хубава?

— Да.

— Беше ли добра?

Този въпрос го обърка. Никога не се беше замислял дали Лийна е добра. Тя бе твърде отдадена на кариерата си и на собствените си емоционални проблеми, за да бъде добра към другите. Изискваше доброта, но самата тя не бе способна да се раздава. От друга страна

обаче, не беше и злобна, каза си той. Може би просто не знаеше какво иска.

— Мислиш ли, че добротата е важно качество за една красива и привлекателна жена? — попита я той присмехулно.

— Разбира се, това качество е важно за всички.

— Какво очакваш, всъщност? Виж какво, всички харесваха Лийна. Спомням си, че тя се умиляваше пред малки животинки, така че няма начин да не е била добра, нали? Беше също така много интелигентна, много привлекателна и много изискана.

— О!

Гидеон се усмихна мрачно в тъмнината. Бедната Сара, изглеждаше така разочарована. Очевидно се е надявала да чуе, че Лийна е била негодница. Но Лийна не беше негодница, а само нещастна объркана млада жена, която се беше свързала с Гидеон в такъв момент от живота си, когато твърде не ѝ вървеше, и по-късно осъзна грешката си.

— Тя също публикуваше — добави той, като изпитваше необяснимо желание да забие по-дълбоко ножа. Сякаш си беше наумил на всяка цена да разкъса дъгоцветния воал на благородството и оптимизма, с който Сара се беше забулила, и да открие какво има под него.

— И тя ли пишеше? — Сега гласът ѝ прозвуча по-нещастен от всякога. — Като мен?

— Не, не като теб. Тя беше старши асистент в един малък колеж в Орегон, когато се запознахме. Пишеше статии в областта на археологията за разни академични издания.

— Разбирам. Важни, научни материали — Сара изглежда се депресираше все повече с всяка изминала минута.

Внезапно Гидеон изпита чувството, че откъсва крилцата на някаква пеперуда.

— Единственият проблем, който Лийна и аз имахме, бе, че тя не ме обичаше. Само известно време си въобразяваше, че ме обича. Но се опита да ме обикне, трябва да ѝ го призная.

— И после какво стана?

— Разделихме се, когато тя откри, че обича друг.

— Някой с външен блясък ли, както ти каза?

— Казал ли съм? — Гидеон се намръщи. Спомни си краткия им разговор за предишните им бракове, който проведеха със Сара вчера. — Като че ли наистина го казах. Да. Намери си мъж, който притежаваше външен блясък. И тя хукна след него така, както пъстървата налапва лъскавата примамка.

— Опита ли се да я спреш?

— Опитах се да я убедя, че прави грешка. Мъжът, в който се влюби, беше такъв, че дълго не оставаше верен, на която и да е жена. Предупредих я, че няма да е щастлива с него. Но тя си мислеше, че може да го промени.

— А омъжи ли се за него?

— Не. Бяха се сгодили веднага след формалностите по развода ни, но той загина, преди да се състои сватбата.

— Колко жалко. И за трима ви. Но може би пък вследствие на това Лийна не е имала възможност да разбере какъв негодник всъщност е бил той.

Гидеон сви рамене.

— Може би. След развода не съм я виждал повече. Само чух, че преди две-три години пак се е омъжила. За професор от колежа. Дано този път да е имала късмет и да си е избрала подходящ съпруг.

— Много благородно от твоя страна — каза Сара с явно възхищение. В гласа ѝ звъннаха нотки на одобрение.

— Да, благородно, нали? — той се усмихна, изненадан, че всичко това му доставя удоволствие. За първи път поглеждаше на развода си с чувство за хумор. И му се виждаше особено забавно, че Сара го възприема като благороден, добър и щедър.

— Това означава ли, че все още си хлътнал по нея? — опасението, с което Сара зададе въпроса си, бе очевидно.

— Несподелената любов е загуба на време.

— Е да, наистина е така. Освен ако не мислиш някой ден отново да се опиташ да я споделиш?

— Няма да стане. Отдавна съм се научил да не се обръщам назад.

Сара замълча, спряла в другия край на стаята. Явно обмисляше разказаното от Гидеон. Съсредоточено беше навела глава на една страна.

— Този мъж, за когото бившата ти жена се е сгодила — каза тя най-сетне, — с външния блясък, да не би случайно да ти е бил приятел?

Гидеон остана неподвижен. Изведнъж чувството му за хумор изчезна.

— Да, познавах го.

— А-ха, значи ти е бил приятел. Близък приятел ли?

Този въпрос не му се понрави.

— Не е това, което си мислиш, Сара.

— Точно това е — тя определено почувства, че сега е напипала същността на нещата. Отново започна да върви из стаята. — Бившата ти жена ти е изменила с най-добрия ти приятел. Колко просто. Трагично, но просто. Това обяснява всичко, и особено неспособността ти да ми се довериш.

— За какво говориш, по дяволите? Винаги ли правиш такива прибързани заключения?

— Понякога. Гидеон, фактът, че жена ти ти е изменяна с най-добрия ти приятел, далеч не е нещо незначително. Войни са се водили и за по-дребни поводи.

— Нямам намерение да започвам война. Освен това, както ти казах, той е мъртъв, а Лийна се омъжи повторно. Няма за какво да се водят войни, дори и да бях склонен.

— Но ти не си. Което дава надежда. Добре, сега най-последно мисля, че зная как да тълкувам отношенията ни. Да. Това е злата магия от твоето минало, от която трябва да бъдеш освободен. Точно както в приказката „Красавицата и звярът“.

— За какво говориш, дявол да го вземе?

— Успокой се, Гидеон. Просто си послужих с една позната метафора от старата приказка. Казано на съвременен език, от самото начало това беше информацията, която ми липсваше. Затова опропастих първата ни среща. Вината беше единствено моя. Действах прибързано.

Гидеон започваше да изпитва познатото неприятно чувство, че пак го е изпреварила.

— Сара, недей да политаеш в облаците по нова траектория.

Тя не обърна внимание на думите му. Вървеше все по-бързо и по-бързо. Новите предчувствия я изпълваха с енергия, която сякаш се

излъчваше на вълни и тези пълни съвсем осезаемо стигаха до Гидеон.

— Съзнавам, че ти трябва много време, за да ме опознаеш, за да разбереш колко съм различна както от най-добрия ти приятел, така и от бившата ти съпруга — каза ги.

— Та ти дори не си ги виждала.

— Това не означава, че не мога да си представя какви са били проблемите между вас.

— Но какво е всичко това? Импровизирана психоанализа ли?

— Просто здрава логика, гарнирана с малко интуиция. Сега вече зная много за теб, така че мога да направя някои точни заключения за другите двама, забъркани в тази каша — Сара се обърна и профуча край Гидеон с развят халат. — Нека първо започнем с Лийна — тя е била невротичка и се е опитвала чрез теб да си избие комплексите.

Гидеон премигна умно, стъписан от точното попадение на този коментар.

— Що за идиотски извод? — изръмжа той. — Ти просто не знаеш за какво говориш. Не познаваш хората, за които говориш. С изключение на мен.

— Това, че познавам теб, е достатъчно. Всяка жена, която не може да прозре какъв съпруг може да излезе от теб, е незряла, невротична и оплетена в собствените си емоционални проблеми. Съжалявам, че трябва да ти го кажа, Гидеон, но се страхувам, че това е самата истина. На колко години беше Лийна, когато се ожени за нея?

Той се подпря на лакът, мръщейки се, когато тя пак профуча край леглото му.

— Мисля, че беше на двацет и пет. Защо?

Сара кимаше на себе си.

— Защото двацет и пет години се равняват на седемнайсет. Някои хора, независимо мъже или жени, са абсолютно незрели на тази възраст. Те често не знаят какво всъщност искат. Да не говорим, че някои от тях така и изкарват живота си, без да разберат какво искат. Ако към това се добави и известна липса на интелигентност или комплекси, ето ти брак, зареден с взрив.

— Вече ти казах, че бившата ми жена далеч не беше глупачка.

— Тук става дума за здрав разум, а не за способност за научна работа. Разликата е цяла вселена. Именно здравият разум прави хората интелигентни, а не образованието им. Онова, което дава

образованието, е по-широк хоризонт от знания, с които здравият разум може да оперира при вземането на решения. Много хора, дори доктори на науките, вземат неподходящи решения, защото са лишени от здрав разум. А сега ми позволи малко да обмисля нещата.

— Моля ти се, можеш да разполагаш с колкото време искаш — Гидеон беше изкаран от търпение. Не можеше да повярва, че е въввлечен в такъв невменяем разговор.

— Не бъди саркастичен. Това е важно. Фактически това е най-същественото за цялото ни бъдеще.

Той поклати глава с недоверие, гледайки как тя отива до прозореца. Повече не можеше да понася този разговор. Ако още веднъж затанцуваше край леглото му, щеше да я сграбчи и да я повали до себе си.

— Сара, нямам представа какво се развихря в странния ти мозък, но мисля, че ще е най-добре да се върнеш в леглото си.

Тя се обърна и го погледна.

— Да, може би си прав. Мога да продължа да обмислям всичко в собствената си стая. Не е необходимо да те държа буден, за да осмисля подробно тази информация. Лека нощ, Гидеон.

В него се надигна гняв. Как си позволяваше да злоупотребява до такава степен, че да го анализира и да прави дисекция на живота му? Посегна и я сграбчи в момента, когато минаваше край леглото му на път за спалнята.

Чу как тя си пое дъх от изненада, когато ръцете му обвиха кръста ѝ.

— Мислиш, че знаеш всичко, нали? — промърмори гой. Решително я притегли към себе си, като не на шега смяташе да я вкара в леглото си. Би било лесно. Тя бе така миниатюрна и крехка.

— Гидеон? — очите ѝ бяха широко отворени.

— Някой трябваше да ти даде този урок. Ти си го заслужи.

— Може и да си прав — съгласи се тя, като трепереше. — Но моля те, не тази нощ. Не съм сигурна дали съм в състояние. — Тя се наведе и го целуна съвсем леко по бузата.

Гидеон се отдръпна като опарен. Машинално я пусна. Сара веднага се оттегли в спалнята в пълна безопасност. Гидеон потърка бузата си и се намръщи в тъмнината, след като вратата ѝ леко се затвори.

Възнамеряваше да ѝ внуши малко здравословен страх и очакваше тя да се бори, а тя му отговори с лека, нежна целувка. Реакцията ѝ го стъписа и го накара да я пусне, преди да разбере какво става, помисли си той, напълно обезсърчен.

Лежеше и си даваше сметка, че диша тежко и се чувства объркан. След това се обърна по гръб и се загледа в сенките на тавана. Сигурно точно така се е чувствал нещастният Мачу Пикчу първите дни след пристигането на Елора.

Сара стана призори на следващата сутрин с обичайното си весело настроение, оптимизъм и добро самочувствие. След няколко часа обмисляне на нещата през нощта всичко ѝ се избистри и тя се успокои. Стъпи на сигурна почва и знаеше какво трябва да направи. Бързо отиде до дървения стол в ъгъла, взе халата си, мушна се в него и отвори вратата.

Гидеон още спеше, проснат на разгънатия диван. Чаршафите и одеялата бяха насъбрани до кръста му. Лежеше по корем и добре оформеният му мускулест гръб представляваше привлекателна гледка в светлината на зазоряването. Сара изпита непреодолимо желание да го погали, както би погалила едната от котките му.

Но знаеше, че би сгрещила — той щеше да изтълкува това като опит да го прелъсти, за да постигне нечестивите си замисли. Кое то си беше точно така, помисли си тя с усмивка. Беше твърдо решила да го накара да се влюби в нея. Обаче прелъстяването щеше да протече по малко по-различен начин в сравнение с първоначалните ѝ планове. Но още не му беше дошло времето да разкрива намеренията си.

Тя бързо направи сутрешния си тоалет в банята, като се опитваше да пести топлата вода, за да има и за него. Гидеон едва ли би се зарадвал на студен душ. Като се връщаше в стаята си, видя, че той не бе помръднал. Пак погледна замислено и с копнеж неговите излъчващи сила рамене и влезе да се облече.

След няколко минути беше готова — с джинси и риза, завързала косата си отзад така, че да не ѝ пречи. Влезе в кухнята и веднага намери съдовете, които ѝ трябваха. Отвори хладилника.

Не след дълго хижата се изпълни с приканващия аромат на прясно запарено кафе. Плотовете бяха задръстени от разни съдове и чинии, които беше наизвадила.

Тя си тананикаше някаква мелодия, докато разбиваше сместа за палачинки. Изведнъж усети, че не е сама в кухнята. Погледна през рамо и видя Гидеон, застанал на вратата. Беше само по джинси. Оглеждаше кухнята и разсеяно търкаше наболата си тъмна брада.

— Винаги ли вдигаш такава шумотевица сутрин? — попита той.

— А-ха. А ти винаги ли си в такава лошо настроение? — тя сложи тигана да се нагрива на печката.

— Една положителна черта на котките е, че не се оплакват от сутрешното ми настроение. Какво правиш? Палачинки ли?

— Да. С истински кленов сироп. Не като онази кафява водичка от карамелизирана захар. Иди и вземи душ. Всичко ще бъде готово, щом излезеш от банята.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо е тази специална закуска?

Тя помисли известно време доколко да се разкрива, след което реши, че е по-добре да знае какво го чака.

— Защото е първата стъпка от ухажването, ако трябва да ти кажа истината.

Ухажване! Той сякаш онемя.

— Сега пък за какво говориш, дявол да го вземе?

Тя спря да разбива сместа и се обърна към него.

— Реших, че твоят проблем е, че аз избързах.

— Моят проблем, така ли?

— Точно така. Благодарение на снощния ни разговор обмислих всичко и сега имам много по-добра идея как да се отнасям към теб.

В очите му припламнаха огънчета, които можеха да значат, че му е забавно.

— Това много ме успокоява.

— Присмивай ми се, щом искаш, но точно това е истината — тя насочи право към него бъркалката, от която се стичаше тесто. — Разбрах, че когато се появих на прага на къщата ти, аз вече бях те изпреварила със светлинни години по въпроса какво е мястото ми в нашите отношения.

— По дяволите, още ли те занимава това?

— Разбира се. Това, което трябва да се направи, е да ти бъде дадено време да ме настигнеш. Напредъкът ти много се забавя от

факта, че в миналото си преживял някои неприятни неща, които са те наплашили, що се отнася до започване на нови отношения. С една дума, страхуваш се, че и аз мога да се окажа така глупава и несигурна по линия на това, което искам, както бившата ти жена. И не вярваш на моите преценки.

— Не съм казвал, че Лийна е глупава или несигурна.

— Не си, но очевидно е била точно такава, щом е поискала друг вместо тебе.

— Не зная какво те кара да мислиш, че аз струвам кой знае колко, но...

— Не стига, че жена ти те е напуснала, но си преживял и психическата травма да бъдеш измамен от близък приятел. С една дума, натрупал си страхове, и то с основание, че хората, на които се доверяваш, могат да ти изменят. Останали са неизлечими следи в душата ти. Извадил си поука, че трябва да се държиш настрана от тези, които се опитват да се сблизат с теб. Започват да те разяждат съмнения по отношение на подбудите им. Но това е напълно обяснимо.

Гидеон я гледаше.

— Да не се шегуваш?

— Не се прави на обиден. Всички сме емоционален продукт на своето минало, дори когато разумът ни подсказва, че не трябва да повтаряме грешките си. И ако сме достатъчно интелигентни, обзема ни страх, че бихме могли да ги повторим. А ако не сме интелигентни или пък сме неспособни да се самоанализираме, продължаваме да правим едни и същи грешки. И в двата случая е трудно да се излезе от този затворен кръг.

Гидеон облегна рамото си на рамката на вратата. Правеше се на очарован.

— Какви мании са ти се втълпили от твоето травматично преживяване, когато си била изоставена пред олтара?

— Ами едно е сигурно — никога повече не могат да ме накарат да отида пред църквата и да чакам, облечена с булчинска рокля, това мога да ти кажа.

— Нямах ли намерение да се жениш? — изговори той бавно.

— Не съм казала това. Просто не бих се поставяла на това изпитание да правя голяма сватба с всичките му салтанати. Вярвай ми, ако някога реша пак да се омъжа, ще направим само едно кратко

пътешествие до Вегас или Рено — тя се усмихна. — Ето, виждаш ли? Всички крием неизлечими следи в душата си. С разума си казвам, че не бива да се закопавам с някоя нова погрешна преценка. Следващият път ще зная какво правя и в такъв случай би било напълно нормално да направим голяма сватба, ако това е, което искам. Но ти не искаш голяма сватба, нали?

Гидеон поклати глава отрицателно.

— Не. Емоционално не бих могла да издържа. Не бих могла да се подложка пак на същото унижение, независимо от факта, че ще имам пълно доверие на бъдещия си съпруг. Само като си представя адресирането на поканите до всички хора, които бяха свидетели на първия ми провал, започвам да се свивам от страх — тя се опита да се отърси от болезнените си мисли и се усмихна малко пресилено. — Виждаш ли? Ето как ни се отразяват направените грешки. Опитваме се да си извадим поука от тях, да се предпазим, и тогава правим нови грешки, вече от прекалена предпазливост.

Той я наблюдаваше внимателно.

— Ако бях там, щях да разпъна на стената кожата на онзи негодник!

Сара се трогна от неочакваното съчувствие. Усмихна се загадъчно.

— Гидеон, това е най-прекрасното нещо, което някой някога ми е казал. Благодаря ти.

— Най-добре е да забравиш всичко — той се приближи към нея.

Сара изпита вълнение от внезапната чувствена тръпка, която премина през нея. Все пак не знаеше как да тълкува решителността в очите на Гидеон. Тя се отдръпна инстинктивно и се озова до плота на кухнята.

— Гидеон?

Той не се спря, продължаваше да се приближава, докато се надвеси над нея, притиснал я към плота. Отблизо изглеждаше непреодолим. Сара беше хипнотизирана от къдравите косъмчета на широките му гърди. Тя стискаше дръжката на бъркалката така, сякаш беше залог за запазване на здравия разум.

Той спокойно измъкна от изтръпналите ѝ пръсти бъркалката и купата със сместа.

— Гидеон, не мисля, че...

— Сара — промълви той. Гласът му беше тих и решителен. Той плъзна ръцете си по нейните и обхвана рамене ѝ. — Нека да се разберем. Не е нужно да ми поднасяш всичките тези безумни разсъждения или да ме гледаш през розови очила, ако наистина всичко, което искаш от мен, е да те отнеса в леглото. Ще ми бъде приятно да те поваля на този диван ей тук, и то веднага.

Сара изпадна в паника.

— Да не си посмял да постъпваш така с мен, Гидеон Трейс. Аз се опитвам да изграждам отношения. Няма да ти позволя да ги свеждаш само до овъргалване в сеното.

— Не съм имал такова намерение.

— Не е вярно. Точно това искаше, но аз не го приемам, чуваш ли ме? — извика тя истерично.

Той премигна.

— Чувам те, естествено.

— Говоря това, което мисля. Много е важно за мен. Снощи няколко часа съм обмисляла всичко и зная какво да правя. Сега сме вече на прав път и няма да ти позволя да развалиш всичко със секс.

Той се усмихна едва-едва, съвсем близо до лицето ѝ.

— На мен като че ли доста ми се нравеше идеята да разваля всичко със секс. Не съм рицарят с блестящо снаряжение, за какъвто ме мислиш, но бъди сигурна, че ще се постарая да получиш в леглото това, което очакваш.

— Не!

Той я целуна, без да ѝ даде възможност да се извърне. Сара започна неистово да се съпротивлява, но след това се предаде тръпнеща, с лека въздишка, докато устните му изучаваха нейните устни. Беше така реален — мъжът, който изпълваше мислите ѝ и сърцето ѝ през последните четири месеца. Как можеше да устои на целувката му?

Нищо чудно, че беше уязвима в това отношение, мислеше си тя. Когато я целуна, всичко си застана на мястото. Тя леко забиваше нокти в рамене му, сякаш за да изпита реакцията му, а той ѝ отговори с тежък стон.

Усещаше срещу себе си силните му напирани бедра, където тя почувства безпогрешно твърдото доказателство за ранното му

сутрешно желание. Брадата му се отъркваше по бузата ѝ така, че ѝ доставяше невероятно удоволствие.

— Гидеон! — името му се роди от нейното задъхване. Сега усещаше зъбите му на ухото си. Тази ласка направо я подлудяваше. Неистово се опитваше да запази самообладание. — Гидеон, моля ти се! Не по този начин. Ти трябва да бъдеш подготвен за това.

— Подготвен съм! Повярвай ми, вече съм готов.

— Не, дявол да го вземе, още не. Моля ти се!

Той най-сетне спря да я целува, но не я освобождаваше. Очите му бяха зелени като смарагди, когато я погледна. Тя осъзнаваше, че трепери. Осъзнаваше също, че и той може да разбере разгорещаването ѝ по зачервените ѝ бузи.

— Ти истински ме желаеш, нали? — зад неприкритото му мъжко желание в погледа му се прокрадваше някакво странно объркване. — Никога жена не ме е гледала така, както ме гледаш ти в момента.

— Разбира се, че те желая — тя го гледаше сърдито, за да не проличи смущението ѝ. — Никога не съм го пазила в тайна. Но това няма нищо общо с въпроса. На тебе ти е нужно време, за да осъзнаеш, че и ти ме желаеш.

— Но аз истински те желая!

— Искам да кажа наистина да ме пожелаеш.

— Пожелах те наистина! — отново в очите му припламна насмешливо огънче.

Сара грабна бъркалката, от която се стичаше тесто, и го заплаши с нея.

— Престани да се заяждаш с мен и иди да вземеш душ, звяр такъв! И когато се върнеш пак в кухнята, ще се държиш добре, ясно ли ти е?

Той се усмихна. В очите му грееше чувствено обещание, което я накара до болка да иска да се хвърли в прегръдките му.

— Съвсем ясно. Ще ми бъде много интересно, как ти самата ще спазиш собствените си правила за поведение — той се обърна и самоуверено излезе от кухнята.

ПЕТА ГЛАВА

Два дни по-късно Сара беше обзета от сериозни съмнения в собствената си правота. Провеждането на подобна политика за ухажване на един мъж можеше и да бъде разумна идея, но при положение, че обектът на нейните усилия е стеснителен и резервиран по природа. А Гидеон определено не беше нито стеснителен, нито резервиран.

Това, което той представляваше всъщност, бе един труден и подлудяващо непредсказуем характер. Оказа се и много опасен в сексуално отношение.

След като откри колко е уязвима пред целувките му, той започна да я измъчва, като непрекъснато я целуваше. Изглежда се забавляваше, когато можеше да я завари неподготвена и да я вземе в прегръдките си за бърза, открадната нежност, от която неизбежно ѝ се завиваше свят и дъхът ѝ спираше.

Но когато се опитваше да захване сериозна лична тема или да го попита за миналото му, той млъкваше и ставаше необщителен, непроницаем като скала.

Не можеше да се разбере дали той изобщо напредва.

Развитието на отношенията им не беше единственото, в което той не бележеше напредък със задоволителна бързина. Не бяха разшифровани кода на картата и Сара започваше да изпитва разочарование, защото очакванията ѝ бяха търсенето на съкровището да тръгне гладко.

— Много си нетърпелива — отбеляза Гидеон, когато обикаляха напред-назад по обраслата с гора земя, принадлежала някога на Емелина Флийтуд.

От дома на лелята бе останало твърде малко — само една съборена къща, съвсем гола отвътре. На известно разстояние от мястото, където е била къщата, имаше една разрушена стена, вероятно част от обор. На метър-два от задната врата на самата къща имаше разпилени дъски, останали от някаква друга постройка, може би от

външен клозет. Около развалините се търкаляха ръждясали пирони и няколко метални части, сигурно от стари земеделски инструменти.

Гората отдавна беше превзела почти цялата земя. Множеството собственици, които се бяха опитвали да обработват местата си от времето на Евелина насам, не бяха постигнали някакъв забележим успех.

— Два цели дни, Гидеон, а ние доникъде не сме стигнали.

— Хората са загубили почти цял век, докато намерят Титаник. Все още търсят златото на Кид и Лафит. И самолетът на Амалия Иърхарт още не е намерен. Търсенето на съкровища изисква време, усилия и много търпение.

— Но ние имаме карта!

— Ти все това повтаряш. Скъпоценната ти карта не е магически талисман, така да знаеш. Тя е само една груба скица, която би могла да бъде направена от всеки, по всяко време, и почти нищо не значи.

— Сигурна съм, че картата е истинска. Тя е семейна реликва.

— Случайно да знаеш колко семейни реликви не са нищо друго, освен боклуци?

— Но тази тук не е боклук. Няма място за никакви съмнения. Дявол да го вземе, картата е в рамките на твоята компетентност. Защо не можеш да разгадаеш какво означават тези знаци? — тя гледеше неразбираемите означения пред себе си. — Шейсет, деветдесет... права линия, която свързва две точки, и числото дваисет и пет до нея. Освен това е написано: „Белият камък при пресечната точка на В и С. Десет крачки на север.“ Казвам ти, Гидеон, ние сигурно пропускаме нещо очевидно.

— Да. Белия камък.

— Дори и това да е. Къде предполагаш, че може да бъде? — тя се огледа за кой ли път от два дни насам, но никакъв бял камък не се виждаше.

— Вероятно е бил разрушен с течение на времето от вятъра и дъжда, или пък е покрит с кал и наноси. Хората, които заравят съкровища, се надяват да ги изкопаят след няколко месеца или най-много след няколко години. Често използват като отличителни знаци нетрайни обекти като външна тоалетна, дърво или нещо друго, което лесно може да изчезне след време, докато следващото поколение дойде да търси златото на дядо си.

Сара сбърчи нос.

— Външна тоалетна ли?

— Разбира се. Това е било любимото място за съхранение на пенсионните фондове в стари времена. Кой би тръгнал да търси злато в клозет?

— Очевидно ти — тя се засмя и го погледна. — Намирал ли си нещо по такива места?

— Отказвам да отговоря на този въпрос на основание, че може да ме накара да ти изглеждам идиот.

Сара се разкиска.

— Значи си намирал, а?

— Беше много отдавна — Гидеон спря. — Не е ли вече време за обяд?

— Знаеш ли, Гидеон, понякога имам чувството, че си дошъл тук само за да ядеш. Показваш необичаен интерес към храната, откакто за първи път ти сготвих обяд.

— Хей, откъде съм можел да зная, че умееш да готвиш? И от какво, всъщност, се оплакваш? Нали пътят към сърцето на мъжа минава през стомаха му.

Сара го стрелна с очи.

— Така ли? А аз близо ли съм вече до сърцето ти?

Той я прегърна през раменете с тежката си ръка и за момент я привлече към себе си. Устните му чувствено се допряха до затоплената ѝ от слънцето коса.

— Ти си добре дошла да се приближиш толкова, колкото искаш, Сара.

— За съжаление твоята представа за близост се разминава с моята. Поне засега, във всеки случай.

— Сигурна ли си? — той смело пусна ръката си да се плъзне по извивката на гърдата ѝ.

— Определено — тя се освободи от изкусителната му прегръдка и се отпрати към малката полянка зад старата къща, където беше оставила кошницата с яденето.

Гидеон я последва бавно, със замислен поглед.

— Какво ще стане, ако намерим обиците, Сара?

— Когато ги намерим, не ако ги намерим — тя коленичи на земята и постла покривката на бели и червени карета, която извади от

кошницата. — Ще стане това, че ти ще получиш един чифт, а аз ще взема останалите четири. Точно както се споразумяхме.

— И след това ти се връщаш в Сиатъл, а аз се прибирам в моята къща на брега, така ли? — той седна на земята, като подви единия си крак.

Тя се замисли над думите му, докато развиваше сандвичите с туна.

— Не, разбира се, че не. Това, върху което работя, е дългосрочна програма. Но още не съм уточнила всички детайли. Не зная накъде да насоча нашите отношения, след като намерим обиците. Не мога просто ей така да се нанеса при теб. Ти още не си готов за това.

— Не съм ли? — той отхапа голям зальк от сандвича си.

— Не, не си. Така че, както изглежда, известно време ще трябва да общуваме от разстояние. Кое то няма да е лесно, защото следващия месец съм запланувала да започна нова книга. А веднъж започна ли да работя над нея, няма да имам много свободно време.

— Аз пък имам списание, което трябва да излиза на всяко първо число на месеца.

— Нещата ще станат сложни, нали? Но ще се справим някак си.

— По-вероятното е, че след като веднъж намерим обиците, ти ще се върнеш в твоя истински свят и това ще сложи край на ухажването ти — каза Гидеон унило и отхапа още един голям зальк от сандвича си.

— Не, уверявам те, няма да стане така.

— А аз мисля, че точно така ще стане.

— Дявол да го вземе, ти наистина си мислиш, че съм те довела тук, за да ми помогнеш да намеря съкровището си, нали? Мислиш, че след като веднъж го открием, аз ще престана да те ухажвам.

— Да. Смятам, че този сценарий е с най-висока вероятност.

— Толкова ли е трудно да придобиеш малко вяра в мен?

— Необходимо ли е да придобивам вяра в теб, след като те познавам от цели три дни?

— Престани да повтаряш това. Ние се познаваме от поне четири месеца.

— Писахме си четири месеца, но не сме били любовна двойка.

Сара се ядоса без видима причина.

— Да, наистина си писахме, но на тебе това ти харесваше, нали? Всъщност, обзалагам се, че ти предпочиташ да си пишем, защото по

този начин нищо не рискуваш и не трябва да поемаш никаква отговорност. Писането на писма е много безопасен начин за любовна връзка, нали?

— Има някои предимства — съгласи се той, доволен, че е успял да я провокира. — Но има и някои определени недостатъци. — Той ѝ се усмихна. — Сега, когато си пред мен от плът и кръв, разбирам какво съм пропускал, когато не получавах нищо друго, освен рецепти.

С огромно усилие на волята Сара успя да се овладее. Тя без малко да изпадне в ярост, когато осъзна, че това е търсено. Гидеон умишлено я беше предизвикал.

— Престани да се заяждаш с мен, Гидеон.

— Не се заяждам, а наистина мисля така. Какво ще кажеш, ако се споразумеем — ти си имай твоите четири месеца писане на писма, а на мене в замяна ми дай четири месеца в леглото с теб, независимо дали ще намерим или няма да намерим обещанията ти. След това ще решаваме какви точно са ни отношенията.

Сара разгъна опаковката на сандвича с треперещи пръсти.

— Не говори така, Гидеон!

— Не ти харесват думите ми ли? — попита той строго. — Това не ме изненадва. При тези условия не получаваш достатъчно, нали? Добре тогава, нека направим споразумението ни зависимо от намирането на обещанията — ако наистина ги спипаме — получавам си моите четири месеца.

— Казах ти да престанеш, дявол да го вземе — тя захвърли недоизядения си сандвич в кошницата и скочи на крака. На полянката все още се лееше слънчева светлина, но топлината на деня беше изчезнала. Изведнъж ѝ стана много студено.

Последва дълго мълчание, по време на което Сара стоеше с гръб към Гидеон, с ръце в джобовете на джинсите си. Ленив ветрец полюляваше нежните диви цветя, растящи около краката ѝ. Не можеше да се обърне от страх, че Гидеон ще види напирещите сълзи в очите ѝ.

Зад гърба си тя чу звука от развиването на още един сандвич. Това развали магията.

— Съжалявам — изръмжа Гидеон. — Малко прекалих, нали?

— Да, прекали — Сара се обърна. Загледа го как излапва още един от сандвичите ѝ. — Защо?

— Защо ли? — Той изведнъж стана унил. — Защото искам да спя с теб. По каква друга причина?

— Подхождаш към това по неправилен начин.

— Да, и аз имам същото чувство. Седни и си довърши обяда, Сара. А аз ще се постарая да си държа устата затворена.

Помръкнала, тя седна пак на земята, като подви крака. Вече не ѝ се ядеше.

— Бях толкова сигурна, че с моя подход съм на прав път, но не съм стигнала доникъде.

— Та ние само от два дни търсим обиците. Има още много не огледана територия.

— Не говоря за търсенето на съкровището.

— Разбирам. Имаш предвид прословутите ни отношения. Е, и за тях не трябва да ставаш нетърпелива. И за тях не си предвидила повече време, отколкото за търсенето на съкровището.

— Имали сме цели четири месеца.

— На мен ми се струва, че са цели три дни.

Тя захлупи глава на коленете си и си пое дълбоко дъх десет пъти. Когато отново вдигна глава, беше по-спокойна.

— Хайде да говорим за съкровището, тъй като изглежда не сме в състояние да обсъждаме нашите отношения.

— Чудесно момиче! Винаги се държи за действителността. За реални неща, на които може да се разчита. Няма нищо по-хубаво от това да знаеш, че седиш съвсем близо до сандък с бижута, който да ти отвлича вниманието от някакви си отношения, нали?

Сара изведнъж загуби самообладание. Усилията, които вложи, за да се овладее, отидоха на вятъра за части от секундата.

— Ти си саркастичен, омразен негодник! Да не си посмял да ми говориш по този начин! Чуваш ли? Никога! Аз се опитвам да те ухажвам както е редно — старая се да ти дам възможност да ме настигнеш в нашите отношения. Най-малкото, което се иска от теб, е да бъдеш учтив.

Гидеон присви очи. Изразът на лицето му изведнъж стана свиреп. Хвана Сара за ръката и я примъкна в скута си. Прегърна я с желязна сила.

— Съжалявам — повтаряше той през цялото време, докато я галеше с големите си ръце. — Съжалявам. Ти си права. Не съм

свикнал да се доверявам на хората и не ме бива в отношенията ми с жени. Ако очакваш кавалерство, обаяние и доверие, ще трябва да ги потърсиш другаде.

Тя се сгуши в него. Усещаше напрегнатостта в цялото му тяло. Гневът ѝ се изпари.

— Ти наистина си звяр, не мислиш ли? Инстинктът ти, който се задейства най-напред, е да захапеш ръката, която се опитва да ти даде храна.

— Казах, че съжалявам — повтори той пак. Пръстите му галеха косата ѝ.

— Не зная дали да ти вярвам.

— Наистина съжалявам. Не трябваше да прибързвам — той наведе глава, за да я погледне в очите, изпълнени с блясък. — Но не мога да ти гарантирам, че няма да се случи пак.

— Трябва да изминеш дълъг път, докато ме настигнеш, нали? Много по-дълъг, отколкото си мислех в началото.

— Тогава какво? Ще престанеш ли да възлагаш надежди на мен?

Тя бавно завъртя глава.

— Не.

— Сара...

Тя сложи ръка на устните му.

— И недей, предупреждавам те, да се шегуваш, че ще престана да възлагам надежди на теб, когато ми помогнеш да намерим Цветята. Ако посмееш да изречеш нещо близко по смисъл, кълна се, след това не отговарям за действията си.

Той млъкна и без да се шегува, я притисна толкова силно, че сякаш ребрата ѝ щяха да се счупят.

Следващата сутрин Сара се събуди с още повече съмнения. Опитомяването на Гидеон Трейс се оказа непосилна задача.

Този мъж беше като диво животно, което е било ранявано някога. Кървенето е спряло много отдавна и животното се е възстановило физически, но белезите завинаги са го направили предпазливо, когато трябва да се довери на някого.

Кафето се запарваше, а бисквитите бяха във фурната. След няколко минути двамата с Гидеон ще седнат да закусват като мъж и жена, между които съществуват истински любовни отношения.

Тя съвсем преднамерено искаше да му даде възможност да вкуси какво значи да живее заедно с нея, но все още не можеше да разбере дали е упражнила някакво въздействие върху него.

Може би търсенето на съкровището по начало не беше добра идея. Тя се зае да размишлява над това много сериозно, докато беше навън да подиша свежия утринен въздух и да почака Гидеон да довърши бръсненето си.

Хрумна ѝ мисълта, че може би е направила фатална грешка, като използва търсенето на съкровището за повод да се свърже с Гидеон Трейс.

Може би истината е, че трябва само себе си да вини за неговата прекомерна предпазливост.

Как би се почувствала самата тя, ако някой непознат, с когото случайно е започнала кореспонденция, изведнъж се появи на прага ѝ и ѝ заяви, че иска да имат любовни отношения, докато търсят едно съкровище от бижута?

Сара направи гримаса и започна да рови земята с пръстите на краката си. Може би трябва да прекратят засега търсенето на съкровището и да започнат отначало на честна основа. Преди беше убедена, че по някакъв начин Цветята на Флийтуд и Гидеон са свързани и че е съвсем естествено да съчетае преследването на двете цели. Но може пък и да греши в тази част от разсъжденията си.

Разбира се, в това уравнение по-важната страна бяха отношенията ѝ с Гидеон. Може би сега трябва да им се посвети изцяло.

Уравнение.

Сара премигна срещу сутрешното слънце, вдишвайки сладкия аромат на зеленината. Уравнение.

За малко се загледа в дърветата, които ограждаха полянката. След това бавно се обърна и влезе в хижата.

Гидеон тъкмо се появяваше от банята, като подпъхваше ризата си в джинсите с интимен и много привлекателен жест. Значи, напомни Сара сама на себе си, всичко у Гидеон беше възбуждащо за нея. Той я погледна и повдигна вежди въпросително.

— Какво има?

— Нищо. Само си помислих нещо.

— Какво?

— Емелина Флийтуд е била учителка.

— Е, и?

— В онези времена учителите са наблягали на най-важните предмети — четене, писане и аритметика.

— И? — той влезе в кухнята, за да си сипе чаша кафе.

— Гидеон, току-що ми хрумна, че един много логичен начин за пенсионирана учителка да даде указания за съкровището си е класическото математическо уравнение. Такова, което тя няма вероятност да забрави. И затова най-вероятното уравнение, което би избрала за целта, би било от геометрията. Знаеш, нали — за триъгълници.

— Триъгълници ли?

— Могат да се правят всякакви измервания, ако имаш съвсем малко информация за определен триъгълник. Та нали египтяните са построили цели пирамиди, като са се базирали на знанията си за триъгълниците.

Гидеон я гледаше и отпиваше от кафето. Очите му бяха наситенозелени.

— Няма да е за първи път, ако някой използва този способ. Задължително е обаче, който е заровил съкровището, да има познания по геометрия. Но ти си права, една учителка ги знае тези неща.

— Ние си седим тук с карта, просто претрупана с информация, която би могла да представлява елементи от едно уравнение — Сара, развълнувана, отиде до масата в кухнята, за да погледне картата, поставена в пластмасов плик. — Погледни тези числа. Шейсет, деветдесет и два и пет. Правият ъгъл е деветдесет градуса, нали?

— Точно така.

Сара се намръщи съсредоточено.

— Нищо чудно да става дума за правоъгълен триъгълник. Може би шейсет се отнася за големината на един от другите два ъгъла. Правоъгълните триъгълници с един ъгъл от шейсет градуса са често срещани в геометрията.

— А числото два и пет? Аз вече съм позабравил геометрията, но доколкото си спомням, общият сбор на ъглите на триъгълника е 180 градуса. Шейсет, деветдесет и два и пет не правят 180 градуса.

— Може двайсет и пет да е дължината на едната от страните на триъгълника. Може да е разстоянието между двата малки квадрата на картата — Сара все повече се вълнуваше, като изучаваше означенията на копието от картата на Флийтуд. — Ако са ни дадени два ъгъла и дължината на едната страна, можем да изчислим дължината на останалите две страни, нали?

— Всичко това много ми прилича на теоремата на Питагор.

— Да, разбира се. Дължината на хипотенузата на правия ъгъл на квадрат е равна на сбора от квадратите на дължините на другите две страни.

— Поздравявам те за добрата ти памет!

— Не поздравявай мен, а поздрави госпожа Симпсън. Не бях много силна по математика в гимназията — каза Сара, като продължаваше да разглежда картата. — Но госпожа Симпсън, с много повтаряне и задачи, ме накара да запомня основните неща. Да не би да е знаела, че ще стана писателка и никога няма да ми е необходима математиката? Поне до този момент. Но ето че човек никога не знае какво може да му дотрябва. Сега, ако приемем, че двайсет и пет е дължината на едната страна... Гидеон, ще ни трябва калкулатор. Имаш ли?

— Не със себе си, но можем да купим някой евтин калкулатор от града следобед. И без това трябва да ходим за мляко — свършило се е.

— Хайде да отидем веднага.

— Сара, още е седем часа. Магазините няма да отворят до девет или десет часа.

Тя се облегна, ядосана от отлагането.

— Това е ключът, Гидеон. Зная, интуицията ми подсказва.

— А-ха! А моята интуиция ми подсказва, че нещо във фурната много скоро ще изгори.

Очите на Сара се разшириха. Тя скочи.

— Бисквитите ми!

— Всичко по реда си — каза Гидеон. — Скъпоценните Цветя могат да почакаат. Отивам да взема меда.

По-късно същата сутрин, с помощта на един калкулатор за пет долара, те изчислиха данните. Сара не беше на себе си от възбуда. Тя просто танцуваше около масата, докато чертаеха триъгълници и означаваха страните им.

— Получихме дължините на трите страни и знаем, че трябва да има някакъв бял камък в точката, където се пресичат страните В и С — каза тя, доволна от резултата.

— От нашите изчисления няма да има никаква полза, ако не можем да отгатнем кои точки е имала предвид Емелина, когато е измервала триъгълника — отбеляза Гидеон.

— Е, тя ни дава дължината на едната страна на триъгълника, двайсет и пет фута. Сигурно за върхове на триъгълника е избрала добре известни за нея места. Самият ти каза, че хората обикновено постъпват така. Гидеон, всичко е толкова вълнуващо. Никога преди не съм преживявала подобно нещо.

Тя го погледна, тъй като той не ѝ отговори.

— А ти си преживявал такива неща, нали?

— Един или два пъти се е случвало — той седеше и я наблюдаваше със загадъчно изражение на лицето.

— Също както един-два пъти в годината ходиш на твоите мистериозни почивки, така ли? — попита го Сара закачливо.

Той тежко въздъхна.

— Издаването на списание е много скъпо нещо. Иманярство се нуждае от периодично вливане на пари.

— Така че ти отиваш и си изкопаваш малко. Великолепно!

— Не е толкова лесно, Сара. Много често нямам късмет.

— И все пак, ти по-точно от мен можеш да отгатнеш логиката на човек като Емелина Флийтуд. Какво, според теб, може да е използвала за означения на триъгълника?

Той дълго обмисля отговора си. След това, сякаш взел решение, придърпа картата към себе си.

— Приемаме, че всичките тези числа се отнасят до правоъгълен триъгълник. Но може заключението ни да е много далеч от истината. Числата биха могли да се отнасят за нещо напълно различно.

Сара енергично поклати глава.

— Не, не мисля.

Устните му се извиха в лека насмешка над нейната самоувереност.

— Да, зная. Интуицията ти го подсказва. Добре, ще допуснем, че интуицията ти е валидна и ще тръгнем оттам — Гидеон се наведе над картата. — Имам чувството, че тя е използвала разстоянието между

вратата на тоалетната и задната врата на къщата. Струва ми се, че двайсет и пет фута са горе-долу това разстояние. Но, може да е използвала например простора или пък някое дърво като знак.

— Не, не, аз мисля, че си прав. Идеята ти е великолепна. И си имал късмет в опита си с тоалетните, нали?

Той я изгледа заплашително.

— Ако кажеш още една шега на тема клозети, аз приключвам като твой консултант.

Заплахата му не я обезкуражи и тя се ухили.

— Хайде да отидем да видим какво е останало от този стар клозет, което може да ни подсказе къде е била вратата.

— Сигурно е бил обърнат към къщата — Гидеон отправи замислен поглед към плота в кухнята. — А няма ли да обядваме?

Сара понечи да се противопостави на отлагането на измерванията, но след това се отказа. Имаше нещо в израза на Гидеон, което я караше да мисли, че днес обядът беше особено важен за него.

— Ще направя малко сандвичи.

След около четиридесет минути те мереха с крачки разстоянието между съборения клозет и провисналата задна врата на къщата. Сара изтегли метъра, а Гидеон хвана другия му край.

— Двайсет и пет фута — извика той откъм вратата на хижата.

— Много добре — изчурулика Сара. — Сигурна съм, че това разстояние е имала предвид, Гидеон. Сега, ако приемем, че върхът на правия ъгъл е задната врата, тогава този до клозета трябва да бъде шейсет градуса.

— Но тя може да си е представяла триъгълника или надясно, или наляво от тази линия — отбеляза Гидеон.

— Можем да направим измервания два пъти и тогава да видим коя от точките е близо до бял камък — Сара погледна встрани. — Хайде да опитаме първо надясно. Гората от тази страна на къщата изглежда многообещаваща. Взе ли ролетката?

— Взех я.

След пет минути те спряха сред борове и ели.

— Надявам се, че вървим по почти права линия — каза Сара, когато започнаха да измерват третата страна на въображаемия триъгълник.

— Мисля, че можем да я измерим доста точно по този начин. Не си ли гладна вече? — Гидеон носеше кошницата със сандвичите и изглежда, че повече го интересуваше нейното съдържание, отколкото намирането на белия камък.

— Не. Много съм развълнувана. Никаква тръпка ли не изпитваш? Толкова сме близо до развързката.

— При деветдесет и девет процента от подобни търсения не се намира нищо, освен купчина боклуци.

— Не бъди такъв песимист.

— Сара, вчера обиколихме навсякъде и не намерихме нищо.

— Днес ще имаме късмет. Днес знаем какво правим.

— Радвам се, че поне единият от нас знае какво прави.

Но когато приключиха с меренето, не видяха никакъв бял камък при точката, където се пресичаха страните В и С на въпросния предполагаем триъгълник. Сара се огледа, напълно объркана.

— Нищо не разбирам. Бях толкова сигурна, че ще го намерим, като използваме формулата за триъгълника. Може би трябва да опитаме от другата страна на поляната.

— Може би — Гидеон вдигна очи към небето. — Обед е.

— Така ли?

— Да. Гласувам за почивка и да обядваме направо тук — Гидеон се настани на земята точно там, където загадъчните линии на триъгълника трябваше да достигнат до голям бял камък. Той постла карираната покривка върху дебелия килим от сухи борови игли и започна да разопакова сандвичите.

Сара неохотно се отпусна до него.

— Мислиш ли, Гидеон, че сме тръгнали да гоним вятъра?

— Откъде да зная? Ти си тази с картата и със страшната интуиция. Заповядай. Хапни си малко моркови.

Тя си взе един морков и започна да дъвче разсеяно.

— Мисля си дали не съм раздула нещата. Сутринта се питах не се ли лъжа и в чувството си, че ти и обиците сте свързани по някакъв начин.

Той я стрелна с поглед.

— Кое е по-важно за теб — аз или намирането на обиците?

— Ти, естествено — тя обви коленете си с ръце и се загледа напред в гората. — Но не мога да реша защо срещата ми с теб ми

изглеждаше така предопределено свързана с намирането на обиците. Странно е, ако човек се замисли.

— Тази идея ти е дошла от четенето на „Иманярство“. Обстоятелството, че издавам списание за търсене на съкровища е това, което вероятно те е накарало да ме свързваш с идеята за издирване на обиците. Логично е.

— Да, но аз обикновено не действам логично.

— Забелязах го вече. Пийни си малко лимонада — той й наля една чаша от термоса.

— Нещата започват да стават объркани, Гидеон.

— Разбирам какъв ти е проблемът. Винаги става объркано, ако намесиш едно съкровище от скъпоценни камъни в голямата любов на века.

Тя взе думите му насериозно.

— Да, така е. Притеснявам се, че ако намерим бижутата, ти ще мислиш, че съм се възползвала от теб. Тогава как ще те убедя, че ти си по-важният за мен?

Гидеон се наведе над нея и докосна с устни нейните устни.

— Ти си ненормална жена.

— Интересна. Аз съм интересна жена. Не ненормална.

— Щом го казваш, така да бъде — той пак я целуна. — Имаш вкус на лимонада.

— И ти също.

Той се извъртя и легна по гръб.

— Какво би казала, ако му подремнем малко?

Тя автоматично разтръска глава.

— Аз никога не спя следобед.

— Но аз спя. Когато полегна сред горите в някой топъл следобед, тогава спя.

Тя се усмихна.

— Често ли ти се случва?

— Не — Гидеон склочи ръце зад главата си и затвори очи. След миг вече спеше дълбоко.

Сара го наблюдава известно време. Сладкият копнеж, който се надигаше в нея, я караше да се чувства неизмеримо тъжна. Искаше й се той да й принадлежи и да може да го докосва и да се люби с него.

След няколко минути тя положи глава на силното му рамо и заспа.

Когато се събуди след известно време, пръстите на Гидеон бяха на копчетата на блузата ѝ. Беше се навел над нея, а в очите му, блестящи като скъпоценни камъни, се четеше непреодолима страст.

— Нали искаш да ми докажеш, че за тебе съм по-важен от намирането на обиците? — предизвика я той нежно. — Тогава позволи ми да те любя. Тук. Сега.

Замаяна от съня, от слънцето и от внезапния изгарящ копнеж, Сара протегна ръце и обгърна врата му.

ШЕСТА ГЛАВА

Гидеон се почувства покосен от почти непоносимо вълнение, като гледаше как Сара се събужда и отваря очи, в които грее любовна покана. Изведнъж осъзна, че през целия си живот е чакал да види това изражение в погледа на жена. Усещането от прегръдката ѝ за него беше по-скъпоценно от намирането на скрито съкровище. Когато я докосна, ръката му тръпнеше от сладко предвкушване и желание.

— Гидеон? Какво има?

— Искам те. Толкова много, че усещам вкуса на желанието.

Той се сепна от звученето на собствения си глас. Излизаше от гърлото му груб и пресипнал. Искаше му се да шепне в ухото ѝ, искаше му се да я очарова, да я примами да се люби с него, да я убеди да му отдаде чувствата си. Копнееше тя да му се довери — ще ѝ каже, че ще бъде внимателен, безкрайно внимателен с нея. Би направил всичко, което е по силите му, за да ѝ е добре.

Но единствените думи, които можа да изрече, бяха, че е зажаднял за нея. Питаше се да не я е изплашил.

— Радвам се, че ме искаш — каза Сара. — Толкова се радвам!

Гидеон осъзна, че тя не се опитва да се отдръпне от него. Все още го желаше така, както го желаше винаги, когато я целуваше през тези дни.

Това го успокои. Докосна шията ѝ, вдъхна аромата ѝ, а тя прокарваше пръсти през косата му. Нежната ѝ милувка се превърна в страстни тръпки, които се разляха по целия му гръб.

Когато най-сетне успя да разкопчее блузата ѝ, си помисли, че ще загуби и частицата самообладание, което му беше останало. Вдигна глава, за да се наслади на нежните извивки на малките ѝ твърди гърди. Почувства цялото си тяло напрегнато, разгорещено и натежало.

— Толкова са сладки! — той наведе глава, за да целуне сочната ѝ, приканваща плът. — Нежни. Горещи. — Той обхвана леко зърното ѝ със зъбите си. То моментално стана напрегнато и твърдо, а неговото тяло реагира с мъчителен спазъм.

— О, Гидеон!

Тя приплъзна крака си до неговия. Тогава Гидеон започна нетърпеливо да я съблича. Разпери пръстите си на топлия ѝ корем и плъзна ръка надолу под колана на джинсите ѝ. Поколеба се, за да види дали тя ще се съпротиви на следващото му движение.

Но тя го прие. Просто повдигна бедрата си, за да може той да издърпа джинсите ѝ. Когато видя червената дантела на бикините ѝ, той си помисли, че ще полудее.

— Никога през живота си не съм виждал нещо по-секси — пошепна той, докато промъкваше пръстите си под еластичния край на примамливо безсрамното бельо.

Тя се засмя меко и зарови поруменялото си лице в рамото му.

— Така ли? Сложих ги специално за теб.

— Значи ли това, че си имала намерение да ми позволиш да те любя днес?

— Нося си още шест чифта точно като тези. Купих ги в Сиатъл, преди да дойда да се запознаем. Откакто те открих, всеки ден си слагам по едни от тези бикини. Не знаех кога точно ще се случи това, разбираш ли? Искях да бъда подготвена.

Той се почувства раздвоен и издаде нещо средно между смях и стон на разочарование.

— А къде остава прословутата ти интуиция? Тя не ти ли подсказа кога ще се случи?

— Моята интуиция винаги е във война със здравия ми разум, когато съм близо до теб — оплака му се тя нежно. — В твое присъствие не ми се удава да мисля логично — по някаква причина нещата винаги ми се замъгляват.

— Радвам се. И нямам търпение да видя и другите шест чифта — той покри устата ѝ със своята. Езикът му напираше между зъбите ѝ в съкровена целувка. Съзнаваше, че искаше предварително да изпита какво ще бъде усещането, когато я покори напълно. Резултатът от този опит беше достатъчно убедителен, за да му се завие свят.

Пръстите му откриха съкровено място на нейната преливаща разпаленост. Това откритие почти го разнищи.

— Харесвам твоето докосване — каза Сара. Очите ѝ се бяха стеснили от желание. — Ръцете ти. Да, моля те, докосвай ме, Гидеон. Какви чудесни ръце! — Дъхът ѝ секна. — Усещането е невероятно!

Гидеон гледаше как косата ѝ се разпилява по рамото му. Нежните гъсти кичури превръщаха светлината, която падаше върху тях, в мед и злато. Той беше очарован, омагьосан от реакцията ѝ. Никога не е имал жена, която така да се съживява в прегръдките му. Тя буквално се разтапяше. Виждаше пламналите ѝ бузи и усещаше скоростта, с която препускаше пулсът ѝ.

Обзе го чувство на святост, когато тя се изви и се повдигна в отговор на търсещата му ръка. Той изведнъж се изпълни с усещането за сурова мъжка сила и преливаща нежност. Искаше да се зарови в нея и там да намери своето освобождение, преди насъбиращото се напрежение да го подлуди. А в същото време копнееше да ѝ даде такова удоволствие, че дори да не си помисли да погледне друг мъж.

— Джинсите ми — измърмори той неочаквано. — Само секунда, мила. — Той я остави и припряно се засъблича. Движенията му изведнъж му се сториха невероятно несръчни. Тя беше толкова крехка, грациозна и деликатна. До нея се чувстваше като огромно възбудено мъжко животно.

Но Сара май нямаше нищо против това. Дори сякаш го намираще безкрайно обаятелен. Очите ѝ искряха от вълнение, докато му помагаше да си свали панталоните. Когато го видя да бърка в един джоб, откъдето извади малко пластмасово пакетче, тя се усмихна закачливо.

— Очевидно не съм единствената, която винаги ходи подготвена за случая — каза тя.

Той почувства, че се изчервява, докато извършваше кратката операция, но само кимна с глава.

— Да, не си единствената. Но аз не съм разчитал на интуицията си, а само се надявах — той си пое дълбоко дъх и смъкна червените ѝ бикини. Дълго гледаше втренчено триъгълника от преплетени косми, който се откри. Беше обзет от тръпката на обещанието, което го чакаше там.

Сара изглеждаше също толкова омагьосана. Тя го докосна — отначало само като опит, а после по-смело — галеше го така, както ако беше голям котарак. А и под пръстите ѝ Гидеон започна да се чувства като котарак. Изпълни го усещането, че е похватен и силен, което изтри предишната му неувереност.

Това се дължи само на нея, помисли си той. Тя му даде това самочувствие, накара го да тържествува със своята мъжественост.

— Не зная дали ще издържа да те чакам дълго — предупреди я той. — Целият съм в пламъци. Ти така силно ми въздействаш.

— Тогава всичко е справедливо. Защото и ти ми въздействаш също толкова.

Тя го целуна по шията и по рамото. Той усети първо езика ѝ, а после и зъбите ѝ върху кожата си и потръпна.

Изглежда тя почувства момента, когато той стигна на ръба на самообладанието си. Щом обхвана зрялата извивка на бедрото ѝ и внимателно го повдигна, тя с готовност се обърна по гръб и протегна ръце, за да го привлече към себе си.

Гидеон с всички сили се опитваше да се овладее, когато видя как тя си разтваря краката за него. Мълчаливата ѝ покана беше най-неустоймото нещо, на което някога е бил свидетел. Сякаш тя му казваше без думи, че му се отдава — че е негова.

Не можеше повече да устои на безмълвния ѝ повик и се устреми към нея като полетял към слънцето.

Промълви кратко възклицание, израз на порива му към нея, и се плъзна между бедрата ѝ, приятно изненадан от коприненото усещане от тях. Поколеба се отново, страхувайки се, да не би да избърза и да не би да ѝ причини болка.

Но тя го примамваше в себе си с онзи дребен повик в лешниковите си очи.

Той бавно навлезе в горещата ѝ влага, търсейки нежния ѝ проход. Но тя се оказа малка и стегната, въпреки очевидната си готовност.

— Сара?

— Няма нищо — тя го погали нежно, като усети колебанието му. — Ти си точно за мен.

Тя повдигна бедрата си, като го подканваше да се слоят. Гидеон изстена, прощавайки се с последните си сили, които му позволяваха да се владее. Проникна в нея, преодолявайки краткото съпротивление на малки, стегнати мускули, и продължи към стаената топлина, която го очакваше.

Той навлизаше още няколко секунди, наслаждавайки се на усещането да бъде вътре в Сара. Не можеше да се сравни с нищо друго, което беше изпитвал през живота си.

— Заровено съкровище — той целуна гърдата ѝ.

— Какво? — тя дишаше ускорено, отворила устни, а очите ѝ бяха изпълнени с блясък, докато се нагаждаше към него.

— Нищо. Няма значение.

Той започна да се движи в нея, бавно, мощно. Плъзна ръката си между телата им и намери малкото чувствително връхче, заровено в меката купчинка косми. И тогава, когато го докосна, тя загуби разсъдъка си.

— Гидеон!

Изведнъж тя се вкопчи в него. Очите ѝ за момент се разшириха от явната изненада, а след това се притвориха. Гидеон я притискаше, а тя трепереше в прегръдката му. Чувствата, които хаотично напиреха в него в този миг, бяха неописуеми.

Преди да може дори да осъзнае какво точно изпитва, пълната мощ на неговото собствено освобождение го разтресе. Тази мощна тръпка помете всички други усещания.

Чу се да изрича името на Сара и след това потъна в сладко, блажено изтощение.

Сара бавно излизаше от сънната паяжина на удовлетворението и това продължи няколко минути. Усещаше необикновената тежест на Гидеон върху себе си. Това сладостно усещане я накара да се усмихне. Ръцете ѝ бавно погалиха гладкия му мускулест гръб, като изучаваха силните стегнати форми. Беше толкова хубаво!

В това никога не се бе съмнявала. Гидеон беше нейният рицар с блестящо снаряжение, нейният мрачен, мълчалив герой с труден характер, чиято тъжна фасада криеше всеотдайно, вярно сърце.

Напразни бяха притесненията ѝ, че позволи правенето на любов да дойде твърде бързо. Нямаше причина да се сдържа, докато се увери, че той е готов за това. Тя вече му вярваше. От самото начало беше сигурна в него. Интуицията ѝ не беше я подвела.

А дори и да я беше подвела, вече е късно да се тревожи. До уши беше влюбена в него. Всъщност обичаше го от месеци.

Сара погледна към дърветата. Следобедът преваляше. Листата шумоляха над тях. Слънцето се процеждаше през клоните и все още беше топло. Камъкът, на който тя се бе облегла, започна да ѝ убива.

Гидеон си пое въздух дълбоко и вдигна глава, за да я погледне в очите. Там грееше удовлетворение и едно забавно, леко арогантно,

едва доловимо самодоволство на лъвица.

— Малко ми приличаш на Мачу Пикчу — каза Сара.

Гидеон се усмихна.

— Ако трябва да бъдем справедливи, ти пък приличаш на Елора — той леко я целуна по устата. — Съжаляваш ли?

— Ни най-малко.

— Добре, че е така, защото не мисля, че бих могъл да се върна назад и отново да участвам в твоята игра на ухажване.

— Това не беше игра. Само исках да ти дам възможност добре да осъзнаеш какво правиш.

Той я целуна по рамото.

— Как бях?

— Звяр! Знаеше какво правиш, и то много добре.

Той пак повдигна главата си. В очите му имаше весели пламъчета.

— Благодаря. Приемам го за комплимент.

— Приликата ти с Мачу Пикчу става все по-голяма с всяка изминала минута.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, ставаш все по-тежък, първо на първо — тя раздвижи раменете си, за да се намести по-удобно на земята.

— А ти си толкова малка и деликатна. Не бих искал да те смачкам — Гидеон се обърна по гръб и я увлече със себе си, така че тя се оказа върху него. — А сега за съкровището, което сме тръгнали да търсим...

Тя стана сериозна, обхвана с длани лицето му и го погледна в очите.

— Не мисли за търсенето на съкровища. От днешния следобед нататък обиците вече нямат никакво значение. Все още не знам защо търсенето им трябваше да бъде свързано с теб, но сега всичко ми е много по-ясно, отколкото през последните няколко дни.

Той вдигна вежди присмехулно.

— Сексът ли ти изясни нещата?

Тя се усмихна.

— Мисля, че да. Въпросът е там, че ти си моето най-важно откритие, Гидеон. Сега нямам нужда от никакви обици. Те могат да почакаат — тя галеше устните му със своите.

Ръцете му я обгърнаха яко, здраво, силно. Сара бе сигурна, че неговата целувка ѝ казваше всичко, което той не можеше да ѝ каже с думи. Той я искаше, нуждаеше се от нея, обичаше я. Това беше достатъчно, повече от достатъчно до този момент.

Когато Гидеон отдели устата си от нейната, тя отново беше останала без дъх. После видя израза в очите му и това я развесели.

— О, не! Втори път на земята — не! Освен ако ти не си отдолу.

— Не е много удобно, а?

— Като заклещена между камък и нещо твърдо.

Той се ухили като самодоволен вълк.

— И така — какъв съм в сравнение с някой от твоите герои?

— По-голям — тя целуна върха на носа му. — И по-силен. — Целуна решителната извивка на брадата му. — И по-мъжествен. — Целуна го в устата. — Много по-мъжествен. С една дума, действителността се оказа по-красива от въображението ми. Но мисля, че когато съм те пресъздавала в книгите си, и то много пъти, съм се подготвяла за истинското преживяване, когато ти влезе в живота ми.

— Ако трябва да бъдем точни, не аз влязох в живота ти. Ти нахлу в моя.

— Това са подробности, само подробности. Резултатът е един и същ — щастлив край.

Хитрото задоволство в очите му звънна и в смеха му.

— Всички писателки на любовни романи ли са специалистки по щастливия край?

— Такъв ни е занаятът. Когато става дума за философия, човек има само два варианта на избор: оптимизъм и песимизъм. Писателите на любовни романи са оптимисти по душа, също както търсачите на съкровища.

Той я погледна малко озадачено.

— Никога не съм се смятал за оптимист. Бог ми е свидетел, че едва ли мога да мина за олицетворение на оптимизма.

— Глупости. На пръв поглед ти може да си суров, мрачен, раздражителен, но зад всичко това бие сърцето на човек, който тайно вярва в същото, в което и аз. Просто си прекалено мъжествен, за да го признаеш.

— Ти мислиш, че ме познаваш много добре, така ли? Тя му се усмихна ведро.

— Естествено. Изучавам те, откакто съм станала достатъчно зряла, за да си дам сметка по какво главно се различават мъжете от жените. Ето откога всъщност си в мислите ми.

Той докосна ръката ѝ.

— Ти си изучавала мъж, който е плод на твоето въображение, а не реален.

— Зная добре каква е разликата между фантазията и действителността — увери го тя и след това стана и посегна към ризата и джинсите си.

— Убедена ли си, че съм реален?

Тя направи пауза, за да закопчае ризата си. Усещаше лека болка в слабините. Тя го стрелна с престолено измъчена усмивка.

— Ти си твърде реален. Все още го усещам. Погледът му стана сериозен.

— Боли ли те?

— Не, разбира се, че не. Просто се закачах — тя го погали по бузата и започна да се преборва с джинсите си.

— Сара?

— А?

— Нищо — Гидеон бавно се изправи, обличайки дрехите си с ловки, сръчни движения.

Сара го гледаше с ъгълчето на окото си, докато прибираше кошницата с храната. В този непроницаем ум в момента протичаха важни процеси, но тя не можеше да ги отгатне. Може би търсеше подходящи думи, за да ѝ каже, че я обича, мислеше си тя, изпълнена с щастие.

Гидеон се наведе, за да прибере покривката на червени карета. След това бавно я остави, защото се чудеше как да я сгъне.

— Я дай на мене — предложи Сара и хвана единия ъгъл на покривката. Изтръска я. Гидеон ходеше и риташе боровите иглички. — Какво правиш? — попита го тя.

— Просто проверявам да не сме оставили опаковки от сандвичите — той разравяше с носа на обувката си пласт иглички.

Сара го гледаше какво прави. Изведнъж забеляза, че от земята се подаваше покрит с мъх камък.

— Ето какво ми е убивало на гърба, докато ме любеше. Нищо чудно, че сякаш бях притисната между камък и... — тя прекъсна

мисълта си. — О, Боже! Камък! Гидеон, това е бял камък. Погледни го. Той погледна надолу.

— Повече ми прилича на зелен камък.

— Няма зелени камъни. Просто е покрит с много мъх — Сара пусна на земята червената покривка и коленичи, за да види камъка отблизо. С нокти пробва да изстърже малко мъх. — Той е бял.

Гидеон приклепна до нея.

— Така ли?

— Сигурна съм — тя го погледна въодушежено. — Гидеон, това е толкова вълнуващо! Може би в края на краищата открихме бижутата. Помогни ми да изкопаем пръстта наоколо.

Той покорно се наведе и отмахна няколко буци пръст. Разкри се още една малка част от белия камък.

— Ако това е твоят прословут камък, нищо чудно, че не сме го видели, когато го търсехме. Той отдавна е бил покрит от пластове пръст.

— Да, изглежда точно така е станало — Сара седна и се намръщи. — Няма да можем да го откопаем с голи ръце. Трябват ни инструменти.

— Гениално заключение — далечен шум на мотор наруши тишината на гората. Гидеон веднага се изправи и задърпа Сара.

— Какво има? — попита тя, докато поемаше кошницата, която той пхна в ръцете ѝ.

— Нищо. Но като че ли ни се появява компания. Основният закон при такива експедиции е да не се издава местоположението на съкровището на непознати.

Сара притисна кошницата към себе си и забърза след него. Излязоха от гората, минаха през мястото на Флийтуд и се отправиха към хижата, която бяха наели. Шумът на мотора се засили.

— Наистина ли мислиш, че е възможно да сме открили белия камък, с който е означен един от върховете на триъгълника на Флийтуд?

Той я погледна през рамо — явно въпросът ѝ го забавляваше.

— А на теб какво ти подсказва прословутата ти интуиция?

Тя се намръщи, като се опитваше да подреди обърканите си впечатления.

— Не съм много сигурна — каза тя бавно. — Мисля, че белият камък е този, който търсим, обаче...

— Обаче какво? — моторът се чуваше съвсем близо.

— Сега вече не мисля, че тази работа е спешна — тя се засмя. — Не че намирането на богатство от скъпоценни камъни е нещо безинтересно, разбира се. Не че е съвсем за изпускане.

— Бих се усъмнил в здравия ти разум, ако ги изпуснеш.

— Е, сигурно ще бъде много забавно, ако неочаквано се натъкнем на тях. Но както казах, те вече не са така важни за мен, както преди — Сара прекъсна обяснението си. — Но няма значение. Ето я и нашата компания. Ти беше прав в едно — не искам някой непознат да сложи ръце върху бижутата. Тези обици принадлежат на рода Флийтуд и на никой друг.

Един черен джип изрева на завоя на пътя. Вместо да отmine уединената хижа, той сви в криволичещата отбивка, сякаш този, който го караше, знаеше много добре накъде е тръгнал.

— Казвала ли си на някой друг, че идваш тук? — попита Гидеон, гледайки джипа, който се приближаваше.

— Разбира се, на няколко души, между които приятелката ми Маргарет Ларк. Но тя няма джип, нито някой от моите познати. Може да е нашият хазяин.

— Не, не мисля — Гидеон се спря на прага на хижата и задържа Сара до себе си. Той не отделяше поглед от джипа, който вече влезе в двора.

Колата спря сред облак прах. Предното стъкло отразяваше слънчевата светлина и не позволяваше да се види шофьорът. Спазъм от дълбоко безпокойство внезапно преряза Сара.

— Гидеон?

Той не отговори. Усещаше се напрежение в него. Цялото му внимание беше погълнато от джипа.

Вратата на колата се отвори шумно и някак маниерно. Подаде се черна обувка, излъскана така, че светеше на слънцето, и стъпи на земята. На петата блестеше нещо сребърно.

— По дяволите! — каза Гидеон.

Човекът, който слезе бавно от джипа, беше така блестящ, както и обувките му. Движеше се с пестелива грациозност, добре съзнавайки впечатлението, което правеше, и което очевидно му доставяше

удоволствие. И косата му беше черна и бляскава като обувките. Очите му бяха сини, ярко, дяволски сапфирено сини.

Нямаше съмнение, че непознатият е бил изключително красив навремето. Откровено казано, все още беше много привлекателен. Линията на брадата, носът и скулите му бяха като изваяни. Но Сара забеляза, че зад тази външност се крие слабост, която годините започваха да разкриват.

Той беше облечен с панталони цвят каки, чиито крачоли бяха напъхани във високи, стилни ботуши. Ризата му сякаш се хвалеше с безброй джобове, еполети, капачета. Дрехите му стояха толкова добре, че сигурно са били шити по поръчка.

— Прилича ми на излязъл от списание за мъжка мода — пошепна Сара.

— Много външен блясък, точно така. Винаги е бил такъв.

Тя се намръщи, но Гидеон не забеляза, защото наблюдаваше новодошлия. Непознатият се усмихна с непринудена, самоуверена, очарователна усмивка, която разкри блестящо бели зъби. Безпокойството на Сара се повиши стократно. Усещаше, че този човек, който и да беше той, нямаше да ѝ хареса.

— Здравей, Гидеон. Казват, че сега фамилното ти име е Трейс, така ли? Избрал си го с вкус. Това е всичко, което ти е останало от предишната ти самоличност, нали? Съвсем неуловима следа. Доста време ми трябваше, за да те открия, но ето че най-сетне успех с помощта на госпожица Флийтуд. Отдавна не сме се виждали, Гид. Как я караш, приятелю?

— Сара — каза Гидеон — запознай се с Джейк Савидж.

— Особено ми е приятно, госпожице Флийтуд. Но аз мисля, че ние вече се познаваме.

Сара го гледаше с недоверие.

— Познаваме ли се? — но интуицията ѝ вече отговаряше на въпроса ѝ. Нещо в този човек ѝ беше ужасно познато, макар че никога не го беше виждала. Този глас...

— Джим Слотър, притежател и управител на Слотър Ентърпрайзиз, на вашите услуги. Ние имахме удоволствието да разменим няколко писма и няколко телефонни разговора относно експедицията за откриването на падналия самолет със злато на борда, помните ли? Тогавя вие отказахте да инвестирате в проекта. Но аз все

още се надявам да промените решението си по този въпрос, това между другото. Мисля, че можем да направим много един за друг, госпожице Флийтуд.

— Вие сте Слотър? — беше ужасена. Започна да й става ясно, че тя самата го беше докарала тук. Беше му споменавала за Цветята на Флийтуд. — Защо сте си променили името? Нищо не разбирам.

— Трябваше да си сменя името долу-горе по същото време, когато и Гидеон е променил своето, мадам. Но всичко това отдавна е останало в миналото.

— Аз мислех, че сте мъртъв, господин Савидж — каза тя.

Савидж се изкиска.

— Много хора мислеха същото, включително и старият ми партньор, нали така, Гид?

Партньор. Сара погледна Гидеон.

— Ти си бил неговият партньор?! Партньорът, за който ми каза, че бил изчезнал в джунглата заедно с господин Савидж?

Гидеон не си направи труда да й отговори. Продължаваше да гледа дръзкия си бивш съдружник.

— Какво те върна към живота след всичко, което ти се случи, Джейк?

— Замислил съм велики неща, Гид, стари приятелю. Рекох си, че може пак да се заинтересувам от партньорство с мен. Както казах, търся те от доста време. Нещо ми казваше, че си мъртъв не повече от мене. Тебе не е лесно да те убият. Кой можеше да предположи, че ще те открия с помощта на очарователната госпожица Флийтуд! Какъв късмет, а?

Гидеон иронично повдигна вежди. Отправи питащ поглед към Сара.

— И как точно ме намери с помощта на очарователната госпожица Флийтуд?

— Много просто — каза Джейк безгрижно и й се усмихна угоднически. — Малката дама се свърза с мен преди пет месеца, за да ме попита дали бих й помогнал в едно проучване. Аз самият направих своите проучвания и реших, че Сара и аз можем да си бъдем полезни един на друг. Така че й предложих една възможност да участва в истинско търсене на загубено злато.

— Но на каква цена! — измърмори Сара.

— Е, естествено — каза Джейк, продължавайки да се усмихва. — Великолепна възможност за инвестиране. И само си представи какво ще пише във вестниците — писателка на любовни романи и един от нейните герои търсят съкровище в южните части на Тихия океан. От това може да падне голяма пара и да подлудим медиите. Хората щяха да се тълпят, за да влязат в изгодната сделка.

— Както разбирам, ти не си приела предложението му, Сара! — Гидеон я погледна.

— Не — тя силно притискаше кошницата към гърдите си.

— Бях доста сигурен, че мога да я придумам, ако имам малко време — каза Джейк с неудържима самоувереност. — Искам да кажа, това са пари, които могат да се спечелят много лесно, нали така? Хей, ние вземаме инвестираното в брой, но всъщност в нищо не влагаме. Колко експедиции за издирване на съкровища завършват успешно? Почти няма такива. И инвеститорите не пискат много, защото чудесно знаят какви са шансовете за успех.

— Лесни пари — съгласи се сухо Гидеон.

— Но междувременно тя ме доведе при теб, Гид. А това променя нещата. Имам предложение и за двама ви.

— Забрави си предложението. Сменил съм си името не без причина, Джейк. Вече не съм в бизнеса.

— Не ти вярвам нито за секунда. Щом не си в бизнеса, какво правиш тук — нали търсиш Цветята на Флийтуд?

— Това е нещо лично — каза Гидеон по-меко.

Сара крадешком погледна Гидеон. Лицето му беше строго, а очите — студени.

— Хей — каза Джейк, — значи нещо лично! — Той намигна към Сара. — Разбирам. Но това все още не означава, че ние тримата не можем да си спретнем един малък бизнес. Обмислил съм го много добре и имам ясни идеи.

— Бас държа, че е така — каза Гидеон.

— Сега, само ме изслушай, приятелю. Ето как ще заформим нещата. Ще вдигнем страхотен рекламен шум около Цветята на Флийтуд, намерени от „Слотър Ентърпрайзиз“ и предадени на малката писателка на любовни романи, разбираш ли? Пресата ще лудне по тази сензация. И после, докато плуваме на гребена на рекламната вълна, ще обявим, че Сара се присъединява към нас в експедиция в южната част

на Тихи океан, където ще търсим самолет, натоварен със злато. Както казах, парите и интересът на медиите ще потекат към нас като луди. Действа като динамит, Гид. Динамит! Идеята ми е по-добра от старите времена, нали? Няма повече да рискуваме главите си в някакви забравени от Бога южноамерикански джунгли. Пътуваме само първа класа, и то през цялото време. И трябва да знаеш — ако дойдеш и ти, вероятно ще намерим проклетото злато.

— Не, благодаря — каза Гидеон.

— Обмисли нещата — настоя Джейк. — Остави ги малко да поотлежат, това е всичко, което искам от теб. В старите времена бяхме страхотен отбор. Ти го знаеш много добре и аз го зная много добре.

— Какво те кара да мислиш, че ще намерим Цветята на Флийтуд? — попита Гидеон.

Джейк Савидж го погледна удивено и след това, за изненада на Сара, избухна в луд смях.

— Хей, Гид, та това съм аз, старият ти приятел Джейк, забрави ли? Познавам те, приятелю. Ти никога не се залавяш с нещо, ако не си сигурен в успеха. Щом си се съгласил да помогнеш в тази работа на госпожица Флийтуд, то е защото си сигурен в своя дял от меда, а и си напълно сигурен, че ще има мед. Ние с теб никога не сме работили даром, дори и когато е бивало лично.

СЕДМА ГЛАВА

— Заслужила съм някои обяснения, Гидеон — Сара яростно режеше с нож стъблата на прясно броколи. Тя остави зеленчука в една цедка и взе морков и белачка.

След като Джейк Савидж се качи в колата си и замина да си търси мотел в близкия град, в хижата настъпи напрегнато мълчание. Джейк изглежда не се обиди от това, че Гидеон не го покани да остане при тях през нощта. Сара имаше чувството, че този човек не можеше да се обиди лесно. Така беше свикнал всички да му се възхищават, че и през ум не можеше да му мине, че го обиждат.

— Какво искаш да знаеш? — Гидеон седеше на масата в кухнята, а пред него имаше студена бира. Изглеждаше отчужден и затворен, както когато го видя за първи път на прага на къщата му.

— Ами, бихме могли да започнем с истинското ти име, да речем — каза Сара кисело, докато яростно белеше моркова.

— Истинското ми име е Гидеон.

— Гидеон чий?

— Има ли значение?

— Има значение, дявол да го вземе. Кое е истинското ти име?

— Моето истинско име е Трейс. На това име имам един куп кредитни карти, номер на социалната осигуровка и шофьорска книжка. Колко по-истинско искаш да бъде?

— Какво ти беше името, преди да се наречеш Трейс? — попита тя през стиснати зъби. — В миналото, когато сте били партньори с прочутия Джейк Савидж? Той прокара ръка през косата си.

— Карсън.

— Карсън — повтори тя името и направи пауза, за да изпита звученето му. — Не е лошо. Но повече ми харесва Трейс. Може би защото се представи с това име, когато се запознахме. Може би защото се любихме, когато се казваше Трейс. — Е добре, да преминем на следващия въпрос. Какво точно се случи тогава в джунглата, където и двамата уж сте изчезнали? И в коя джунгла беше това, все пак?

Гидеон забави отговора си.

— Сега вече няма никакво значение. Казах ти, че „Савидж и Компания“ понякога изпълняваха странни поръчки из цяла Южна Америка.

— И?

— И тази беше една от най-странните. От този тип, дето не трябва да задаваш много-много ненужни въпроси и си получаваш заплащането в брой. При доставката на стоката. По принцип „Савидж и Компания“ не се залавяха с нищо незаконно, но понякога беше трудно да се определи границата между законното и незаконното.

— Ти никога не би направил нищо незаконно — обяви Сара.

Гидеон едва-едва изви ъгълчето на устните си.

— Проблемът е в това, че понятието за законност се променя много на юг от Тиджуана.

— Представям си. Добре, продължавай.

— Както казах, просто трябваше да свършим една работа. За която на „Савидж и Компания“ щяха да платят много пари. Трябваше да закараме товар с продоволствия за група археолози, които правеха разкопки на стари индиански развалини дълбоко в джунглата. Но се оказа, че хората, които чакаха продоволствията, не бяха законни изследователи. Бяха контрабандисти на антики. Видяхме и научихме повече, отколкото трябваше, а те не искаха да имат живи свидетели.

— О, Боже мой! — пое си дъх Сара. — И какво се случи?

— Причакаха ни в засада и ни нападнаха на връщане, когато излизахме от джунглата.

— Така наречените археолози?

Гидеон кимна.

— Сигурно са били те, макар че не можах да ги видя отблизо.

Сара го гледаше шокирана.

— И как се спасихте?

— С малко късмет и благодарение на предварителното проучване на терена, което бях направил, преди да отидем при тях. Това беше моята специалност, Сара. Моят принос към „Савидж и Компания“. Аз извършвах целите проучвателни работи по дадена поръчка, правех всичките приготовления, проверявах хората, свързани с поръчката. Предварително се спирах на всяка подробност, предвиждах развитието на нещата в най-лошия случай и се подготвихме за него. Да ни

пречукат клиенти е една от най-лошите вероятности. Но аз винаги я вземах предвид.

— А Джейк Савидж точно какъв принос имаше към компанията?
— попита Сара сухо.

Гидеон я погледна с насмешка.

— Отговаряше за външния блясък. Какво друго? Нали го видя. Той изграждаше доброто име на тима ни и привнасяше стил. Търговец по природа. Той беше точно такъв, какъвто хората очакваха да видят, когато наемаха професионален авантюрист, за каквато и да е работа. Има това качество да кара хората да вярват, че може с всичко да се справи. И наистина се справяхме. Репутацията ни на юг беше страхотна. Винаги добре си свършвахме работата.

— И винаги си получавахте дял от меда — тихо заключи Сара.

Гидеон сви рамене.

— Това беше работа. Поне за мене. Джейк също, разбира се, я харесваше заради парите. А той имаше нужда от много пари, защото ги пилееше, изтичаха през пръстите му. Но истината е, че повечето си удари правеше благодарение на факта, че беше станал жива легенда. Беше се вманиачил по собствената си репутация. Като влезеше, в който и да е бар от Мексико Сити до Буенос Айрес, всичките жени си падаха по него. А пък мъжете искаха да се похвалят, че го познават и са пили бира заедно.

— Но всъщност ти си бил този, който наистина е вършел работата в „Савидж и Компания“, нали? — каза Сара, убедена, че е права. — Ти си бил стратегът, ти си правел плановете и си познавал терена.

— Джейк си имаше своето място за името на компанията. Привличаше поръчки и инвеститори като мухи на мед. Но истината е, че и едни бонбони за Деня на вси светии не можеше да купи сам, без чужда помощ.

Сара започна да се киска, преди да може да се овладее. Когато видя, че Гидеон я гледа с любопитство, глътна глътка вино, за да се възвърне към твърдото си поведение. Нямахше да престане да го върти на шиш, докато не получи отговор на всичко, което я интересуваше.

— Така че „Савидж и Компания“ не биха просъществували дори и една седмица, без ти да дърпаш конците зад кулисите.

— Бяхме партньори. И партньорството ни беше много успешно в повечето случаи и беше изгодно и за двамата. Печелехме много пари. Натрупахме бързи печалби. Човек привиква с адреналина така, както и с всичко друго.

Сара го погледна остро.

— Още ли имаш желание за силни усещания?

Гидеон леко се усмихна.

— Не повече от веднъж в годината, когато уж отивам на почивка, а се занимавам с търсене на съкровища.

— Добре — продължи Сара категорично, решила да не позволява да бъде отклонена от темата. — Какво се случи, когато ви изчакаха в засада? Защо ти и Джейк се разделихте и всеки от вас е мислел, че другият е мъртъв? Какво стана?

Гидеон отпи от бирата си и се замисли.

— Не зная.

— Как така не знаеш? Нали си бил там?

— Бях там, така е. Но това не означава, че зная какво е станало. Всичко, което зная е, че бяхме само двамата в един джип по пътя в джунглата. Носехме парите, с които така наречените археолози ни бяха платили за получените си продоволствия. И в следващия момент някак си почувствах, че вече не сме само двамата.

— Почувствал си? — вниманието на Сара беше привлечено от странния израз. — Какво значи това?

Гидеон направи припрян жест.

— Точно каквото казах. Не се виждаше никой нито пред нас, нито след нас, но имах чувството, че ни се случва нещо изключително неприятно. Казах на Джейк, че ще е най-добре да слезем от джипа и да се скрием. Знаех едно място, където можехме да изчезнем, докато се размине опасността. Обикновено той се доверяваше на моя инстинкт. Всъщност винаги ми вярваше. Но този път ми каза, че съм луд. Аз бях на волана. Спрях, взех куфара с парите и тръгнах към джунглата. Джейк нямаше друг избор, освен да ме последва.

— Но не искаше да дойде с теб?

— Да — Гидеон замълча за малко, замислен над нещо свое. — Две минути след като бяхме слезли от джипа, чухме да се стреля там, на пътя. След това настъпи страхотна шумотевица из листака. Хората, които бяха нападнали джипа, бяха разбрали, че е празен, и започнаха

да търсят притежателите на пакета от акциите на „Савидж и Компания“. Аз тръгнах по посока на една пещера, която бях намерил на една от картите. Но Джейк боксуваше. Не разбирах защо му е толкова трудно да върви с мен и защо продължаваше да спори.

— Може би е бил дезориентиран и изплашен.

— По дяволите, и аз бях изплашен, но поне не бях дезориентиран. Аз никога не загубвам ориентация.

— Това също ли е инстинкт?

— Наречи го, както щеш. Във всеки случай, заведох Джейк в пещерата и там открихме тунела, за който един стар водач ми беше казал. Той минаваше през един хълм и излизаше от другата страна. Идеално скривалище. Бях го отбелязал и го имах предвид за такава непредвидена опасност.

Сара изведнъж забрави за решението си да се държи твърдо. Беше очарована от историята на Гидеон.

— Колко умно от твоя страна!

Той направи гримаса.

— Ами, това беше най-доброто, което можа да ми хрумне при тези обстоятелства. За нещастие, от другата страна на пещерата имаше тесен проход над дефилето. Толкова тесен, че по него можеше да минем само един по един. Аз тръгнах пръв и носех парите, а Джейк ме последва. По някое време изглежда се е изплашил. Каза ми, че ще рискува и ще се скрие в пещерата. Извиках му, че е глупак и се опитах да му хвърля една лиана, на която да се придържа. Но той изпадна в паника и се втурна към пещерата.

— И оттогава не си го виждал — заключи Сара.

— До днес. Когато излязох от джунглата няколко дни по-късно, открих, че и двамата ни мислят за мъртви. Според местните слухове, обаче, за главите ни предлагали добри цени, ако се случи да се появим. На контрабандистите им трябвахме мъртви. Направих им тази услуга. Отпътувах от острова с един рибарски кораб и така сложих край на всичко.

— А защо трябваше да променяш името си и идентичността си?

Гидеон започна да върти кутията бира в ръцете си.

— Трудно е да се обясни. Истината е, че в това виждах добра възможност да започна отначало. Исках повече да не се занимавам с работата, която вършеха в „Савидж и Компания“. Дванайсет години в

този бранш ми бяха предостатъчни. През тринадесетата година можеше и да ме убият. Но невинаги е лесно да се откажеш. Наистина не бях прочут като Джейк, но все пак ме познаваха много хора, знаеха и с какво се занимавах в миналото. Някои ми имаха зъб, като онези контрабандисти, които се опитаха да се отърват от нас след последното пътешествие. Както и да е, беше по-лесно да започна начисто.

Точно като някой от моите герои, помисли си Сара в пристъп на симпатия. Гидеон беше обърнал гръб на миналото си, за да търси нов живот.

— А Джейк?

— Не бях сигурен дали е мъртъв. Всъщност, мислех си, че имаше голяма вероятност да се е спасил. Отне ми няколко месеца, направих доста проучвания, но най-накрая открих, че си е съвсем жив и здрав и се занимава с бизнес под името Слотър.

— Значи през цялото време си знаел кой е и къде се намира, така ли?

— Казах ти, че по принцип обичам да предвиждам всичко, което евентуално би могло да се случи — обясни й спокойно Гидеон.

Сара си взе виното и седна срещу него, обмисляйки бързо казаното от него.

— Не си искал да те намери пак, нали?

— Точно така.

— Защото си се страхувал, че ще те убеждава да се върнеш пак към същия бизнес заедно с него, а си искал да стоиш далеч от всичко това, така ли?

Гидеон се подвоуми.

— Отчасти, да, предполагам, но това не беше всичко. Можех да не се поддавам на неговите настоявания. Но истината е, че никога повече не исках да си имам работа с него. Или с когото и да е от хората от миналото — той я погледна в очите. — Звучи ли убедително?

— Разбира се. Имал си правото да опиташ да тръгнеш по нов път. И какъв по-добър начин да го направиш, освен под ново име? Но Джейк защо си е сменил името, когато се е спасил от джунглата? О! — Сара се удари с ръка по устата, защото в този момент се сети какъв е отговорът на въпроса й.

— Какво има, Сара?

— Да, сега разбирам. Той е трябвало да си смени името, нали? Защото е мислел, че ти или си мъртъв, или предпочиташ да те смятат за изчезнал, а е знаел, че без теб „Савидж и Компания“ на практика стават несъстоятелни. Знаел е, че не може да се справи без теб. По-добре е било да си отиде като легенда, отколкото да продължи да съществува като бивше величие, което с нищо не може да се справи. Трябвало е да мисли за репутацията си, а както ти каза, репутацията му е била всичко за него. Не е можел да понесе мисълта, че ще си развали репутацията, като покаже колко е некомпетентен и неспособен да управлява „Савидж и Компания“ без теб.

Гидеон я гледаше.

— Наистина ли мислиш, че това е била причината да си смени името?

— Ако размислиш, изглежда много логично.

— Винаги съм смятал, че използва друго име, защото се е страхувал да не се натъкне пак на онези контрабандисти — бавно каза Гидеон. — Или на някого като тях. Кой знае какви други каши е забърквал зад гърба ми!

— Може и това отчасти да е имало нещо общо с решението му да си смени името, но се съмнявам дали това е била причината, за да го направи винаги — Сара се наведе напред. — Каж ми нещо. Казваш, че отдалеч си го следил. С какво се занимава през последните пет години?

— През повечето време с разни незначителни неща. Ниско платени екскурзоводски задачи — с туристи, които искат да отидат на пикник в джунглата близо до някои стари развалини. От този род — добави Гидеон разсеяно. — Не съм му отдавал никакво значение. Всичко, което ме е интересувало, е да го държа далеч от себе си и да не ми се пречка.

Сара прехапа устните си.

— Но сега той доста ти се изпречи, нали? И изцяло по моя вина. Аз го доведох право при теб.

Гидеон я погледна иронично.

— Я ми кажи на колко така наречени търсачи на съкровища, специалисти по спасителни работи, любители авантюристи и всякакви неудачници от този бранш си се обадила, когато най-напред си

започнала твоите проучвания във връзка с „Великолепната експедиция“?

— Поне на две дузини — призна си тя. — Разбираш ли, в началото не знаех какво точно ми трябва.

— Две дузини! По дяволите!

— Не се тревожи — успокой го Сара припряно. — За Цветята съм споменавала само пред теб и пред Слотър, или Савидж, каквото му е там името.

— Предполагам, че това е нещо, за което трябва да съм ти благодарен — Гидеон я погледна право в очите. — Две дузини! И какво те накара да се спреш точно на мен всред тази многотия?

— Поради две причини. Преди всичко, щом писмото ти пристигна, разбрах, че ми трябваш ти и никой друг, за да ми помогнеш в търсенето.

— Прословутата интуиция на Флийтуд с ново попадение.

— Не ми се присмивай. Така беше, но имаше и втора причина да те избира. Ти не искаше пари. Всъщност, след като ти споменах за Цветята, ти дори се опита да ме разубедиш — да не си губя времето, помниш ли?

— Помня много добре. Заради всичките добрини, които произлязоха от това.

— Всички други се оказаха ветрогонци или открити мошеници, които искаха да инвестирам в разните им проекти. Бях поканена да влагам пари във всяка изчезнала златна мина от тук до Австралия. Джим Слотър, искам да кажа Джейк, се оказа по-упорит от останалите, обаче. Беше го завладяла идеята да се сдружи с писателка. Имах чувството, че освен дете искаше да го финансирам, имаше някакви идеи да напиша книга за него или нещо от този род.

— Да, или нещо от този род — съгласи се Гидеон хладно.

Тя отмина думите му, мръщейки се замислено.

— А семейството ти как прие промяната на името ти?

— Това не беше проблем.

— Защото нямаш семейство ли?

Гидеон кимна.

— Да.

— И нямаш съпруга — каза Сара, свързвайки бързо фактите наум. — Защото тогава Лийна вече те беше напуснала, нали?

— Да.

— И чакаше Джейк Савидж, нали?

Гидеон дълго не отговори.

— Горедолу така стоят нещата.

— Савидж и Лийна. Те са били двамата, които са ти изменили.

— Казано по този начин звучи много мелодраматично. Лийна се влюби в Джейк и аз им пречех. Беше съвсем просто.

— Ха! — Сара пак се ядоса. — Било си е най-нагло предателство. От най-лошите. Как са посмели да ти сторят това? Твоята жена с най-добрия ти приятел. Невъзможно е да се прости или да се забрави.

— Не бих се изразил така.

Сара го погледна.

— А да не би да си забравил?

— Не, но това не означава, че още им имам зъб.

— Имаш пълното право. Нищо чудно няма, че не си искал да виждаш повече Джейк Савидж.

— Щом ти го казваш. Виж какво, не бихме ли могли да сменим темата?

— И за какво да говорим?

— Ами какво ще кажеш да обсъдим незначителния въпрос за обиците на Емелина Флийтуд? Трябва да решим какво ще правим понататък, след като открихме къде се намира белият камък.

Сара се намръщи и продължи да бели морковите.

— Добра идея. А какво ще правиш с Джейк? Не искам той да се мотае около Цветята.

— Съгласен съм. Хвърлил е око на тези обици, това е явно. И на тебе.

— Искаш да кажеш, защото мисли да ме използва за целите на рекламата? Може и да си прав. Във всеки случай, той определено е от този тип хора, дето ще се появи в последния момент и ще предяви претенции към всички облаги. Мога да си го представя как е накарал някой фотограф и двама-трима репортери да чакат в храстите, за да направят репортаж за това как той е открил Цветята на Флийтуд.

— Да, такъв е Савидж. Винаги е обичал да бъде следван от фотографи и репортери.

— И така, какво трябва да направим?

— Да се махнем.

— Да се махнем ли? След като открихме белия камък? Не можем просто да махнем с ръка, да си отидем и да оставим Джейк Савидж да изкопае моите обици. Не е справедливо.

— Казах ти, той сам няма да ги намери. Те сега са толкова неоткриваеми, колкото и през последните няколко години.

— Наистина ли мислиш така? — попита го Сара със съмнение.

Гидеон седеше, прострял краката си пред себе си, и я гледаше.

— Вярвай ми. Познавам Джейк Савидж.

— Не съм много сигурна, че той е чак толкова некомпетентен, колкото казваш.

— Тези обици нещо пак започват да стават по-важни за теб — упрекна я Гидеон меко. — Днес следобед каза, че вече изобщо не те интересуват, но сега виждам, че пак си много запалена по този въпрос.

— Тук е важен принципът. Днес следобед не съм знаела, че Джейк Савидж ще ни се натрапи. Той няма право да слага ръце на обиците.

— Няма да го направи.

— Ти си толкова уверен — каза Сара раздражено. — Но аз имам някакво странно чувство по отношение на него. Зная, че той ще предяви претенции над Цветята, Гидеон. — Тя потрепери, като си представи как Джейк Савидж посяга към обиците. — Просто зная, че така ще стане. А той няма никакво право.

— Бях му партньор дълго време — каза Гидеон. — Зная границите на възможностите му.

— Възможностите му са безгранични, защото няма никакви скрупули. Човек, който има скрупули, не отнема жената на най-добрия си приятел.

— Той не ми я е отнемал. Тя се влюби в него. Никой не беше виновен.

— Естествено, че никой не е бил виновен. И двамата са безскрупулни, ако питаш мен. Как си могъл да попаднеш на тези двама глупаци, Гидеон?

— По същия начин, както ти си попаднала на Ричард Едикойси и си успяла дотам да докараш нещата, че да те остави пред олтара. Случват се такива работи.

Тя въздъхна.

— Да, така е.

Замълчаха. Чуваше се как зеленчуците врат на печката. Сара барабанеше с пръсти по плота, загледана в облака пара, който излизаше от тенджерата.

— Сара?

— Да, Гидеон?

— За това, което се случи между нас днес следобед...

Тя го погледна през рамото си и срещна внимателния му поглед.

— Какво?

— Зная, че аз бях твърде настоятелен и избързах.

— Не си избързал.

— Да, така е. През последните няколко дни ти се опитваше да ми се противопоставиш.

Тя се усмихна.

— Но не много успешно.

— Сигурна ли си, че не съжаляваш?

— Сигурна съм. А ти?

Той изглежда се изненада от въпроса ѝ.

— Не, дявол да го вземе. Защо трябва да съжалявам?

— Защо ли, наистина? — промърмори тя, докато сипваше зеленчуците.

Три часа по-късно Гидеон спечели ръка в играта на карти. Той непрекъснато печелеше, откакто бяха започнали да играят малко след вечеря.

— Не си концентрирана — обвиняваше я той.

— Зная — Сара облегна лактите си на масата и подпря брадичка на сключените си ръце.

— Пак ли за обиците мислиш?

— Не.

— За Савидж ли?

— Не.

Гидеон се облегна назад на стола си.

— Тогава за какво мислиш?

— За нас.

Очите му се присвиха.

— И какво мислиш за нас?

— Питам се какво да правя по-нататък, ако е необходимо да ти кажа. Откакто те срещнах, нищо не върви така, както си го представях.

— Знаех си — каза бързо Гидеон, — че съжаляваш.

— Не съжалявам — възрази му тя. — Просто се чувствам обърквана по отношение на някои неща.

— Като? — предизвика я той грубо.

— Като ухажването — какво да правя по-нататък?

— Ухажването свърши — обяви Гидеон и се изправи.

Сара го погледна изненадано.

— Свърши ли?

— Точно така, свърши. Ние вече няма да се занимаваме с ухажване. То приключи днес следобед, когато те съблазних върху онзи бял камък. Сега това между нас е любовна история.

Той заобиколи масата, наведе се и я повдигна от стола ѝ.

— Какво си намислил, какво правиш? — но вече пулсът ѝ препускаше в сладко предчувствие.

— Ами на какво ти прилича това, което правя? — той излезе от кухнята, носейки я като перце. — Отнасям те в леглото.

— О!

— Това ли е всичко, което можеш да ми кажеш — о? — той мина през вратата на спалнята и леко я пусна на леглото.

Тя му се усмихваше в тъмнината.

— Истината е, че всичко това е така ужасно романтично, че аз просто нямам думи.

Той се усмихна и започна да я съблича.

— Ти твърдо си решила и предубедила да ме смяташ за романтичен герой, нали?

— Добре знаеш, че не си продукт на моето въображение. Ти си обаятелен, романтичен мъж и аз... — тя прекъсна изведнъж, когато той седна до нея върху юргана. Още не беше дошло времето да му каже колко страстно го обича. Той още не беше готов да си позволи да повярва, че се е влюбил, макар че тя беше убедена, че той също я обича.

— И ти какво? — Гидеон я притисна силно, галейки я по деликатната извивка на рамото ѝ.

— Аз мисля, че ти си най-привлекателният мъж, който някога съм срещала — тя се наведе над него и започна да го целува,

вплитайки краката си в неговите.

— Не съм много сигурен — каза Гидеон и се зае да разкопчава джинсите ѝ, — но това, което със сигурност зная, е, че ти си най-възбуждащото събитие, което съм преживявал. — Той остави джинсите ѝ и обгради лицето ѝ с длани. — Сара?

— Да?

— Обещай ми, че няма да си отиваш и задълго ще останеш в моя живот.

— Кълна ти се, Гидеон, оставам завинаги.

— Не давай неизпълними обещания — посъветва я той. — Закълни се само, че ще ми дадеш малко време.

— Обричам ти цялото си време на този свят — тя го целуна по твърдите устни.

Той изтълкува мълчаливата ѝ покана като поощрение, запрегръща я яростно и след това разговорът им секна.

Сара месеше тесто за царевични питки следващата сутрин. От банята се чуваше плискането на душа. Тя се опитваше да прецени кога да започне да пържи питките, когато изведнъж черният джип изрева, вече в отбивката от пътя.

— Проклет човек — промърмори си тя и отиде до прозореца. Джейк Савидж слезе от колата. Както винаги, изглеждаше изключително красив. Питаше се дали не пътува с личния си прислужник. Никой нормален мъж не можеше сам да поддържа панталоните си така изгладени с ръб или пък ботушите си така лъснати.

Когато се качваше по стъпалата, Сара видя, че държи нещо в ръцете си. Беше букет цветя. Тя изръмжа ядно и отиде да отвори вратата.

— Добро утро, госпожице Флийтуд — Савидж ѝ подаде цветята с театрален жест. — Помислих си, че тези цветя могат да поосвежат къщата. Хижата, която Гид е наел, не прилича много на хотел Риц, нали?

Сара машинално пое цветята.

— За нас тази хижа е идеална — зад нея все още се чуваше силното плющение на душа. Искаше ѝ се Гидеон да побърза и да се

облече. Не ѝ се нравеше да остава сама с Джейк Савидж. — Какво мога да направя за вас, господин Савидж?

— Можете да ме поканите на закуска. Не мога да си спомня откога не съм ял истинско домашно приготвено ядене. Кафето ли ухае така хубаво?

Сара се опитваше да измисли някакъв по-цивилизован начин да не му предложи кафе. Но не ѝ се отдаде. През това време държеше цветята, които ѝ беше дал.

— Ще ви сипя. Гидеон след малко ще излезе от банята.

— Благодаря — усмивката на Джейк изразяваше точно колкото бе необходимо момчешко мъжествен чар и благодарност. Той я последва в кухнята. — Май че малко ви притеснявам, ще го признаете ли?

— Да, така е.

— Успокойте се. Не съм дошъл заради обиците, ако това ви притеснява — каза Джейк и седна на масата, където обикновено седеше Гидеон. — Но мога да ви уредя страхотна реклама както за вас, така и за себе си, когато ги намерите. Малко рекламен шум няма да навреди на една писателка, нали?

Сара я полазиха студени тръпки. Много внимателно тя постави цветята в съд с вода.

— Как ме намерихте тук, в планината?

— Един от съседите ви ми каза, че сте отпътували за крайбрежието, където трябва да се срещнете с издателя на едно списание, наречено „Иманярство“. А след това едно нещо довеждаше до друго. Говорих с някои от съседите на Гидеон, между които и този, който ви е дал хижата си. И най-накрая разбрах точно кой е Гидеон Трейс. Когато показах една негова стара снимка на човека, който работи в мотела, където сте отседнали, вече се убедих със сигурност. Страхотни съвпадения, нали? Да намеря Гидеон заедно с вас самата?

— Удивително.

За кратко Джейк сякаш се разкайваше за нещо.

— Хей, аз не исках да ви изплаша.

— Не сте ме изплашили — тя му наля чаша кафе и го сложи на масата пред него. — Къде живеете, откакто се случи това в джунглата?

— Гид ви е разказал историята, а? А разказа ли ви как ме хванаха като в капан в онази пещера, когато той избяга?

— Каза ми, че вие не сте се съгласили с идеята му — каза тя предпазливо.

Джейк сви рамене.

— Не тая лоши чувства. Не обвинявам Гид за това, че ме остави. Така се е получило. Понякога трябва да гледаш първо да спасяваш себе си и да оставиш партньора си на неговия късмет. Кой знае? Може би ако аз бях на неговото място, бих постъпил по същия начин — но ироничната му усмивка и ясните му сини очи красноречиво говореха, че той никога не би зарязал партньора си в следващите милион години. И че може да се разчита на човек като Джейк Савидж.

Сара го гледаше с нарастващо възхищение. Наля си чай и седна на масата.

— Това е много великодушно от ваша страна, господин Савидж.

— Наричай ме Джейк. Или Джим. Няма значение. И да си говорим на „ти“. Хей, това кафе е страхотно. Вярвал ли съм, че старият ми приятел Гид ще си намери такава жена, която да приготвя закуска по това време? Той никога не повтаря грешките си. Отдавна ли сте заедно — ти и Гид?

— Познаваме се от повече от четири месеца — каза Сара.

Джейк кимна.

— Кога му каза за Цветята на Флийтуд?

— Защо?

— Просто любопитство. Чудех се дали Гид все още се занимава със същото, както обикновено. Директно ли ти поиска пари и дял от намереното? Той така правеше.

Сара разбъркваше чая си. Мислеше си, че Гидеон ѝ поиска един чифт от обиците — по негов избор.

— Не съм му платила нито грош.

Джим се усмихна. Широко откри блестящо бели зъби.

— Трябва да те предупредя, малка госпожице, Гид никога не работи безплатно. Ако не е поискал директно пари, тогава това означава, че наистина вярва в съществуването на съкровището и освен това означава, че е хвърлил око на значителна част от него. Сигурна ли си, че нямате някакво споразумение, което да му гарантира парче от тортата?

— Имаме устно споразумение — каза Сара неуверено.

— По дяволите! Това е много лошо — Джейк я изгледа със съжаление. — Тогава моят съвет е да бъдеш много предпазлива, Сара. Много, много предпазлива. Гид и аз също имахме устно споразумение, преди да отидем в онази джунгла преди пет години. Аз не само че не получих никакъв дял, но и едва не загинах в проклетата пещера.

Сара чу, че душът спря, но цялото ѝ внимание беше насочено към Джейк Савидж.

— Ти се опитваш да ме изплашиш, нали? Опитваш се да ме накараш да нямам доверие на Гидеон.

— Всичко, което казвам, е да си пазиш гърба. И съкровището. Ако не знаеш как точно да се пазиш, наеми мен. Ще го направя заради теб. Имам опит и в двата бранша.

— Да те наема?

— Защо не? Наречи ме консултант. Аз ще се заема с медиите и ще те пазя от Гидеон. Гидеон върши работа, но човек трябва да си държи очите отворени.

— И в замяна искаш само незначително заплащане и пълно доверие за намирането на Цветята, така ли?

— Мисля, че ще се убедиш, че заслужавам всяка получена стотинка, Сара. Само попитай, който и да е от старите ми клиенти — Джейк се пресегна и сложи ръката си върху нейната. Сините му очи бяха сериозни и изпълнени с разбиране. — Всичко, което ти искаш, са Цветята. Всичко, което аз искам, е рекламен шум, за да мога да привлека наистина големи инвеститори. От този проект за падналия самолет, натоварен със злато, ще излезе нещо значително. Ти и аз можем да работим заедно, дори и без Гидеон. Както казах, всъщност не ни е необходимо дори наистина да намираме съкровището.

— А Гидеон? — Сара издърпа ръката си.

— Да — каза Гидеон от вратата. — Аз къде отивам?

Сара скочи и го погледна. Той си закопчаваше ризата, влизайки в кухнята. Очите му бяха студени. Тя знаеше, че е видял ръцете им. Искаше ѝ се да отиде при него и да го увери, че нищо не се е променило. Но той вече седна и започна да пие кафе.

— Ако и ти се присъединиш към нас, ще получиш своя дял, както обикновено — каза Джейк безгрижно. — Просто се опитвам да убедя Сара да ми позволи да се занимавам с пресата.

— Не ни е необходимо вниманието на медиите — каза Сара, гледайки към Гидеон.

— Точно така — каза Гидеон. — Последното нещо, от което се нуждаем, е рекламният оркестър на медиите. Време е да си тръгваш, Джейк.

— Можем да си направим много услуги един на друг, Гид. Навремето много ни биваше. Можем да започнем пак.

— Не.

— Помисли си. И не ми казвай, че не съжаляваш за старото време. Или че не ти липсват парите.

— Обирай си крушите, Джейк.

— Хайде, Гид, та това съм аз, твоят стар приятел.

— Махай се — каза Гидеон много тихо. — Веднага!

Сара сякаш замръзна от ледения глас на Гидеон. Тя погледна Джейк и видя за миг как сините му очи заискриха от гняв и възмущение.

Но този израз почти веднага изчезна и на негово място се върна блясъкът на самодоволството. Той стана.

— Добре де, добре. Успокой се. Хей, вече съм си тръгнал, не виждаш ли? Значи съвсем си забравил добрите стари времена. Променил си се, Гид — той се обърна към Сара. — Слушай, ако размислиш, обади ми се, Сара. Можеш да оставиш съобщение на този номер по всяко време на денонощието.

Той бързо изписа някакъв телефонен номер на гърба на визитна картичка и се пресегна през масата, за да я подаде на Сара. Той обгърна ръката ѝ и прегъна пръстите ѝ около картичката много фамилиарно. След това стана и самоуверено излезе от стаята. Почти веднага се чу изревяването на мотора на джипа му.

Сара погледна картичката в ръката си. „Слотър и Компания“. Джеймс Слотър, президент. Нямаше адрес, и само номер на пощенска кутия в Анахайм, Калифорния. В това имаше някаква логика. В Анахайм е Дисниленд. Тя вдигна поглед и видя, че Гидеон я наблюдава над чашата си.

— Вие двамата хубавичко си побъбрихте, докато бях в банята, нали?

— Не ставай мнителен. Не е моя вината, че той се натрапи.

— Натрапи ли се?

— Разбира се. А сега престани да ме тормозиш.

— Хайде да закусим и да си събираме багажа, Сара.

— Да си събираме багажа ли? — Сара се намръщи. — Гидеон, снощи много мислих и чувството ми е, че не трябва да оставяме Цветята. Точно сега, когато Джейк Савидж се навърта около тях. Нещо ми подсказва, че се опитва да намери Цветята, че ще дойде, а дори може и да сложи мръсните си ръце на тях. Имам такова чувство...

— Казах ти, че няма да ги намери. По дяволите, Сара, недей да спориш с мене. Нямаме време. Цветята засега са в пълна безопасност. Ние ще се махнем оттук.

— Не и без Цветята, Гидеон.

— Забрави Цветята. Ще се върнем за тях. Някога.

— Но, Гидеон...

— Искам да сме тръгнали до осем часа.

Сара се изправи, загубила търпение. Тя се хвана с две ръце за масата и го погледна.

— Аз съм ръководителят на тази малка експедиция, забрави ли? Аз казвам, че оставаме и ще изкопаем обичите, така че Джейк Савидж да не сложи ръка на тях.

— Не — Гидеон отпи от кафето си. — Ти не си ръководителят. Ние сме партньори.

— О, да, прав си. Ти си се включил заради дял от намереното, нали? Без малко да забравя.

— Сигурен съм, че Савидж ти го е напомнил.

— Наистина каза нещо такова — че никога не работиш безплатно — отговори Сара троснато. — Но аз бях започнала да мисля, че нашето партньорство е нещо повече от делово споразумение.

— Да не би да си мислиш, че ще се откажа от претенциите си върху единия чифт от Цветята, само защото имаме любовна връзка? Затова ли спиш с мен? Въобразяваш си, че ще ме убедиш да не си вземам дяла, когато всичко това свърши?

С тези думи той сякаш й удари плесник през лицето. Сара се задъха от шока. Тя отстъпи назад. Очите й се бяха разширили от обида и гняв.

— Прав си — пошепна тя, като цялата трепереше. — Колкото по-скоро се махнем оттук, толкова по-добре. Отивам да събирам багажа.

ОСМА ГЛАВА

Сара гледаше планинския пейзаж праз стъклото на колата.

— Можеш да ме оставиш в Сиатъл — това бяха първите изречени думи, откакто се качиха в купето.

— Ще те взема със себе си в къщата на брега — Гидеон изговори отказа си тихо, но решително.

Сара го изгледа сърдито.

— Какво възнамеряваш? Да ме отвлечеш, докато измислиш как да сложиш ръка на всичките Цветя на Флийтуд, така ли?

— Не те отвличам. Закарвам те там, където си остави колата. А аз отивам вкъщи, разбра ли?

— Разбрах — тя се сви на седалката и скръсти ръце пред гърдите си. Всъщност той имаше право. — Прав си. Колата ще ми трябва. — Тя погледна часовника си. — Ще пристигнем у вас малко след дванайсет. Ще тръгна за Сиатъл днес следобед. Ще се върна вкъщи след доста време.

— Доста време за какво?

— За каквото искам да правя.

— Искаш да отидеш за Цветята сама ли?

— Не е твоя работа какво ще правя с Цветята. Партньорството ни отсега нататък се разпада. Свършено е. Не съществува. Ликвидирано е.

— Не съм готов за уволнение.

— О, да, и още как си готов. Ти и Джейк Савидж най-добре е отсега нататък да стоите по-далеч от мен. Ако ви хвана някъде близо до моята собствена земя, ще се обадя да ви арестуват за нарушаване на границите на чуждо владение.

— Сара, ти не разсъждаваш разумно. Как ще хванеш Савидж или когото и да е друг, който се навърта около земята ти, когато си в Сиатъл?

— Ще се върна тук веднага, щом ми се отдаде възможност — закани се Сара. — Този път ще си взема лопата и оръжие.

— Имаш ли оръжие?

— Не, но ще си намеря. В днешно време това не е трудно.

— Не ти е необходима нито пушка, нито нещо друго, за да защитиш проклетите си Цветя — каза Гидеон уморено. — Казах ти вече хиляди пъти, Савидж няма да ги намери.

— Така ли? Добре тогава, ами ти?

— Щом искаш да си сигурна, че аз няма да отида сам и да ги изровя, всичко, което се иска от теб, е да не ме изпускаш от очи.

— Аз съм много заета, Трейс. Имам по-важна работа от това да те следя. Не, най-бързото разрешение на този проблем за мен е да си изкопая обиците, преди който и да е от вас, двамата стари приятели, да ги докопа.

— Не мисля, че идеята е добра.

— Вече пет пари не давам ти какво мислиш — каза Сара. — Казах ти, освободен си като консултант по намирането на съкровището и мой партньор.

Настъпи продължително мълчание. Гидеон караше съсредоточено, защото пътят беше тесен и се виеше надолу по стръмните склонове, докато се влее в магистралата, прорязваща планината.

— А да ти е минавало през ума, че може и малко да преиграваш? — каза най-после Гидеон.

Сара стисна зъби.

— В какво преигравам, ако смея да попитам? Да не би да мислиш, че съм попрекарила в реакцията си към твоите обиди? Може би само трябваше да се засмея, когато ме обвини, че спя с теб, за да те накарам да ми помогнеш да си намеря съкровището. Може би преиграх, когато бях обвинена, че се опитвам да си служа със секс, за да те отклоня от твоя дял от намереното.

— Сара...

— Или може би не разсъждавам разумно сега, когато дойдох на себе си и си давам сметка, че съм се заблуждавала за тебе още от самото начало. Прословутата интуиция на Флийтуд пак ми скрои номер. Не мога да кажа, че не е имало предупреждения. По дяволите, нали самият ти ме предупреждаваше.

— Сара...

— В такъв случай, може би съм малко дребнава и прекалено мнителна, сега, когато открих, че трябва да пазя Цветята на Флийтуд

не само от един, но от двама използвачи по професия. Да, сега разбирам в какво преигравам. Ще трябва да внимавам с преиграването, нали?

— Често ли се навиваш така?

— Какво те интересува теб? Няма да бъдем още кой знае колко време заедно, за да те засяга — Сара сърдито се загледа през прозореца и след известно време продължи: — Чудя се дали не бих направила по-добре, ако още този следобед не се върна, вместо да ходя да пренощувам в Сиатъл. Зная, че смяташ, че Савидж не може сам да намери бижутата, но моята интуиция ми подсказва, че може и ще го направи. А и от тебе има защо да се страхувам, разбира се. Да, мисля, че ще е най-добре да се върна тук още днес.

— Забрави го, Сара. Не можеш да се върнеш сама в тези планини, за да копаяш за Цветята.

— Кой ли ще ме спре?

— Аз.

— Знаех си, че ти наистина ме отвличаш. Е, така да бъде, но няма да ти се размине. Ако мислиш, че можеш просто така да ме заключиш в мазето си или нещо такова и че никой няма да забележи, че съм изчезнала, то дълбоко се лъжеш. Моите най-добри в целия свят приятелки знаят, че тръгнах да търся теб, и ако разберат, че съм изчезнала, Маргарет и Кейт няма да се спрат, докато не открият какво си ми сторил. А и съпругът на Кейт сигурно ще им помогне в издирването.

— Започвам да разбирам защо жънеш толкова успехи като писателка на любовни романи — то е заради уменията ти да създаваш напрежение. Имаш неповторимо въображение.

— Ето и това от друга страна. Нека не забравяме с какво си изкарвам хляба. Сега съм сключила един много изгоден договор, който трябва да изпълня. Ако не довърша последната книга от него, моят издател и агентът ми също ще дойдат да ме търсят.

Устните на Гидеон трепнаха недоволно, но той каза само:

— Ще го имам предвид, преди да реша да направя нещо прибързано.

Доволна, че е изрекла всички заплахи, които в момента може да изобрети, Сара потъна в замислено мълчание. Имаше нужда от този

спасителен гняв. В момента това беше единственото, което я спираше да не се облее в сълзи.

— Сара, зная, че сега не си в настроение да изслушваш каквито и да било обяснения.

— Прав си.

— Но бих искал да изтъкна, че не е съвсем справедливо да ме обвиняваш в съмнения в твоите подбуди. Ти се приземи на прага ми като малко торнадо и оттогава насам се чувствам като грабнат и понесен от силен вихър. От първия ден ти се държеше така, като че ли ние сме отдавна влюбени, които за малко са се загубили — сякаш сме се познавали от векове. На практика ти ме молеше да те любя всеки път, когато те целунех. Обясни ми, че искаш да ме ухажваш, което е само с други думи казано — прелъсти ме. Ти полудя, когато най-накрая се любихме, сякаш аз бях някаква твоя лична мечта, която е неизпълнима, но се осъществява. Това беше лудост, Сара!

— Значи съм направила мъ-ъничка грешка.

— Това може да е едно обяснение — каза Гидеон сухо. — Но друго, по-вероятно обяснение е, че си имала някои лични основания да искаш да ме обвържеш. Не те обвинявам. Смятала си, че ти трябва помощта на експерт за намиране на Цветята.

— Млъкни, Гидеон!

— Не казвам, че си се преструвала в леглото. Не мисля, че има жена на света, която би представила толкова убедително изпълнение, макар че може да се дължи на моята липса на опит в това отношение. Не съм ходил с толкова много жени, а и никоя от тях не е имала достатъчно основателна причина да иска да...

— Казах ти да млъкнеш — наистина млъквай! — изсъска Сара. — Ако продължаваш да дълбаеш на тази тема, може да се закопаеш завинаги.

— Аз само се опитвам да изтъкна моята гледна точка.

— Чух ти вече гледната точка. Дявол да го вземе! Само като се сетя какви извинения измислях за твоето поведение на основата на травмата, която си преживял от бившата си жена и Джейк Савидж, просто ми се повдига. Не са ти нужни никакви извинения за начина, по който се държиш с мен, нали? Това ти е в природата и ти се получава естествено. Хайде да променим темата.

— И за какво да говорим?

Сара започна да хапе замислено долната си устна.

— Защо не поиска да започнем да копаем за Цветята, преди да тръгнем сутринта? Джейк си беше тръгнал. Ако бяхме побързали, можехме да ги намерим, без той да разбере. Да не би да имаш намерение да се върнеш сам и да си ги вземеш всичките за себе си?

Той не се хвана на въдицата.

— Не исках да започваме да копаем, като знаех, че Савидж все още е наблизо.

Дъхът ѝ секна.

— Искаш да кажеш, че смяташ, че той може да ни изчака, докато ги изровим, и след това да се опита да ги открадне от нас? Никога не съм си го помисляла.

— Зная.

— Но той ти е бил партньор.

— И това зная.

— Разбира се, наистина е откраднал жена ти. И това е причината, която те кара да се съмняваш малко в почтеността му и по други въпроси.

— Това, което ме притеснява, не е заради случилото се с Лийна.

— А заради всичко, което се случи на последното пътешествие, което двамата сте направили в джунглата, нали?

Гидеон съсредоточи вниманието си върху един камион, който се движеше пред тях много бавно.

— Не мога да престана да се чудя как се е спасил.

— И ти си се спасил.

— По ме бива от Савидж — в гласа му нямаше нито самохвалство, нито егоизъм. Просто установяваше един факт.

— Значи се чудиш как е излязъл от джунглата?

— Чудя се как е успял да излезе жив от пещерата, а да не говорим как е намерил пътя, за да излезе от джунглата.

— И как мислиш е успял? — попита го Сара, като наблягаше на всяка дума.

— Мисля, че е възможно да са му помогнали.

— Но единствените, които са били наблизо и са могли да му помогнат, както ти каза, са били контрабандистите, а те са били тези, които са ви причакали в засада.

— Добре си разбрала.

Сара беше потресена от неговия намек.

— Мислиш, че е било конспирация? И че Джейк е участвал в нея?

— Мисля, че е една възможност.

— Това би означавало, че той умишлено е подготвил всичко. Че е имал намерение да им помогне да те убият. Но планът му е пропаднал, защото ти си предусетил опасността.

— Савидж никога не го е бивало по правене на планове. Повярвай ми, съвсем в характера му би било да провали нещата, защото няма да улучи точното време на засадата.

— Не разбирам. Защо ще иска да убива гъската, която му снася златни яйца?

— Гъска, а? Никога не съм се възприемал така, но предполагам, че и така може да се погледне на нещата. За да отговоря на въпроса ти, всичко, което мога да кажа е, че бяха замесени доста пари.

— Каква част от тях изнесе от страната?

— Всичките, като се изключи това, което дадох за подкуп на капитана на рибарския кораб. Останалите използвах, за да започна бизнес — издаването на „Иманярство“.

— О, небеса! Ти наистина си водил живот на авантюрист, не го отричай. Разбирам какво искаше да кажеш с адреналина. Така че всичко това те кара да се страхуваш, че когато застанем там и заизваждаме Цветята на Флийтуд от земята, твоят стар приятел Джейк може да се появи и да ни ги вземе с насочено оръжие.

— Най-малкото не бих поел този риск.

— Мога да го разбера. Имаш много неща, които можеш да загубиш. Само един чифт от тези обици ще струва цяло състояние. А да не говорим, че моят проблем е още по-голям, нали? Защото аз трябва да измисля как да си опазя Цветята и от теб, и от Савидж.

— Сара, ако продължаваш да отправяш обвинения относно моята почтеност, мога и да се ядосам най-накрая.

— Точно както аз се ядосах, когато ти започна да правиш гадни намеци за моите основания да спя с теб ли?

Гидеон разтърси глава със съжаление.

— Да, нещо такова. Казвам го за протокола, а не защото ти си направила труда да ме молиш, давам ти думата си, че ще спазя нашето първоначално споразумение.

— Ние нямаме никакво споразумение. Аз те уволних, не си ли спомняш?

— Предупредих те, че не можеш така лесно да ме уволниш.

— Което, преведено, означава, че няма да се откажеш от претенциите си над бижутата.

— Не мисля, че ти е минавало през ума, че съм повече загрижен за теб, отколкото за Цветята?

— Не.

— Сара, бъди разумна. Докато Савидж се мотае наблизо, за теб е опасно дори да си помисляш за изравяне на обиците. Остави ги там, където са, докато му омръзне и си отиде от този район.

— Какво те кара да мислиш, че ще му омръзне?

— Познавам го. Ако той повярва, че аз самият наистина съм се отказал от Цветята, той също ще се откаже. Свикнал е да се доверява на инстинктите ми. А освен това той никъде не се задържа много време, ако няма проценти печалба. След няколко дни ще изчезне и ще ни остави на мира. И чак тогава ще се върнем да намерим Цветята.

— Ако те интересува да научиш — каза Сара натъртено. — Джейк ти има доверие не повече, отколкото ти на него.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Ние проведохме един много интересен разговор тази сутрин, докато ти вземаше душ. Джейк ми разказа малко по-различна версия на това, което се е случило тогава в джунглата. Според него ти така или иначе си го изоставил на произвола на съдбата.

Гидеон рязко обърна глава, от очите му хвърчаха искри.

— Той каза, че съм го зарязал?

— Да.

— И ти му повярва?

Сара се чувстваше достатъчно обидена, за да не му отговори.

— Сара! От всичко... Не му повярва, нали?

— Какво е това? Длъжна ли съм да имам пълно, безрезервно доверие в теб, макар че ти самият храниш сериозни съмнения в моята почтеност?

— За Бога, само ми кажи дали наистина си му повярвала?

Сара премигна, стъписана от реакцията на Гидеон.

— Успокой се. Не съм му повярвала. Макар че трябва да кажа, че е напълно възможно, че поради опасността в момента всеки един от

вас може да е тълкувал погрешно постъпките на другия.

— Благодаря и за това, във всеки случай.

— Няма защо. Този път колко време трябва да чакам извинението, което ми дължиш?

— Докато целият ад замръзне.

— Няма значение. Виждам, че не го казваш от сърце. Да се върнем към темата за Джейк Савидж. Трябва ли да стоя със скръстени ръце, докато премине опасността?

— Търпението е добродетел.

— Аз имах търпение цели четири месеца, докато реших, че е дошло времето да те открия. Оказа се обаче, че това от всякаква гледна точка е било твърде безплодно упражняване на тази добродетел.

— Трябва да ми признаеш някои заслуги. Намерих ти белия камък, нали?

— След като ме прелъсти върху него.

Той се усмихна.

— Получи се някак си символично, нали?

— Символично ли? — тя се почувства раздразнена. Гидеон сви рамене.

— Да се любя с теб беше като намиране на заровено съкровище.

Тя го стрелна с подозрителен поглед, като се опитваше да разбере дали не ѝ се подиграва. Изглеждаше съвсем сериозен. И тя просто не можеше да се преодолее. Опита се да отмени това, което ѝ каза, без внимание, но невероятно романтичните му думи ѝ направиха такова силно впечатление, че тя започна да си ги повтаря пряко волята си.

Мачу Пикчу и Елора ги чакаха на предната веранда, когато Гидеон зави в отбивката на пътя към къщата. Мачу бе заел царствена поза на най-горното стъпало, очаквайки стопанинът му да слезе от колата и да го подуши, когато се приближи. Но Елора грациозно заслиза по стъпалата и щастлива, се приближи да поздрави Сара.

— Здравей, скъпа — промълви Сара и се наведе да я вземе на ръце. — Липсвахме ли ти? Този голям, стар Мачу тормозеше ли те, докато ни нямаше, както ме тормозеше Гидеон?

Елора замърка и потърка главата си о брадичката на Сара. След това се изви и скочи на покрива на колата. Там се простря, за да

поздрави и Гидеон. Той нежно я погали по главата и след това започна да разтоварва колата.

— Чакай — извика Сара, като го видя, че носи нейните чанти по стълбите. — Можеш да ги сложиш направо в моята кола.

Гидеон през това време вече беше стигнал до най-горното стъпало. Той пусна единия от куфарите и се наведе, за да почеше Мачу зад ушите.

— Мисля, че ще е по-добре, ако останеш тук с мен още няколко дни, Сара.

— Не.

— Вече говорихме за всичко това в колата. Нямам доверие на Савидж и не искам да си имаш работа с него, при това сама. Нали ми каза, че имаш още две седмици, с които можеш да разполагаш. Ще останеш тук, за да съм сигурен, че си в пълна безопасност, и когато му дойде времето, ще отидем заедно да изровим Цветята.

— Когато говорихме в колата, аз не съм давала съгласието си. Тръгвам си. Ще бъда в пълна безопасност в Сиатъл.

— Савидж знае къде живееш — каза Гидеон търпеливо. — Твърде е вероятно да дойде и да започне да ти влияе по стария изпитан принцип разделяй и владей. Ако той реши, че можеш да го заведеш при обиците ти самата, няма да се поколебае и ще се опита да те убеди да направиш точно това, което той иска.

— Не се тревожи, той не може да ме убеди да направя каквото и да е, което не е по волята ми. Освен това не съм човек, който ще се откаже от теб в тази сделка, за да те заменя с него.

— Савидж може да бъде много убедителен. Особено когато си има работа с жени — каза Гидеон. — Свидетел съм как го прави.

Особено когато си има работа с жени. Сара си отвори устата да отхвърли идиотското предположение, че тя може да позволи някой си Джейк Савидж може да я върти на пръста си, но нещо я спря. Появи ѝ се онази позната, лека тръпка на вслушване в себе си. Отново говореше интуицията ѝ. Тя стоеше, сложила ръце на бедрата си, и съзерцаваше Гидеон и големия му котарак.

Започваше да става прекалено това наблягане на непочтеността на Джейк Савидж. Очевидно Гидеон се страхуваше от този човек не физически. Не можеше да си представи Гидеон да се страхува от когото и да било.

Освен това, тя твърде много се съмняваше дали имаше някаква истина в неясните и малко вероятни теории на Гидеон за Джейк, че е изработил партньора си заедно с онези контрабандисти.

Но едно качество на Джейк Савидж, за което Гидеон имаше основателна причина да се тревожи, беше въздействието му върху жените.

Истина е, че горе в планината Гидеон ѝ каза някои ужасни, причиняващи ѝ болка неща, но за първи път Сара беше достатъчно спокойна, за да си даде сметка, че може би той се е нахвърлял върху нея така поради дълбоко затаената си собствена неувереност. Спомни си израза на лицето му, когато той влезе в кухнята онази сутрин и видя цветята на Джейк, поставени в съд с вода.

И ръката на Джейк върху нейната на масата.

И Джейк, загледан вторачено в очите ѝ, казва, че ще станат страхотни съдружници.

Може би това, което Гидеон си е представил, е било бившата му жена Лийна — как лесно се е влюбила в Джейк заради приятния му външен вид и непринуден чар. Гидеон досега трябваше да е разбрал, че тя, Сара, няма нищо общо с Лийна. Но мъжете могат да се окажат особено вироглави, особено мъже като него, огорчени в миналото от хора, на които са имали доверие.

— Няма за какво да се тревожиш — каза му тя най-после.

— Въпреки това аз ще се тревожа. Оставаш тук, Сара.

— Престани да ми нареждаш какво да правя, дяволите да те вземат — Сара се фръцна и тръгна бързо към колата си. Започна да рови в чантата си за ключовете.

Но още преди да стигне до колата, Гидеон я хвана през кръста и я спря рязко. Всичкият въздух излезе от белите ѝ дробове.

— Казах ти, оставаш!

Сара се задъха, когато той се обърна и хвърли чантата ѝ към верандата.

— Гидеон, нямаш право да постъпваш така!

— Виж дали нямам право! — той взе ключовете от ръката ѝ и ги сложи в джоба си. — Може да е насила, може и да е по твоя воля, Сара, но така или иначе ти оставаш тук.

Каза го така решително. Сара го погледна замислено с угълчето на очите си. В лицето му се четеше същата непреодолима

решителност. В този момент повече от всякога ѝ приличаше на някой от опасните герои от нейните книги.

— Ако наистина реша да остана — заяви тя царствено, сякаш наистина имаше избор, — то ще бъде само за няколко дни. Но трябва да разбереш, че повече няма да се връщаме към старите си отношения. Ясно ли ти е?

Гидеон предпазливо я пусна. Повдигна веждите си.

— Стари отношения ли казваш? А аз мислех, че отношенията ни са съвсем нови. Ние сме едва в началото.

— Много добре знаеш какво искам да кажа, по дяволите — Сара тръгна към стълбите. — Никакъв секс.

— Ти вече го каза веднъж, а след това си промени становището.

— Тогава беше различно. Този път няма да си променям становището — брадичката ѝ беше вирната, когато профуча край него и влезе в мрачната стара къща. — Ще си избира стая за спалня още сега. Можеш да оставиш багажа ми в нея.

Гидеон измърмори нещо под мустак. След това погледна Мачу Пикчу.

— Виждаш ли, приятелю, как се свалят богове? Вчера бях легендарен герой. А днес следобед съм развенчан и превърнат в най-обикновен носач.

— Чувам много добре — извика Сара отвътре. — Абсолютно си прав. А освен това, ако бях на твоето място, не бих отдавала голямо значение на всичко това. Къде е термостатът на климатичната инсталация? Тук е толкова студено!

Гидеон пак повдигна багажа и я последва във всекидневната. Огледа познатия студен, скучен, изключително спретнат интериор. На него изобщо не му се струваше, че е студено. Но знаеше много добре, че това е така, защото Сара вече се беше разшетала — отвори старите завеси, за да влезе светлина, сложи чайника на печката и някак си сякаш затопляше всичко със своята непринудена, бликаща жизненост.

Няколко часа по-късно Гидеон седеше сам на дивана, а Мачу се беше отпуснал на обичайното си място на облегалката. Елора не се виждаше никъде и Гидеон заподозря, че е отишла в леглото на Сара.

— Ние мъжете сме изпъдени тук — промърмори той на големия котарак. — Но поне остана при нас без много-много да се съпротивлява.

Имаше голям късмет, че така лесно се беше предала, и той много добре го осъзнаваше. Известно време, още когато бяха там горе, си мислеше, че е провалил напълно шансовете си, когато я попита дали не играе тази игра на чувства, за да го накара да се откаже от претенциите си над Цветята.

И сега почти щеше да провали всичко със собствените си уста.

Надяваше се, че скоро ще се научи да не върви против себе си, защото напоследък беше станал много добър във вкарването на автоголове.

Когато бе видял в кухнята цветята, подарени от Савидж, той изведнъж изстина от ужас. Изпадна наистина в ярост не само заради Джейк, който, в края на краищата, се държеше според природата си, а заради Сара, че беше приела цветята. Освен това беше позволила на този негодник да сложи ръката си върху нейната. Беше я докоснал.

Гидеон много добре съзнаваше, че приемането на цветята нищо не значи, както и това, че му е позволила да я доближи. Тя изглежда беше способна да прозре същността на хората зад фасадата им така, както никоя друга жена не можеше. Всъщност проблемът на Сара бе, че тя не разбираше колко опасен може да стане Джейк, когато става дума за жени. Тя беше твърде наивна, твърде доверлива.

Ето колко бързо се довери и на него самия, напомни си той с мрачно самосъжаление и глътна голяма глътка коняк. Малката глупачка весело влезе в живота му с танцови стъпки, сякаш той наистина бе някой от героите на нейните книги.

Никаква практичност, каза си Гидеон. В това се състоеше целият проблем на Сара. Беше добросърдечна, сладка и обаятелна в много отношения, но очевидно ѝ бе нужен мъж със силна воля, който да се грижи за нея. Необходим ѝ беше някой, който да я предпазва от неприятности. Някой, който да я защити от подобните на Джейк Савидж.

Джейк Савидж. Защо, по дяволите, трябваше да се появи след толкова време? Защо веднъж не се опита да направи нещо почтено през целия си живот и да си остане мъртъв?

Но точно това беше типично за Джейк — да се появява в най-неподходящото време, помисли си Гидеон.

Точно когато нещата между него и Сара започваха да застават на мястото си. Точно когато си беше въобразил, че е намерил подход към

нея. Точно когато бяха започнали връзка с нея и той беше започнал да осъзнава какво значи тя за него.

Гидеон се изправи, като продължаваше да държи чашата с коняк. Качи се по стълбите и мина по тъмния коридор, който водеше към стаята, която Сара си беше избрала. Беше в далечния край на коридора и гледаше на изток. Сутринта прозорецът ѝ щеше да хване първите лъчи на слънцето.

Той хвана античната стъклена дръжка. Тя лесно се превъртя. Искаше се му се да изтълкува това като покана да влезе, но много добре знаеше, че по всяка вероятност Сара не е намерила ключа в долното чекмедже на бюрото.

Той откряна вратата няколко сантиметра и се вгледа в тъмнината. Елора се раздвижи и тихо измяука, поглеждайки го, заровила се в дълбокото, голямо легло с балдахин. Котката се беше сгушила до краката на Сара. Самата Сара образуваше малка кръгла издатина под юргана, косата ѝ се беше разпиляла във вид на тъмно ветрило по възглавницата. Спеше дълбоко, сложила едната си ръка под брадичката.

Гидеон се питаше как ли би реагирала, ако легнеше в леглото до нея. Дълго стоя така и отпиваше от коняка. Гледаше я в смътната светлина, която се процеждаше през отворената врата.

Всеки път, когато я прегръщаше, тя се разтапяше от копнеж по него, дори и когато твърдеше, че не е готова за сексуални отношения. Винаги, когато я докосваше, тя му отговаряше с готовност.

Всъщност тя просто не можеше да му устои, каза си Гидеон.

Отвори още малко вратата и влезе в стаята. Тя не се помръдна. Сложи чашата с коняка на бюрото и бавно започна да се съблича.

След малко, съвсем гол, тръгна към леглото.

— Още една стъпка, и така ще закрещя, че ще оглася цялата къща — обади се Сара от тъмното.

Гидеон спря. Чувстваше се като идиот. Това чувство го ядоса и го изпълни с неистова неудовлетвореност.

— Защо? На теб ти харесва, когато те прегърна и те любя. Не се опитвай да го отричаш.

— Ако си мислиш, че ще ти позволя да спиш с мен след всичко, което ми наприказва тази сутрин, то ти си просто луд. Лягай си, Гидеон. В собственото си легло. Той не помръдна.

— Какво искаш от мен? Дявол да го вземе, Сара, не мога да те разбера.

— Това е твърде очевидно. Отговорът на твоя въпрос е, че тази нощ не искам нищо от теб. Лягай си.

— Сара... — той се двоумеше. Някъде дълбоко в него една примитивна сила го подтикваше да не обръща внимание на протестите й. Беше сигурен, че само ако отиде в леглото и я вземе в прегръдките си, тя ще се прилепи към него, както правеше винаги. — Дай ми тази възможност. Нали искаше да общуваме? Това е един чудесен начин за общуване.

— Не и тази нощ, Гидеон. Наистина ти казвам.

— По дяволите, искаш да чуеш, че съжалявам, така ли? Да ти се извиня за всичко, което ти казах в хижата? Заради това ли? Добре, извинявам ти се.

— Това не е достатъчно. Този път не ми стига.

— Какво повече можеш да искаш?

— Искам да признаеш защо ми го каза.

— Защо ли? — попита той разсеяно.

— Да. Защо го направи. Защо ми каза онези неща за причините, поради които спя с теб, защо реши да си тръгнем така изведнъж от хижата и защо си решил твърдо да ме държиш тук, вместо да ме оставиш да се върна в Сиатъл?

Той я гледаше, но не виждаше лицето й.

— Нали ти обясних защо.

— Ти ми изпя една дълга песен за основателните си причини да се съмняваш в моите мотиви и как ще ме защитиш от Джейк Савидж пряко волята ми, но това не е истинската причина.

— Не е ли?

— Не, не е. Много мислих и най-накрая разбрах какво става вътре в дебелината ти глава. Време е да признаеш не само пред мен, а пред себе си каква е истинската причина за поведението ти днес.

— Добре, предавам се. Каква е истинската причина?

Сара седна в леглото и се облегна на възглавниците.

Очите й светеха в тъмнината.

— Всъщност причините са две. Първо, страхуваш се да признаеш колко много знача за тебе, и второ, ревнуваш ме от Джейк Савидж.

— Ревнувам?

— Страхуваш се, че ще открадне мен, а не Цветята, нали? Не е ли това самата истина? Не е ли? Хайде, Гидеон, признай си. Най-после започна да осъзнаваш, че ме обичаш и се страхуваш, че Джейк Савидж може да ме накара да се увлека по него. Това са истинските мотиви, които стоят зад поведението ти, нали?

Гидеон се почувства тежък като пясък.

— А ти затова ли не ми се противопостави кой знае колко, когато ти казах да останеш при мен?

— Разбира се, че затова. Ако не смятах, че все още има някаква надежда за теб, щях направо да се върна в Сиатъл. Но аз накрая разбрах истинската причина, поради която се държиш като лъв, в чиято лапа се е забил трън. И реших да ти дам малко време, за да прозреш какво стои зад собствените ти постъпки. Но няма да спя с теб пак, докато най-после не признаеш какво наистина изпитваш към мен. И след това ще обсъдим незначителния въпрос за ревността ти. Не се притеснявай. Няма нищо, което да не можем да обсъдим и да намерим разрешение.

Този път Гидеон успя да удържи устата си затворена, макар че как успя, само той си знаеше. Да ревнува? Той да я ревнува от Джейк Савидж? Кръвта му запулсира във вените, но не от страст. Отдавна не се беше ядосвал така. Обърна се, взе разхвърляните си дрехи и изхвърча от стаята. Захлопна вратата толкова силно, че стената се разтресе.

Проклет да бъде, ако признае, че я ревнува от Савидж.

Няма да даде на Сара толкова много власт. Дори и след един милион години. Никога повече няма да позволи, на която и да е жена да има такава власт над него.

Освен това, тя беше на сто километра далеч от истината. Той не ревнуваше, а само беше предпазлив. Държеше я далеч от попълзновенията на Савидж само защото искаше да я предпази от собствената ѝ наивност. Ако не може това да разбере, то тогава тя е глупачка, при това манипулирана глупачка.

А ако искаше да си мисли, че е влюбена в него, в това няма нищо лошо, каза си Гидеон. Но адът да се обърне, ако той позволи да се насади така, че и тази жена да го предаде, и то пак с бившия му

партньор. Този път нямаше да изпуска нещата от свои ръце и щеше да владее докрай положението.

Отдавна се беше научил, че единственият безопасен начин за съществуване беше твърдо да се пази и да не показва чувствата си. Сара Флийтуд няма да го принуди да наруши този закон, който управляваше успешно живота му през последните пет години.

ДЕВЕТА ГЛАВА

През следващите два дни Сара се опитваше да направи всичко възможно, за да не обръща внимание на отвратителното настроение на Гидеон. Измисляше си какви ли не занимания, както когато беше в почивка — експериментираше нови готварски рецепти в кухнята, дълго се разхождаше на плажа, вземаше книги от огромната библиотека на Гидеон и четеше.

Реагираше неизменно добронамерено и весело, дори и когато трябваше да стиска зъби, защото Гидеон ѝ подвикваше като на виновна котка. А си беше самата истина, че в някои моменти поведението му беше твърде обезсърчително.

Но Сара беше твърдо решила, че рано или късно Гидеон ще се научи, че техните отношения трябва да се основават на взаимно доверие, а не на правене на любов.

— Колко време мислиш, че можеш да продължаваш така? — бе я попитал той, когато миеше чиниите втората вечер.

— Какво да продължавам? — Сара се беше разположила удобно на масата в кухнята, изпънала краката си върху един стол. Почиваше си след работата по приготвянето на вечерята. А вечерята ѝ се получи като в спектакъл, една от най-добрите ѝ досега. Състоеше се от макарони по тайландски, гореща кисела супа и малини във фолио — истински кулинарен триумф, поне по нейно мнение. Гидеон не направи никакъв коментар, докато мълчаливо и с апетит погълна всичко. След като приключи, се изправи и отиде на мивката, без да отрони нито дума.

— Знаеш много добре за какво говоря — Гидеон старателно изплакваше чиниите с гореща вода. — Колко време ще се подвизаваш тук в ролята на моя съквартирантка или пък пансионерка, която съм поканил да прекара лятото?

— А, за това ли питаш? Ами колкото време е необходимо, предполагам.

На мивката някакъв тиган яростно издрънча.

— Колкото време е необходимо за какво, да го вземат дяволите?

— Колкото време ти е необходимо, за да разбереш, че ние трябва да поставим на здрава основа нашите отношения.

Той я стрелна със сърдит поглед.

— Ако твоята ненормална интуиция ти подсказва, че по този начин едни отношения се поставят на здрава основа, тогава ще си навлечеш по-големи неприятности, отколкото си мислех.

— Какво искаш да направя, Гидеон? — попита Сара, а през това време Елора се изпъна в скута ѝ. — Да спя с теб на поискване, макар че ти не ми вярваш и не признаваш, че ме обичаш, така ли? Какво мога да намеря в подобни отношения?

— Знаеш какво искам.

Той се въръжи с една кърпа и започна да бърше чиниите с бързи, яростни движения.

— Ти започна да се хвърляш в прегръдките ми в минутата, когато се запознахме. Така че започнах да си мисля, че ме искаш.

— Разбира се.

— Но изглежда не ти е много трудно да се преструваш, че не ме искаш, сякаш аз съм тук просто твой хазаин.

— Не е вярно — каза Сара. — И на мен ми е трудно точно толкова, колкото и на теб. Много добре знаеш, че и аз страдам.

— Но не ти личи — той нареди чиниите в бюфета. — До какво ще доведе тази твоя нова тактика? Ако ти падна на колене и ти се закълна, че те обичам и че сляпо ще ти си доверявам през целия си живот, тогава ще спиш ли с мене?

Сара затаи дъх.

— Разбира се, би било многообещаващо начало.

Той я погледна намръщено, като продължаваше да реди чиниите.

— Не си изнасилвай късмета, Сара!

Тя въздъхна.

— Всичко това стана по вина на Савидж. Ако не беше се появил изневиделица, досега ти щеше да напреднеш много повече. Просто съм убедена в това. Де да не го бяхме срещали!

— Същото се отнася за теб и за мен — Гидеон затвори вратичката на бюфета. След това се приближи и застана пред нея.

— Ела тук — той посегна към ръката ѝ.

Тя го погледна изплашено.

— Какво си намислил?

— Ако ще се държиш като съквартирантка или пансионерка, бих могъл да се възползвам от някои от предимствата на такова съжителство.

— Гидеон, казах ти...

Елора измяука раздразнено, тъй като най-безцеремонно беше изтръскана от скута на Сара. При това не по нейна вина. Гидеон я сграбчи, изправи я на крака и я повлече към всекидневната.

— Седни — Гидеон я натисна по рамото, за да седне на един стол до масата с шаха. Той самият седна срещу нея и я погледна как тя му се мръщи.

— Играла ли си някога шах? — попита я той.

— Не.

— Не знам защо, но така и предполагам. Ами, щом е необходимо да се мотаеш тук, по-добре е да се научиш. Нуждая се от нормален партньор. Съседът ми любезно се отзовава на поканите ми понякога, но невинаги е тук, когато ми се играе.

При тези негови думи Сара почувства как я облива вълна от удовлетворение. Изразът на лицето ѝ омекна на мига.

— Искаш да играя шах с теб, така ли? Гидеон, трогната съм. Чудесно е, че в мое лице започваш да виждаш нещо повече от удобен обект на сексуалните си помисли.

— За мен никога не си била такава.

— Сексуален обект ли?

— Никога не си била много удобен обект. Всъщност през цялото време, откакто се появи, не си била нищо друго, освен неудобен обект. — Гидеон започна да нарежда шахматните фигури. — Внимавай. Първото нещо, което трябва да научиш за шаха, е, че не можеш да разчиташ само на прословутата си интуиция.

— Защо не? — тя гледеше фигурите с дълбок интерес.

— Защото ако разчиташ на интуицията си, ще загубиш. Шахът предполага предвиждане на ходовете на противника, планиране и добра стратегия.

— А във всичко това ти сигурно си много добър. Гидеон се усмихна кисело.

— Точно така. Доста трябва да се потрудиш, ако искаш да ме биеш.

— Нямам нищо против да се науча да играя, но трябва да ти кажа, че не ми е присъщ инстинктът за постигане на победа, когато става дума за игри. Никога не съм смятала за нещо важно спечелването на играта — Сара беше очарована от ръчно изработените дървени фигури. Тя взе един кон. Беше много приятен на пипане. — Ти ли си ги правил?

— Да — той я гледаше как държи коня. — През зимата, когато имам много свободно време. Защо?

Сара сви рамене и сложи коня на дъската.

— О, не зная. Просто са интересни. Необикновени. Може да имаш скрит талант на скулптор.

— Съмнявам се. Така, всички фигури са наредени. Готова ли си?

— Зависи. Възнамеряваш ли да ми крещиш, ако не се науча достатъчно бързо, за да ти партнирам?

— Вероятно да. Наистина в момента се чувствам изкаран от търпение.

Сара го погледна.

— Ако започнеш да ми крещиш, веднага изчезвам. Ясно ли е?

— Не е необходимо да ме заплашваш, Сара. Вече си ме омотала и съм ти в кърпа вързан. Не виждам какво повече можеш да искаш от мен.

Тя импулсивно се пресегна и сложи ръката си върху неговата.

— Гидеон, извинявай. Моля те, повярвай ми, само се опитвам да направя това, което е добро и за двамата ни. Той я стрелна с поглед.

— Едно извинение не е достатъчно, забрави ли? Самата ти ми го каза.

Тя се изчерви и оттегли ръката си. Загледа с невиждащ поглед шахматните фигури на дъската.

— Имам чувството, че от всичко това нищо няма да се получи.

— Сигурно пак е заработила интуицията ти.

Но всъщност не беше чак толкова лошо, реши Сара два часа по-късно. Гидеон се оказа учудващо търпелив учител, въпреки заканите си. В един момент Мачу Пикчу се дотътри и се настани на един фотьойл наблизо, а Елора се сви на кълбо до него. Двете котки наблюдаваха усилията на Сара с невъзмутим израз.

— Не е лошо като за сексуален обект — каза Гидеон накрая. — Мисля, че в теб се крият добри възможности за партньор на шах.

Сара бързо вдигна поглед, за да види дали не се заяжда. В очите на Гидеон блестеше насмешливо пламъче, но за всеки случай тя го дари с една очарователна усмивка.

— Значи ли това, че в края на краищата имам някакво приложение в практиката?

— Мога да измисля други твои приложения, където би била безкрайно по-полезна.

Сара стана и обиколи масата. Целуна го леко по бузата.

— Лека нощ, Гидеон.

— Сара?

— Да? — тя се спря пред стъпалата. В гласа му имаше нещо, нещо необичайно. Беше взел една от фигурите и си играеше с нея.

— Нищо — той върна фигурата на мястото ѝ и посегна към бутилката с коняк. — Лягай си.

Тя се заизкачва по стълбите, а Елора тръгна по петите ѝ. Мачу Пикчу остана, очевидно се чувстваше длъжен да предложи мълчалива подкрепа на другия мъж в домакинството.

Сара лежа будна дълго време в очакване да чуе стъпките на Гидеон по коридора. Не заспа, докато не го чу как се качва по стълбите, минава край нейната стая и влиза в своята.

На следващия ден Сара се събуди в безкрайна сивота. Утринната мъгла беше покрила всичко наоколо, а в душата ѝ, обикновено пълна със слънчево настроение, се промъкваше странно чувство на безпокойство.

Тя погледна през прозореца — брегът дори не се виждаше. Никога мъглата не я е потискала. Всъщност, като писателка, тя общо взето я намираще загадъчно вълнуваща и дори вдъхновяваща. Но тази сутрин беше съвсем различно.

Почувства се неспокойна и в лошо настроение. Сякаш усещаше, че някъде в мъглата се крие нещо странно, предвещаващо бедствия.

Нямаше никаква причина да се чувства така, каза си тя, докато вземаше душ. Облече се с джинси и пуловер. Предишната вечер бе минала доста добре, като се вземе предвид всичко. На Гидеон изглежда му беше приятно да я учи да играе шах, а тя беше решила, че интересът му към обучението ѝ е добър знак. Опитваше се да намери други начини за общуване с нея.

Тогава защо се чувстваше така странно тази сутрин?

Когато отиде в коридора, видя вратата на стаята на Гидеон полуотворена, но вътре беше тихо. Мачу Пикчу се появи на вратата, а Елора се втурна грациозно към него, за да го поздрави. Докоснаха си носовете и след това заедно минаха край Сара така, сякаш тя не съществуваше. Сара имаше неприятното чувство, че големият котарак някак си беше възприел отношението на Гидеон към нея. Когато Елора мълчаливо ѝ се извини за поведението на своя компаньон, Сара се усмихна.

— Не се притеснявай — каза тя на малката котка. — Много добре разбирам. Мъжете понякога са упорити, нали?

Тръгна след котките надолу по стълбите и влезе в кухнята. Днес старата викторианска къща далеч не изглеждаше весела, дори след като дръпна завесите. Всичко беше тъмно, студено и потискащо. Тази сутрин не ѝ се шеташе. Опита се да измисли нещо интересно да приготви за закуска, но и това не ѝ се удаде.

Зад прозореца мъглата тегнеше и някак странно я теглеше навън. Изпита странен копнеж да се изгуби сред тази материална проява на мрачност, обзела я през нощта.

Интуицията беше нещо, което понякога можеше да бъде като проклятие, особено когато човек не знае как да интерпретира смътните ѝ предупреждения. Сара изпита желание да излезе и да се разходи.

Без да си задава въпроса защо изпитва точно такова желание, тя си намери якето и излезе. Утринният въздух беше смразяващ. Няколко минути по-късно тя беше на дългия, скалист бряг, който се простираше под къщата на Гидеон. Започна да се разхожда с ръце, скрити дълбоко в джобовете. Мъглата се стелеше бавно и я обвиваше. Почувства се сама на света и в същото време заплашена от нещо, което още не разбираше.

Едно по едно в душата ѝ започнаха да се промъкват съмнения и да хващат корен там.

Може би подхождаше към нещата погрешно, помисли си тя. Какво всъщност знаеше тя за това как трябва да се отнася към човек като Гидеон? Вярно бе, че по някакъв тайнствен начин той беше олицетворение на героите от нейните книги, но тя откриваше също така, че имаше много неща, които тя не знаеше или не разбираше напълно в тези герои. Те бяха част от нея и в същото време бяха

непознати — далечни любовници, за които знаеше някои неща, но други не разбираше.

Притежаваше способността да измайсторява вълнуващи истории за такива мъже, но суровата истина бе, че не знаеше как биха се държали в реалния живот, за разлика от подреденото им поведение в един любовно приключенски роман. Тя бе се приземила на прага на Гидеон, готова да превърне в действителност измислицата на „Красавицата и звярът“.

Но в реалния живот не бе така лесно човек като Гидеон да бъде избавен от проклятието на неговото минало далеч не беше лесно да се примами и опитоми. Той беше далеч по-сложен, по-непредсказуем и далеч по-силен, от който и да е измислен герой.

Сара изведнъж рязко се спря близо до едно езеро, направено от прилива. През нея премина познатия спазъм на усещането, че наблизко има някой. Определено не беше сама на брега. Застана неподвижно и зачака.

Миг по-късно от мъглата се материализира Джейк Савидж на не повече от три метра от нея. Беше облечен в обичайния си стил — с добре излъскани ботуши, бежови панталони и кожено яке, което, макар и съвсем ново, беше ушито така, че да изглежда износено и да му придава мъжественост. Черната му коса беше влажна от мъглата, а яркосините му очи бяха оживени от почти трескаво очакване. На Сара до болка ѝ се доця сега Гидеон да не спи дълбоко в стаята си, а да е тук.

— Здравей, Сара. Изненадан съм, че Гидеон ти е позволил да излезеш от полезрението му. А да не би ти да си се отвързала от каишката?

— Просто ми се прииска да се поразходя рано сутринта. Какво правиш тук, Джейк?

— Какво мислиш, че правя? Дошъл съм да те открия. От вчера държа къщата под очи и чакам сгоден случай да поговоря с теб насаме. Мярна ми се, че някой слиза по пътеката през мъглата преди малко и реших да видя дали не си ти.

— Ти си ни шпионирал?

— Както казах, само чаках да си поговорим. Знаех, че Гид няма да ми позволи да се приближа до теб, ако зависеше от него.

— Защо си искал да ми говориш?

Той се усмихна иронично.

— Зная, че не е моя работа, но си мислех, че трябва да научиш някои факти. Ако щеш, наречи ме сантиментален, но не искам да преживееш всичко, което съпругата на Гид трябваше да преживее.

— О, да, Лийна. Тя му е изменила с теб, нали?

— Гидеон ли ти го каза?

— А не е ли било точно така?

Джейк прокара ръка през косата си, като я разроши самодоволно.

— Тя беше много нещастна жена, Сара. Обърна се към мен, за да намери утеха. Мисля, че аз я съжалявах.

— Но не достатъчно, за да се ожениш за нея, след като е напуснала Гидеон заради теб, нали?

Джейк се намръщи.

— Лийна искаше да бъде спасена, а мен много не бе бива за ролята на рицар с блестящо снаряжение.

— Затова предпочиташ ролята на съблазнител и предател.

Джейк присви очите си.

— Ама Гид май че хубава история си е измислил, нали?

— Не, сама успях да свържа нещата и да си направя изводи. Твърде очевидно е какво се е случило. Лийна е била незряла, нещастна жена, която вероятно отначало е била привлечена от силата на Гидеон, но по-късно е била заслепена от твоя външен блясък. Предполагам, че може да се каже, че е намерила това, което е заслужавала, което всъщност е нищо, но това не намалява твоята вина, че си предал партньора си. Защо си го направил? Със сигурност една жена не е можело да има толкова голямо значение. Мъж като тебе вероятно няма затруднения в избора си на жени.

— Дали да приема това като комплимент?

— Не. Само като наблюдение. Защо, Джейк?

— Това изобщо не е твоя работа. Взех това, което ми беше поднесено на сребърен поднос, това е всичко. Лийна беше адски красива жена. Ако Гид не е можел да я задоволи, това не е било моя грижа.

Сара замислено поклати глава.

— Не, аз мисля, че с това нещата не се изчерпват. Ти си ревнувал Гидеон, нали? И като си спал с Лийна, по този начин ставате квит.

— Ти да не си полудяла, мадам? От къде на къде ще ревнувам Гидеон?

— Защото без него не си бил нещо повече от един празен самохвалко и си съзнавал това дълбоко в себе си. Той е бил този, благодарение на когото работата ви като партньори е давала резултат. Той е бил този, който е притежавал умения и талант и благодарение на когото наистина сте намирали това, което сте търсели.

— Проклет да е, така е.

— Знаел си много добре, че напълно зависиш от него и си търсел начин да му го върнеш. Целият твой принос към партньорството ви е бил да създаваш добра репутация и да привнасяш външен блясък. Наистина ли си го предал и си участвал в заговор с онези контрабандисти? И какво си мислел, че ще стане, ако наистина го бяха убили? „Савидж и Компания“ нямаше да просъществува дълго време без него. Но може би тогава ревността ти е била твърде силна, за да бъдеш разумен. А може би са ти предлагали достатъчно пари, за да си струва риска да се откажеш от партньора си.

— Ти малка негоднице, ще ти кажа точно какво се случи тогава. Гид ме изостави и избяга с куфар, пълен със зелено, ето какво се случи. Ти си мислиш, че Гидеон, или Трейс, или както и да се казва сега, е добър, честен и открит човек? Мислиш, че е някакъв добряк, герой, излязъл от твоите книги, който ще ти помогне да намериш онези обици? Опомни се, малко момиче. Той се възползва от теб. Когато той наистина ти намери съкровището, ще намери и начин как да си го задържи за себе си. Тази е неговата истинска специалност, разбираш ли, да се грижи добре за себе. И много го бива по тази част.

— Ти лъжеш!

— Така ли мислиш? Спомни си какво ти казах. Когато Гид се заеме с някаква работа, той никога не се връща с празни ръце. А хората, които му се изпречат, може да се окажат мъртви.

— На мене ти ми се виждаш съвсем жив!

— Имах дяволски късмет. Нека да се надяваме, че и ти ще имаш същия късмет.

Джейк се обърна и изчезна в стелещата се мъгла.

Сара постоя няколко минути, но познатият спазъм за нечие присъствие не я напусна. Тя се намръщи и се запъти към стръмната пътека.

И както вървеше, с пълна сила се блъсна в нещо голямо, обвито от мъглата. Гидеон.

Очите му като скъпоценни камъни бяха единствените цветни петна в обгръщащата ги сивота.

— Вярваш ли му?

Сара отстъпи назад. Потискащото, мрачно чувство, с което се беше събудила, сега я притисна повече от мъглата.

— Има ли някакво значение?

— Да, по дяволите, има значение.

— Защо?

— Не си играй с мене, Сара.

— Аз не си играя. Но все пак накрая стигнах до заключението, че не ти дължа нищо повече, отколкото ти имаш желание да ми дадеш в замяна. А и не получавам много доверие от твоя страна, нали, Гидеон?

Когато се опита да го отмине, той я хвана за ръката.

— Къде отиваш?

— Вкъщи.

— Искаш да кажеш в Сиатъл, така ли?

— Да.

— Той ти взе ума, нали? Точно както беше взел ума на Лийна.

В очите на Сара запариха сълзи. Тя ги избърса с opakото на ръката си.

— Не, не ми е взел ума така, както на Лийна. Ти дори не можеш да ми повярваш, че може да имам повече разум от бившата ти жена, нали? Казах ти веднъж и сега пак ти казвам. Лийна е безмозъчна малка зоза без капка здрав разум. Всяка жена само от пръв поглед би трябвало да познае, че Джейк Савидж не е истински мъж, а само мираж. Само външен вид без никакво покритие. Забавен, вероятно, понякога, и определено голямо конте. От този тип мъже, който би изглеждал невероятно красив, когато придружава една жена на специално празненство. Но всичко в него свършва дотам — тя издърпа ръката си.

— Дявол да го вземе, Сара, не можеш да си отидеш просто така.

— Не се тревожи. Няма да избягам с Джейк Савидж.

— Ти няма с никого да избягаш.

— Точно така. Отивам си съвсем сама.

— Савидж ще се опита да те примами — предупреди я грубо Гидеон. — Особено ако разбере, че сме се скарали. Спомняш ли си какво ти казах за неговия принцип — разделяй и владей?

— Аз няма да го заведа при онзи бял камък.

— Той ще намери начин да те накара — гласът на Гидеон беше суров. — Кажи ми, Сара, лесно ли е да си тръгнеш от мен?

Тя направи пауза и го погледна. Лицето му изглеждаше сурово в сивата мъгла. Застанал на брега, фигурата му излъчваше решителност и строгост — той беше човек, който знае как да се затвори в себе си и да накара целия свят да се държи на разстояние от него.

— Бях глупачка, като си мислех, че трябва да бъдеш спасяван.

— Спасяван? Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Вече няма значение. На теб ти е добре сам, нали? Не обичаш да поемаш риска да се доверяваш на някого. Не, Гидеон, не е лесно да си тръгна от теб. Но нямам друг избор. Може би и ти, и приятелките ми сте съвсем прави. Наистина не трябва да разчитам толкова много на интуицията си — тя се усмихна едва-едва. — Но поне този път не са ме изоставили пред олтара, нали? Може пък в края на краищата нещата да отиват към по-добро. Или пък аз ставам по-умна.

Той не се опита да я спре, когато тя се обърна и тръгна по пътеката към къщата.

Гидеон бе свил рамене зиморничаво в студената мъгла. Беше сложил ръце в джобовете си. Чу се шумът от мотора на колата на Сара, която се отдалечаваше.

Ето че го направи. Тръгна си. Една част от неговото аз не можеше да приеме този факт. Питаше се дали някога щеше да може да го приеме.

Не можеше да повярва до каква степен беше свикнал с глупавото й убеждение, че са родени един за друг. Тя беше толкова убедена, че са създадени един за друг, толкова убедена, че той беше героят на мечтите й.

Но в началото той не знаеше как да се отнася към нея. Беше го извадила от равновесие от момента, в който се появи изневиделица и се приземи на прага му. И избърза много с него. По природа той не беше от тези хора, които бързо могат да се впуснат в интимности и той си го знаеше. Затова се опитваше да се противопоставя на Сара при всяка нейна стъпка по техния път, винаги търсеше скрити подбуди,

винаги се опитваше да прозре действителната ѝ същност, която се криеше, както той беше убеден, под нейното мило, любвеобилно поведение.

Този ден, когато се любиха в планината, той се беше успокоил малко, защото беше намерил начин как да ѝ вярва, начин, по който да бъде сигурен в нея. От самото начало истинността на чувствената ѝ реакция не будеше никакво съмнение в него.

Сега, благодарение на Савидж, направо се върна към първоначалното си положение. Сам.

Но този път го болеше. Чувстваше, сякаш нещо вътре в него се счупи, причинявайки му болка, от която от години се пазеше.

Но най-лошото от всичко бе, мислеше си Гидеон, като се изкачваше по пътеката към къщата, че за сегашното си нещастие не можеше да обвинява Джейк. Не можеше да обвинява никого, освен себе си.

Мачу Пикчу седеше на върха на стръмнината, извил опашка около лапите си. Котаракът, като нямаше какво друго да прави, наблюдаваше Гидеон като се изкачва.

— Тръгна си, Мачу, нали? Дори не ми направи закуска.

Големият котарак го последва в кухнята, където Елора беше седнала на стола на Сара. Сребърносивата котка гледеше стопанина си с обвиняващ поглед.

— Хей, недей да ме обвиняваш. Тя си е такава — появява се изневиделица и изчезва по същия начин. Днес е тук, утре я няма. Непостоянна. Разбираш ли какво ти говоря? — Гидеон сложи чайника на печката, за да си направи кафе. Не, не утре я няма — няма я днес. Сега. В този момент.

Котките продължаваха да го гледат в пълно мълчание. Гидеон наля гореща вода върху разтворимото кафе и разсеяно започна да го бърка.

— Не трябваше да ѝ позволявам да кара в тази мъгла — обяви той след известно време. — Пътищата сега са много опасни.

Котките си лижеха лапите.

Гидеон се изкачи по стълбите с чашата кафе в ръка и отиде да види дали Сара е подредила всичко или е си тръгнала бързо като изстрел и е забравила нещо в бързината.

В стаята ѝ не видя никаква следа, че изобщо някога е била там. Съвсем нетипично за нея. Дори леглото беше безупречно оправено.

Гидеон слезе пак долу, като се питаше защо къщата беше станала пак така дяволски студена.

Котките седяха на най-долното стъпало и го гледаха с техните погледи от друг свят.

— Зная, зная — каза Гидеон. Не трябваше да ѝ позволявам да тръгва сама. В тази мъгла. Твърде е опасно. Ако има разум в главата си, ще спре в някое кафе и ще изпие чаша чай или нещо друго, докато мъглата се вдигне. Обзалагам се, че сега е в някое от кафенетата в града. Но от друга страна, здравият разум не е от нейните силни страни. Може би ще трябва да проверя. Да се убедя, че ще изчака малко, преди да тръгне за Сиатъл. Елора започна да мърка.

Гидеон взе ключовете на колата и тръгна към вратата. Зад него Мачу Пикчу изръмжа тъжно.

— Имате достатъчно храна и вода за няколко дни — каза той на големия котарак. — Не се тревожи. Няма да ме има само един час, а може и по-малко.

Но и следа нямаше от колата на Сара нито край някое от кафенетата, нито на местната бензиностанция. Мъглата вече не беше толкова гъста, както преди. Сара вероятно не беше се срещнала с чак такова затруднение, за да излезе на главната магистрала.

Гидеон спря колата в края на града и си мислеше как ще се върне в голямата, студена, празна къща.

Не можа да понесе тази мисъл. Тръгна напред.

Няколко часа по-късно се озова в Сиатъл.

Не беше трудно да намери блока на Сара в центъра на града. След като си бяха писали четири месеца, отдавна беше запомнил адреса ѝ.

Веселият ѝ топъл, слънчев апартамент не беше така гостоприемен, както би трябвало.

Сара спря пред входната врата с набързо опакованите куфари в ръце. Огледа се неспокойно. Нещо не беше наред. Постоя така известно време и после пусна куфарите.

Неспокойното ѝ чувство се засилваше, докато обикаляше из всекидневната. Всичко изглеждаше да е на мястото си, както беше го

оставила.

Само докато отиде до бюрото си. Не ѝ трябваше много време, за да разбере, че има нещо нередно в обичайния весел безпорядък на вещите ѝ. Всичко на бюрото си беше същата каша, разбира се, но някак си имаше нещо различно.

Някой ѝ беше пипал нещата.

Картите. С лошо предчувствие Сара се задъха и отвори чекмеджето на шкафа, където грижливо беше прибрала десет фотокопия на скъпоценната си карта. Нямаше ги. Всичките!

— О, върнала си се, Сара? Добре ли пътува? — Пред отворената врата беше се спряла госпожа Рейнълдс. — Един много симпатичен мъж питаше за теб, след като тръгна. Истински чаровник. Намери ли те?

— Да, госпожо Рейнълдс. Намери ме — Сара бавно затвори вратата на шкафа. Джейк Савидж беше откраднал картите.

— Извинете. Търся апартамента на Сара Флийтуд — чу се дрезгавият глас на Гидеон иззад гърба на госпожа Рейнълдс.

— О, Боже Господи, ето още един. Не идват, а прииждат, а, скъпа Сара? — възрастната жена ѝ намигна заговорнически. — Точно тук, господине. Не съм знаела, че нашата Сара води толкова активен обществен живот. Обади ми се, ако ти потрябва помощ да забавляваш тези интересни млади мъже, Сара, скъпа. — Продължавайки да се киска, госпожа Рейнълдс се скри в своя апартамент и затвори вратата.

Сара с недоумение загледа Гидеон, който стоеше на вратата.

— Какво правиш тук? — прошепна тя.

— Какво, по дяволите, ти се вижда, че правя? Тръгнах след теб. Трябваше да те настигна много преди да навлезеш в Сиатъл. И фактът, че не те застигнах, значи, че си карала дяволски бързо.

Тя не обърна внимание на думите му. Изведнъж се почувства много слаба. За миг забрави откраднатите карти. Забрави също и гнева си, и болката, и разочарованието, които изпитваше, след като се отдалечи от крайбрежието. Всичко, което имаше значение сега, бе, че Гидеон е тук и я гледа със своя познат, обичаен поглед на звяр.

— Ти си тръгнал след мен? И си изминал целия този път? Заради мен?

— Е, не съм изминал толкова километри, за да видя Космическия обелиск.

— Ти си дошъл заради мене — задъха се тя. Зави ѝ се свят от радостното облекчение. — Проследил си ме до края на света, за да ме повлечеш обратно на брега, така ли?

Нещо топло и нежно, примесено с някакво весело пламъче, просветна в очите на Гидеон. Това смекчи строгите му черти.

— Никога не съм си помислял, че Сиатъл е края на света, но предполагам, че всичко е относително, нали?

— Гидеон! — тя полетя през стаята и се хвърли в прегръдките му. Когато той я притисна в железните си ръце, тя въздъхна дълбоко от облекчение. — Така се страхувах! Мислех си, че в края на краищата изобщо не те интересувам, че не означавам нищо за теб, макар че в началото бях толкова сигурна, че...

— Сара, скъпа, всичко е наред.

Тя се притискаше в него.

— Нямам нищо против да ти кажа, че до смърт се страхувах, че всичко вече е безнадеждно. Струваше ми се, че никога няма да ми повярваш. Не можех да приема, че съм направила такава грешка, но знае ли човек. Грешила съм преди и когато се връщах от вас, през целия път бях изпаднала в ужас, че правя нова грешка.

— Сара, шшт...

— Гидеон, обичам те толкова много и бях така нещастна. През всичките тези самотни часове по целия път. Кълна ти се, че това беше най-самотното пътуване през целия ми живот. Само исках да се върна вкъщи, така че да се наплача насаме в собствения си апартамент.

— Сара...

— Казвах си, че съм глупачка. И бях започнала да вярвам, че съм глупава. Но ето че ти си тук сега. Дошъл си заради мен точно като герой от книгите ми и сега всичко ще се оправи. И не съм грешила по отношение на теб, в края на краищата.

— Сара, аз съм тук. Нека засега оставим нещата дотук.

Тя вдигна сияещото си лице към неговото и преди да може да каже още нещо, той започна да я целува. Тя отвори устните си за него, притискайки се към едрото му тяло, което я изпълваше с утеха и сила.

Гидеон изстена, затвори с ритник вратата и вдигна Сара на ръце. Без да прекъсва целувката, той я понесе към черния кожен италиански диван.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тя се притискаше в него, държеше го така, сякаш никога няма да го пусне. Гидеон направи няколко крачки, залитайки, и падна на дивана, като повлече Сара върху себе си. Той все още не можеше да повярва на радостта, която прочете в нейните очи, когато се появи на вратата ѝ. Не мислеше, че може да забрави този момент, докато е жив. Прав е бил да тръгне след нея. Тя искаше той да дойде при нея.

Това, което се беше случило в него и му бе причинило такава болка, заздравяваше с магическа бързина.

— Аз не съм никакъв герой — предупреди я той за сетен път, като се питаше защо се чувства длъжен да го каже така направо. Сега не можеше да мисли. Устата ѝ бе така топла и сладка и ароматна, докато тя го обсипваше с целувки.

— О, и още как — шепнеше Сара страстно. — Ти си съвършеният герой. Винаги съм го знаела. Само дето на теб ти трябваше малко време, за да го осъзнаеш също, това е всичко.

— Дяволите да го вземат, кой съм аз, че да споря с теб? Ти си специалистката — той издърпа пуловера ѝ и го хвърли на килима. Съвършените ѝ, меко заоблени гърди изведнъж се оказаха в очакващите му ръце. Той си пое рязко въздух, тъй като цялото му тяло се напрегна.

Когато тя се изви към него, обвивайки краката му със своите, той се засмя задавено и започна да разкопчава джинсите ѝ. Малките ѝ нежни ръце вече се бореха с копчетата на ризата му. Щом дрехата се отвори, той усети как тя запрехарва пръсти през косъмчетата на гърдите му. През него преминаха вълни на очакване.

Той погледна тюркоазно сините бикини, които се показаха под джинсите ѝ. Знаеше, че те са един от седемте чифта сексуално бельо, което тя беше купила, за да носи за него.

— Ти си знаела, че ще те последвам, нали?

— Не. Само се надявах.

— Ела тук — пошепна Гидеон, като я притискаше надолу, така че гърдите ѝ се докоснаха о кожата му. Усети малките ѝ втвърдени зърна до тялото си. — Толкова ми е приятно, скъпа моя.

— Обичам те, Гидеон — тя го целуна по рамото и след това по гърдите точно по плоското му зърно. — Така зле се чувствах през последните няколко часа. Просто не можех да понеса това чувство.

— Не трябваше да си тръгваш.

— Може би не трябваше да си тръгвам. Но пък и не можех да остана. Защото ти отказваше да признаеш, че ни свързва нещо специално. Защото не искаше да ми повярваш. Но сега ти си тук и всичко застава на мястото си.

Той плъзна ръцете си по гърба ѝ до чувствената извивка на ханша. Започна да сваля джинсите ѝ, плъзгайки ги по сочните ѝ заоблени форми, а пръстите му се наслаждаваха на всички тези тайни местенца. Тя пак се раздвижи по познатия приятен начин срещу него, а той повдигна устните си до нейните, предвкусвайки цялата ѝ сладост. Но все още ги делеше плата на неговите джинси.

— Спокойно, скъпа, спокойно — той дишаше, като я държеше малко далеч от себе си, за да може да се изплъзне от дивана и да стане, за да се освободи от дрехите си. Когато си събу обувките, джинсите и всичко останало, той протегна ръце към нея.

Тя се приближи с желание и му позволи да я доразсъблече, но когато легна и го притегли към себе си, той ѝ даде знак с глава.

— Ето така — прошепна Гидеон в ухото ѝ и седна, облягайки се на кожените възглавници. Сложи ръцете си на бедрата ѝ и разтвори краката ѝ. Помогна ѝ да го възседне. Почувства как тя цялата трепери.

— Гидеон! — тя се опираше с колене на възглавниците. Пръстите ѝ се вплетоха в косата му. Очите ѝ блестяха от възбуда.

— Да. Точно така — той нежно захапа едното ѝ зърно и в същото време ръката му слезе надолу, на най-интимното място. Откри, че там е топло и влажно — тя беше готова за него. Когато вкара там пръста си, през нея премина жесток спазъм. Гидеон си пое дъх от наслада.

— Толкова си секси, скъпа. Толкова е хубаво с теб — промълви той. Прокара върха на пръста си по малката перла, скрита в нежното гнездо. Достави му огромно удоволствие как Сара отново затрепери в прегръдките му.

— Гидеон, мой чудесен, великолепен Гидеон! — тя ухапа ухото му, надвесвайки се над него. — Толкова ми харесва, когато ме докосваш.

Той бавно проникна в нея, като усети как тя с готовност го приема и след това плътно го затваря. Тя се задъха и започна да се плъзга нагоре и надолу, както той я водеше, сложил ръце на кръста ѝ. След това тя започна да се нагажда към този ритъм, ставайки по-уверена и по-силна, докато Гидеон не можеше да мисли за нищо друго, освен за мощния глад, който го помиташе.

Когато не можеше повече да устои на тези хищни сили, той за последен път потърси в нея пълното задоволство, което го очакваше там. Гидеон почувства как Сара се разтърси и извика. След това той потъна в забрава в тръпките на нейното освобождение, което се примеси с неговото собствено.

Сара се усмихваше на себе си. Потънала в блажена умора, тя галеше раменете на Гидеон.

— Тази поза ми хареса — промълви тя.

— И на мен. Макар че с теб всички пози ми харесват — очите му бяха затворени. Беше се излегнал на възглавниците, отпуснал добре оформените си мускулисти крака. С отмала галеше бедрата на Сара. — Сара, обеща ми, че никога повече няма да бягаш от мен, както днес.

Тя си даде сметка, че тръгването ѝ го е разтърсило. Той наистина я обичаше. Обаче тя беше убедена в това още от момента, когато го видя на прага си.

— Какво те накара да дойдеш при мен? — попита го тя меко. — Сигурно си тръгнал съвсем скоро след мен.

— Сега тя беше обзета от любопитство, нужно ѝ беше да чуе всяка подробност — какво си е мислил, когато е решил да я последва. — Кога разбра окончателно, че не можеш без мен?

— Сара?

— Да, Гидеон?

— Само ми обеща, че повече няма да правиш това. Моля те!

Тя въздъхна с примирение, разбрала, че на Гидеон никога няма му е лесно да говори за чувствата си.

— Добре. Обещавам.

— Тогава мога да се почерпя с чаша кафе.

Тя се строполи до него в пристъп на смях.

— Колко романтично!

— Правя всичко, каквото мога — той се усмихваше малко накриво и си играеше с косата ѝ. В очите му се четеше объркване. — Но може би ще е по-добре да те предупредя, че сигурно понякога ще оплесквам нещата.

— Мислиш ли?

— Колко пъти съм ти казвал, че аз не съм герой. Но нали няма да избягаш, ако някой път не отговарям на очакванията ти? Сара, аз не искам да изживявам този играх, че всеки път, когато оплескам нещо, ти ще си тръгнеш.

Сара престана да се смее в момента, когато видя в очите му колко е сериозен. Тя енергично поклати глава.

— Не, никога. Няма да избягам.

— Но го направи тази сутрин.

— Това беше различно.

— Защо?

— Тази сутрин се чувствах потисната. Съзнавах, че съм отишла твърде далеч. Трябваше ти да си направиш труда и да ми дадеш знак. Ако никога не можеш да се накараш да ме обичаш или да ми вярваш, аз трябваше да го знам отсега. Просто чувствах, че трябва да си тръгна — Сара се усмихна. — Но ти ме последва.

Гидеон отмести малко главата си на възглавницата. От очите му се излъчваше топлина.

— Мисля, че си малко ненормална, но нищо — той огледа стаята. — Значи тук живееш. Апартаментът ти прилича на теб. Знаех си, че ще има неизмити чаши по масата.

— Много благодаря — тя с нежелание се отдели от бедрата му и се пресегна за дрехите си. — Погледни на това от хубавата му страна. Сега, когато ти си тук, ще има кой да ме отмени в седмичното почистване на къщата, нали? Ще ти направя кафе, докато се облечеш. Банята е в края на коридора. Само минутка и ще можеш да пиеш кафе. — Тя го погледна, държейки блузата си. — Гидеон, толкова съм щастлива!

Той се усмихна едва доловимо, като я гледаше със замислен поглед.

— Котките ще бъдат доволни. Никак не им се понрави твоето бягство тази сутрин.

— Всички вие трябва да разберете, че си имах основателни причини.

Погледът на Гидеон стана сериозен.

— Не беше само депресия, нали? Ако беше така, можехме да си поговорим. Ти не само си искала да ти дам някакъв знак, че те обичам. Това, че Савидж те намери на плажа и разговаря с теб, е истинската причина да ме оставиш.

— Не съм те оставяла.

— Той развали всичко. Всичко си беше наред, преди той да се появи. Ти вече се приспособяваше към характера ми. Беше свикнала с мен. Но той те заварди на брега и всичко свърши. Винаги е бил такъв — бива го да подлива вода.

— Нещата изобщо не стоят така. Това, което чувствах, нямаше нищо общо със Савидж. Тръгнах си, защото не бях сигурна, че можеш да ме разбереш. Време беше да ти го напомня.

— Щеше да ме накараш да те разбере много по-бързо, ако ми беше позволила да се любим, вместо да се опитваш да изграждаш любовни отношения без секс — измърмори недоволно Гидеон. — Това просто не беше нормално, Сара. Чувствах, че се опитваш да ми въздействаш чрез въздържание, а след това, когато пак се появи Савидж, аз...

— Савидж — очите на Сара се разшириха от закъснял гняв, тъй като действителността грубо и изведнъж ѝ напомни за себе си. — Ето какво те е притеснявало! Как съм могла да забравя за тази опасност? Та нали той е крадец.

— С теб вече коментирахме този въпрос и стигнахме до единодушие. Надявам се, че не му повярвала, когато ти е наговорил всички глупости за мен?

— Разбира се, че не съм му повярвала. Но не затова съм така ядосана сега. Бясна съм, защото той е проникнал в апартамента ми и е откраднал всичките резервни копия на картата, Гидеон.

Изведнъж очите на Гидеон станаха сериозни. Той бавно се пресегна към ризата си.

— Негодник!

— Явно е решил да търси обиците — каза Сара с въздишка. — Сигурна съм.

— Няма да ги намери.

— Гидеон, колко пъти ти казвах, почти виждам как ги намира. Интуицията ми подсказва, че е на път да сложи ръце върху тях. Може би нямаше да успее без картата, но сега, когато е откраднал всичките десет копия, много е вероятно да съобрази къде да копае.

— Сара, бъди разумна. Десетте фотокопия няма да му послужат повече от едно-единствено. Те са съвсем еднакви. Гарантирам ти, че той няма да намери обиците.

Тя го погледна замислено.

— Ти си много убеден, че Джейк Савидж е некомпетентен.

Гидеон се засмя.

— Както съм казвал винаги, той си има своите дарби, но между тях не влиза дарбата да намира съкровища — усмивката му изчезна така бързо, както се беше появила. — Но да влезе с взлом в апартамента ти — с това вече е отишъл твърде далеч.

— Точно така. Това е недопустимо. И какво ще правим, Гидеон? Ще се обадим ли на полицията? Как ще можем да докажем, че човекът, който е влизал, е бил Джейк?

— По всяка вероятност няма да успеем — Гидеон сви рамене, вече облякъл ризата си. — Но мисля, че е крайно време да си поговорим на четири очи с бившия ми партньор. Защото наистина става непоносим.

— Какво ще правиш? — попита Сара загрижено.

— Още не зная точно, но едно е съвсем сигурно — много повече ми се нравеше, когато се предполагаше, че е умрял.

— Гидеон, ти не би посмял да направиш такова нещо, нали? Не го казваш сериозно. Искам да кажа, ти не можеш наистина да го...

— Видя как отново става мъртъв ли? Този път завинаги? Интересна възможност. Като разрешение си има своите предимства.

— Гидеон!

— Нали щеше да ми правиш кафе?

Сара не знаеше как да тълкува неопределено невинния израз на студените му зелени очи. Мина ѝ през ума, че е имала поводи да си мисли, че Гидеон Трейс може да бъде опасен. Просто не беше склонна да го вижда в такава светлина. И сега не беше сигурна дали наистина се шегува. Определено имаше страни на характера му, които не познаваше или не разбираше още напълно. Тези мисли я правеха неспокойна.

— Ей сега ще бъде готово — измърмори Сара. Грабна останалите си дрехи и забърза към банята.

Гидеон я проследи с поглед, докато измина късия коридор. Помисли си, че сега се чувства много по-добре, отколкото когато пристигна. Сега всичко щеше да се оправи. Можеше да се успокои. Сара беше просто жена и се беше поддала на кратко избухване на чувствата си, това е всичко. Не беше се случило нещо драстично и тя не беше променила отношението си към него.

Не че имаше някаква алтернатива, мислеше си той, докато обуваше джинсите си. Никога не би й го казал, разбира се, но истината бе, че не някакъв велик, романтичен импулс го беше накарал да дойде в Сиатъл. Бе действал инстинктивно и неговите инстинкти му подсказваха, че не бива да й позволи да излезе от живота му.

Гидеон закопча джинсите си и започна да ходи из яркия, съвременен хол на Сара. Обстановката го очароваше. Беше толкова различна от неговата къща. Всичко беше ярко, весело и в невероятен хаос, показващ изключителната жизненост на притежателката. Различни списания от „Иманярство“ до „Вог“ бяха безразборно натрупани на двуетажната стъклена маса. Отгоре беше наслагана цяла колекция тежки метални статуетки за затискане на книги. Всред бъркотията гордо изправени се мъдреха няколко неизмити чаши.

Мебелите бяха като създадени в студиото на художник. В техния дизайн повече се наблягаше на абстрактните линии, отколкото на функционалността им.

Целите стени бяха налепени с плакати, снимки на Сара с две други жени и корици на книги, поставени в рамки. Той се загледа в една от тях.

От корицата на „Опасен талант“ гледаше един опърпан тъмнокос мъж, застанал на ръба на скала в джунглата. Той очевидно сутринта бе забравил да закопчае разпуснатата си бежова риза, отбеляза Гидеон. Тя беше широко отворена и щедро показваше силните му гърди.

Освен незакопчаната риза мъжът имаше ботуши и широк кожен колан. В ботушите бе затъкнат нож. В едната си ръка държеше огромен револвер, заплашително насочен към някаква невидима цел, а с другата си ръка беше прегърнал красива жена.

Гидеон се питаше защо героинята е облечена с опъната изискана модна рокля и високи токчета в джунглата. Блестящата рокля вече бе

жестоко раздрана и вероятно в близко бъдеще предстоеше съвсем да се скъса. И двамата герои изглежда повече ги занимаваше мисълта как точно ще се любят на скалата, отколкото нещата или хората, които ги заплашваха.

Гидеон се позачуди на всичко това и после забеляза една отворена кутия с адрес на подателя — книгоиздателство. Вътре в кутията имаше няколко екземпляра на Опасен талант. Неспособен да устои на изкушението, той взе книгата с меки корици от кутията, отвори я и зачете първата страница.

„Хилари седеше вцепенена зад кормилото на очукания джип и гледаше безпомощно мъжа, насочил оръжие срещу нея. Сякаш цялата джунгла наоколо бе изпълнена със заплаха. Но тези опасности далеч не я плашеха така, както безмилостният израз в очите на човека хищник, застанал пред нея. Побледняла, Хилари трескаво мислеше, гледайки като хипнотизирана през предното стъкло. Виждаше, че очите му са смарагдово зелени като на ягуар от джунглата и също така смразяващи. Приятелките ѝ, ѝ бяха казвали, че Джед Макинтайър е опасен — човек, който сам си създава свои собствени закони в пустошта на Рио Паскуал. Но Хилари, както обикновено, не се вслуша в разумните им съвети. Тя си настояваше на своето — да тръгне и да намери Макинтайър. А сега се страхуваше, че наистина го е намерила. Човекът, който се приближаваше към нея с такава непринуденост и грациозна заплашителност, наистина отговаряше на описанието, което беше направила Кати.

Опасен. Джед Макинтайър беше на около десет крачки от джипа, когато Хилари се съвзе и си спомни, че в жабката беше сложила един пистолет. Излизайки от моментното си вцепенение, тя се пресегна през седалката, за да го вземе. Но това не ѝ се удаде“.

Гидеон затвори книгата и я върна при другите, тъй като чу леките стъпки на Сара зад себе си.

— Разбра ли какво съм имала предвид? — попита го тя и продължи към кухнята. — Всичките ми герои приличат на теб.

— Като изключим цвета на очите на Джед Макинтайър, не виждам голяма прилика.

— Тогава значи не си прочел достатъчно — Сара включи кафеварката и сложи на печката чайник с вода.

Гидеон сви рамене. Ако тя искаше да си го представи като тъмен, опасен и привлекателен, защо трябваше да ѝ се противопоставя?

— Я ми кажи нещо. Трябва ли да започна да нося оръжие и да забуча нож в ботуша си?

— Боже Господи, не! Няма нужда. В това отношение ти си много по-интересен от Джед. Страхувам се, че той разчита малко повече на силата на мускулите си, отколкото на силата на сивото си вещество. Но като за приключенски роман го бива.

Гидеон се усмихна.

— Е, това ме успокоява. Никога не съм обичал пушки и ножове. Или пък ризи в стил милитъри като притурка. Този плат много се мачка — той тръгна по коридора към банята, която ухаеше на лимонов сапун. Механично взе използваната кърпа, която висеше от лавичката, и я хвърли в кош за пране. Откри чисти кърпи в едно малко шкафче.

Когато се върна в кухнята след няколко минути, Сара вече наливаше прясно запареното кафе. Нейното кафе мирише много похубаво от моето нес кафе, помисли си Гидеон. Започваше да свиква с вкуса на истинското кафе. Седна на един стол с висока облегалка и взе червената чаша.

Пред него на плота бяха разхвърляни какви ли не вещи — две големи жълти подложки за писане, стъклена чаша, пълна с дузина химикалки, купчина романтични романи.

— И така — каза Сара, като се настани на стола до Гидеон, — какво ще правим с този твой приятел Джейк?

— Както казах, ще трябва да поговоря с него — Гидеон замислено отпиваше от кафето си.

— И по какъв начин ще го убедиш да престане да ни досажда с интереса си към обиците? Тази малка простъпка с ровенето в моите папки надминава границите на търпението ми, Гидеон.

— Напълно съм съгласен. Ще се занимая с него.

Сара го погледна скептично.

— Щом ти го казваш.

— Да не би сега ти да си загубила доверие в мен?

— Не, не е в това работата — тя прекъсна, защото мислите ѝ тръгнаха в друга насока. — Но аз не мога да престана да се тревожа за тези обици. Не ми се нрави, че са заровени там някъде в планината. А

и мисля, че нямам толкова вяра в липсата на компетентност на Джейк Савидж, както ти твърдиш.

— Добре — каза Гидеон решително. — Всичко се проточи достатъчно. Време е да приключи. — Ще отидем да ги вземем.

Сара се завъртя на табуретката си и го погледна изненадано.

— Наистина ли?

— Искам да се успокоиш и да престанеш да се тревожиш за обиците. А очевидно единственият начин да се постигне това е да се изровят и да се занесат на безопасно място. Ще видим дали няма да можем да ги намерим още утре сутринта.

— А Джейк Савидж?

— Ако имаме късмет, той вероятно е още на брега, търси подходящи места за снимки или преговаря с продуцент на шоу от телевизията. Ако ме е видял като тръгвам, вероятно си е помислил, че съм те последвал в Сиатъл.

— Гидеон, това е чудесно! Знаеш ли какво означава това? Даваш ли си сметка какво ми казваш?

Той я погледна въпросително.

— Казвам, че ще отидем да откопаем обиците. Ако можем да ги намерим.

— Не, не, не! — Сара разтръска главата си нетърпеливо. — Съвсем не казваш това.

— А какво?

Тя се усмихна. Очите ѝ блестяха тържествено.

— Това, което наистина казваш, е, че най-после си решил, че няма нищо лошо да ми помогнеш да изкопаем обиците, защото вече не мислиш, че те използвам, за да ми ги намериш.

Гидеон бавно премисли казаното от нея, опитвайки се да разбере обърканата ѝ женска логика.

— Ама теб май ужасно те бива по правенето на неочаквани заключения, а?

— Продължавай. Кажи ми, че греша. Кажи ми, че си решил да не ми вярваш — каза му тя с щастливо предизвикателство.

Гидеон ѝ се любува дълго време, привлечен от топлотата и удоволствието в погледа ѝ.

— Печелиш. Аз вече ти имам доверие.

Той си даде сметка, макар и след като беше казал тези думи, че те са самата истина. Но се питаше дали досега го е знаел инстинктивно или в момента го е озарило това прозрение. Реши да не си дава толкова труд да отговаря на този въпрос. Точно по какъв начин и кога е започнал да ѝ вярва вече нямаше никакво значение.

Но това, което не можеше да ѝ обясни, бе, че връщането там горе в планината, за да изкопаят цветята на Флийтуд, изобщо не е никакво доказателство за неговото доверие в нея.

Лопатата на Гидеон се удари о нещо метално и се чу силно иззвънтяване в утринната тишина.

— О, Боже Господи, това е! — възкликна Сара. — Намерихме ги! Намерихме обиците! Гидеон, това толкова е вълнуващо. Просто не мога да повярвам.

Тя се наведе, за да види отблизо малката яма, която бяха изкопали точно на десет крачки на север от белия камък. Тя беше измъкнала Гидеон от леглото много рано, така че да могат рано да пристигнат в старата къща на Емелина Флийтуд. Дори не му даде възможност да се оплаква.

— Стой по-далеч, за да изкопая още малко пръст. Може и да не са обиците, Сара. Може да не е нищо друго, а само някоя стара тенекия, покрита с пръст преди години. Или пък джанта. Или пък ловджийски капан. Какво ли не би могло да бъде.

— Това са обиците. Зная го — Сара също копаяше със своя лопата. Бавно, но сигурно металната кутия започна да се открива. — Виж, Гидеон. Заключена каса.

Гидеон разгледа ръждясалия метален капак на кутията.

— Наистина е стара каса. И се обзалагам, че Емелина не е заровила и ключа заедно с нея.

— Може да не е заключена.

— Ако не е, тогава се съмнявам, че вътре има нещо ценно — заключи Гидеон с желязна логика.

Сара коленичи върху прясната купчина пръст, за да се пресегне надолу в дупката и да извади тежката кутия. Тя я разгледа внимателно.

— По дяволите, ти си прав. Заключена е — изведнъж тя засия. — Обаче, както ти каза, може би това означава, че обиците са още вътре.

— Ще я отворим.

— Но как? — Сара разтръска кутията, но беше невъзможно да се познае дали има нещо в нея. Едва издържаше на напрежението. — Това просто ще ме убие. Нямам търпение да я отворим. Такова невероятно преживяване! Никога, през целия ми живот не ми се е случвало подобно нещо. Представяш ли си? Ние всъщност изкопахме заровено съкровище. Открихме закодираните означения на картата и намерихме имането. Като на книга.

Гидеон се бе облегал на лопатата си и я гледаше, загадъчно усмихнат.

— Не ми казвай, нека да отгатна. Ще използваш това преживяване, за да го опишеш в приключенски роман, нали?

— Вероятно, но първо смятам да се насладя на всяка минута от преживяното. Трябва да направя снимка — тя извади малък фотоапарат от чантата си. — Нали добре съм направила, че съм го донесла? Моля, застани до кутията.

Гидеон поклати глава отрицателно и пусна лопатата.

— Не, ти си тази, която трябва да бъде снимана. Това е твое съкровище и ти си го намерила. Аз дойдох само като консултант, забрави ли? — той взе фотоапарата от ръцете ѝ и се отдалечи на няколко крачки.

Сара се подвоуми за миг, защото искаше и двамата да са на снимката. Но това беше невъзможно. Повдигна старата метална каса и я хвана пред себе си. Смееше се от удоволствието, което ѝ доставяше трофеят ѝ. Зае поза за снимката. Гидеон вдигна фотоапарата до очите си, усмихна се пак и натисна копчето.

— Сега трябва да измислим как да я отворим — каза Сара, като разглеждаше ръждясалото ковчеже.

— Може да ни отнеме малко време, но ще намерим начин — каза Гидеон, докато оставяше фотоапарата. После пак взе лопатата си. — Имам известен опит с такива неща.

— Кой знае защо това не ме изненадва — Сара го изгледа иззад кутията. — Какво правиш? — попита го тя, защото той загреба пръст с лопатата и я хвърли обратно в дупката, която току-що бяха изкопали.

— Запълвам дупката.

— Защо?

Той я погледна учудено.

— Не виждам смисъл да разгласяваме факта, че сме били тук и сме изкопали нещо ценно.

Сара се усмихна с разбиране.

— Хубава идея. Защо да оставяме следи и да ни открие някой, който може да поиска да ни открадне съкровището? Казах ти, че ти си по-умен от Джед Макинтайър.

— Стига да съм малко по-умен от Джейк Савидж, ние сме застраховани — измърмори Гидеон.

— Какво каза? — попита го Сара, тъй като не беше сигурна, че го е чула правилно.

— Казах, че ни чака много път до брега днес следобед.

— Тази нощ можем да останем тук или да отидем в Сиатъл — предложи тя.

— Не — каза Гидеон. — Ще се върнем у дома. Нямахме кога да помоля съседа да се грижи за котките.

— Тогава по-добре да отидем у вас. Бедничките. Сигурно умират от глад.

— Не вярвам. Мачу все още е добър ловец, когато му се наложи, макар че не са му много приятни усилията, които трябва да вложи. Ще се погрижи за храната на Елора, ако е необходимо, но предпочита да имат отворена консерва котешка храна.

Сара се усмихна.

— Много прилича на теб, нали?

Гидеон повдигна едната си вежда.

— Защото няма нищо против да яде консервирана храна ли?

— Не, защото все още е добър ловец, ако му се наложи.

Малко след полунощ Мачу Пикчу се настани на голия гръб на Гидеон и тежко се отпусна. Гидеон изохка. Котаракът слезе от гърба му и седна на края на леглото, като неуморно махаше с опашка, чакайки някаква реакция. Гидеон бавно се обърна, за да не събуди Сара, която се беше свила на кълбо до него. Погледна невъзмутимата физиономия на котарака и внимателно се измъкна от завивките.

Мачу скочи беззвучно на пода и се отпрати към вратата. Гидеон се забави малко, за да вземе револвера, който винаги държеше в една кутия за обувки под леглото, и бързо си обу джинсите. Бос, слезе по стълбите също така безшумно, както и Мачу.

На най-долното стъпало Гидеон се обърна надясно и тръгна по коридора към кабинета си. Спря се пред отворената врата и надникна в сумрака. Не беше особено изненадан, когато видя човешки силует, приклепнал над заключения шкаф, където бяха прибрали желязната каса. Прикривайки револвера зад полуотворената врата, Гидеон се пресегна и щракна ключа на лампата.

Натрапникът скочи и се обърна с лице към него. Устата му беше отворена от шока и уплахата.

— Остави, Джейк — каза Гидеон спокойно. — Дори и да успееш да отвориш шкафа, там ще намериш само една празна, ръждясала желязна каса. Вътре няма нищичко. Цветята на Флийтуд отдавна не са там. Някой ги е докопал преди години.

Джейк се отдалечи от шкафа.

— По дяволите, Гид, ти винаги намираш начин да издебнеш хората.

— Сара непрекъснато повтаряше, че ще се добереш до обиците. Мисля, че точно това е предчувствала, нали? Изглежда, че ще трябва да започна да обръщам повече внимание на интуицията на тази жена.

Джейк се двоумеше, успокоил се малко, тъй като Гидеон не се помръдна и не каза нищо повече. След това самообладанието му се върна мигновено. С надута усмивка мина през стаята и се настани на стола пред бюрото на Гидеон. Изпъна краката си напред и склочи ръце зад главата си, като през цялото време продължаваше да се усмихва със съзнанието, че тази усмивка винаги печели.

— Каж ми истината, Гид. Тук пред тебе е старият ти партньор, така че можеш да бъдеш честен с мен. Зная, че тази сутрин бяхте горе в планината. Аз ви проследих. И зная, че малко сте покопали. Видях запълнената дупка. Наистина ли не намерихте обиците?

— Само една стара желязна каса. Възможно е някога обиците да са се съхранявали в тази кутия, но сега тя е празна.

— А защо тогава е в заключен шкаф?

— Сара още не знае, че касата е празна — обясни търпеливо Гидеон. — Тя чака с нетърпение да я отворим сутринта. Не исках да я разочаровам.

— Но не си устоял да надникнеш ти самият, нали?

— Точно така. Ти ме познаваш. Ставам любопитен, когато видя заключени каси.

— И какво? Казваш, че там вътре нямаше нищо, така ли?

— Точно така.

— Не ти вярвам — Джейк Савидж бавно закима. — Ти никога не се връщаш с празни ръце от лов.

— Това не беше мой улов, а на Сара. Отидох с нея само като платен консултант.

— Глупости! — Савидж изведнъж се изправи, както седеше, а очите му блестяха от яд и разочарование. — Аз мисля, че сте намерили обиците. Мисля, че си ги намерил по същия начин, както винаги намираш, каквото тръгнеш да търсиш, негоднико!

— Не. Вътре няма нищо. Погледни — Гидеон отвори шкафа и извади желязната каса. След това пъкна една метална пластинка в старата ключалка и я извъртя, докато нещо щракна. След това повдигна капака и вътрешността се оказа празна. Той почака няколко секунди, докато Джейк огледа добре кутията, а след това я затвори и пак я заключи.

Джейк го гледаше неспокойно.

— Хайде, Гид. Можем да се споразумеем. Както в добрите стари времена. Всичко, което аз искам, е реклама и шанс да се докопам до голямата пара. Трябва ми голяма цифра.

— Трябваше да се задоволиш с това, че беше станал мъртва легенда.

Савидж удари с ръка по бюрото.

— Защо, дявол да го вземе, трябва да си оставам мъртва легенда? Аз не съм умрял и освен това през последните няколко години разбрах, че не ми е по вкуса да съм никой. Вече хората не знаят кой съм, Гид. Влизам в някой бар и хората дори не ме познават.

Гидеон въздъхна замислено.

— Това не ме изненадва. Ти много добре изигра изчезването си преди пет години.

— Точно колкото теб.

— Каж ми нещо, Джейк. Каж ми истината — какво се случи в този ден, когато и за двама ни всички мислеха, че сме убити в онази проклета джунгла? Участва ли в засадата заедно с онези контрабандисти? Или може би си работил с тях през цялото време и накрая си решил, че ви преча? Защото съм бил човекът, който е видял

твърде много тогава, когато предадохме стоката, нали? Ти вече си знаел какво е ставало. И си бил вътре в нещата.

Очите на Джейк просветнаха. Той седеше съвсем неподвижно зад бюрото.

— За всичко това си се досетил, нали?

— Разполагах с много време за размисъл.

Джейк сви ръката си в юмрук.

— Искаш да знаеш защо съм го направил ли? Ще ти кажа. Там работеше голяма пара. Достатъчно, за да ме осигури за дълго, за много дълго време. Достатъчно, за да съм сигурен, че няма да ми трябваш повече, негоднико.

— Нали се предполагаше, че сме партньори, Джейк — иронизира го Гидеон меко.

— Да, но и двамата много добре знаехме, че ти си този с магическите способности, този, който направи от „Савидж и Компания“ легенда. Повдигаше ми се от мисълта, че без теб нищо не представлявам. Повдигаше ми се от моето доверие в теб. Повдигаше ми се от това, че винаги трябваше да разчитам на теб.

— И тогава значи намери големия си шанс и реши да сложиш край на партньорството. Само дето нещата не потръгнаха така, както си ги запланувал, нали?

— Не тръгнаха, мръсно, не. Но ще потръгнат — Джейк мушна ръката си под бюрото. Гидеон беше сигурен, че посяга към малкия пистолет, който винаги носеше прикрепен към крака си под панталона.

— Остави! — Гидеон показа револвера иззад вратата и с досада го насочи към Джейк, който така и застина с едната си ръка под бюрото. — Никога не си бил бърз и никога не си имал късмет — това и двамата добре го знаем. Истината, Джейк, е, че ти винаги си бил по-добър като легенда, отколкото в действителност.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сара крачеше напред-назад из всекидневната, а Гидеон я наблюдаваше, като се опитваше да прикрие колко това го забавлява. На котките отдавна им бяха омръзнали ядните ѝ дитирамби срещу Джейк Савидж. Мачу Пикчу се беше разположил в обичайната си поза на облегалката на дивана и беше прилепил уши към главата си, а Елора се беше свила на кълбо до него и спеше дълбоко.

— Трябваше да го предадем на полицията. Той носи вина за много неща — от влизане с взлом и опит за кражба до това, че е проклет досадник. И освен това е лъжец до мозъка на костите си. Как можа просто така да го пуснеш да си отиде, Гидеон? — Сара се обърна и закрачи пак из стаята, като халата ѝ се виеше около глезените ѝ. Косата ѝ беше вдигната на кок, но отделни кичури се бяха измъкнали.

— Той повече няма да ни безпокои, Сара.

— Не сме много сигурни в това. Трябваше да го предадем и да го арестуват. Защо не го направи?

— Джейк няма да издържи в затвора — каза Гидеон и се замисли. — Ако приемем, че можехме да намерим начин да го обвиним и да го затворят, в което дълбоко се съмнявам. Всъщност имахме късмет, че обвиненията не могат да бъдат доказани. Защото той не е откраднал нищо и не е оставил никакви улики. Най-много, което можехме да постигнем, щеше да бъде да го задържат за няколко месеца.

Сара достигна до другия край на стаята, обърна се и тръгна обратно.

— Не мисля, че може така да му се размине. Мисля, че ти си бил снизходителен към него заради годините, които ви свързват.

— Заради годините, които ни свързват ли? — Гидеон повдигна едната си вежда.

— Разбира се. В края на краищата той ти е бил партньор няколко години. Заедно сте преживяли не малко. А ти си лоялен човек.

— Лоялен ли съм?

— Естествено. Не ме иронизирай. Лоялността е в природата ти. Мисля, че това е една от чертите, заради които ти се възхищавам. Но въпреки всичко си остава един проблем. Какво ще стане, ако той пак дойде за Цветята?

— Няма да дойде.

— Не виждам какво може да го спре следващия път.

— Казах му, че ако нещо се случи с онази желязна каса, ще разруша легендата около него, която беше изградена с моя помощ. А тази легенда е всичко, което му е останало, Сара. Неговата собствена легенда. За него тя е най-важното нещо на света.

Сара се спря и започна да хапе устните си.

— А ти би ли могъл да направиш това? Чрез списанието си ли?

— Бих могъл да изпратя писма на някои колекционери и брокери, като им кажа да направят експертиза на екземплярите от колекциите си, придобити неотдавна от Южна Америка чрез посредничеството на Слотър Ентърпрайзиз.

Очите на Сара се разшириха.

— Ти ми беше казал, че го следиш. С това ли се е занимавал през последните пет години — с продажба на антични предмети?

— А-ха.

— И някои от тях са имитация, така ли?

— Точно така. Контрабандата с автентични предмети е по-сигурна. Запалените колекционери и дилъри не задават много въпроси относно източниците, щом предметите са автентични, обаче ще побеснеят, ако разберат, че са ги измамили с някакви си имитации.

— Значи Джейк е паднал дотам, че да продава имитации на антики от Южна Америка. Какво падение, наистина! — Сара поклати глава. — Това сигурно е много неприятно. Нищо чудно, че е търсел начин да се върне пак към славата и богатството.

Гидеон погали Елора.

— Някои хора биха казали, че публикуването на незначително списание като „Иманярство“ е още по-голямо падение.

Сара го погледна.

— Разбира се, че не е никакво падение. Ти се занимаваш с литературна работа също като мен. Ти си автор. Точно като мен. Ти пишеш за такива хора, които все още могат да мечтаят, също като мен. Ние с теб сме се заели с нещо много ценно, което служи на една много

важна част от хората. И ти, Гидеон Трейс, никога не трябва да забравяш това. Колкото повече нашият свят напредва с технологиите и колкото повече опасности го заплашват, толкова повече се нуждае от мечтатели, и сега тази нужда е отчайващо по-голяма от когато и да било.

— Никога не съм разглеждал работата си от такава гледна точка — промърмори Гидеон, както винаги изненадан от високото й мнение за него. Това беше много трогателно.

Сара пак се обърна.

— Предполагам, че Джейк също може да се нарече мечтател, нали? Обаче за нещастие той е нещо като неудачник, най-общо казано.

— Да, за нещастие — Гидеон се прозя. — Между другото, ти се оказа права за онази засада, която ми скроиха преди пет години. Опитвал се е да докаже нещо на себе си. Опитвал се е да се освободи от зависимостта си от мен. Сара кимна.

— Опитвал се е да си докаже, че не си му нужен ти, за да преуспява. И ти си сигурен, че отсега нататък никога няма да ни досажда, така ли?

— Достатъчно сигурен.

— А Цветята на Флийтуд? Той така много ги е искал!

Елора се изпъна грациозно под ръката на Гидеон.

— Аз му казах, че Цветята не съществуват.

Сара го погледна изненадано.

— Но той е видял желязната каса!

— Казах му, че в нея няма нищо.

Сара се усмихна с явно задоволство.

— Много умно от твоя страна, Гидеон. А той повярва ли ти?

— Не напълно, но мисля, че след известно време ще бъде убеден, че съм му казал истината. По-скоро би повярвал, че Цветята не съществуват, отколкото, че не е успял да се докопа до тях.

— Да, точно така. Той ще убеди сам себе си, че не е имало никакво съкровище. А тъй като ние нямаме никакви причини да разгласяваме факта, че сме намерили обиците, Джейк никога няма да разбере истината.

Гидеон облегна главата си на възглавниците. Гледаше през полупритворени клепачи.

— Напълно е възможно утре, като отворим касата, да се окаже празна. Така че не трябва предварително да се вълнуваш от съдържанието ѝ, Сара.

— Те са там, вътре — тя се обгърна с ръце, щастлива.

— Нямам търпение да отворим тази стара ключалка. Ще се окаже такъв чудесен завършек на цялото приключение.

— А какво ще стане с нас, Сара? Намирането на Цветята ще означава ли и край на нашите отношения? — тихо попита Гидеон.

Тя се усмихна ведро.

— Не ставай глупав, Гидеон. Ти и аз едва сега започваме нашето приключение.

— Наистина ли мислиш това, което казваш? Тя се спря и се загледа през прозореца.

— И преди съм ти казвала, Гидеон. Но не знам защо не мога да го обясня. Чувствам, че Цветята и ти сте свързани по някакъв начин, но от друга страна пък нямат нищо общо с нашите отношения. Разбираш ли разликата?

— Мисля, че най-после започвам да разбирам — Гидеон погледна към стъпалата. — Сега е почти два след полунощ, Сара. Хайде да поспим. Вече те познавам. Ще станеш с пукването на зората и ще започнеш да отваряш старата ключалка с фиба за коса.

Тя се закиска и хвана ръката му.

— Нямам тук фиби. Но нищо, ще разчитаме на твоя професионализъм.

Гидеон стана от дивана и прегърна Сара през раменете. С другата си ръка повдигна брадичката ѝ. Когато приближи лицето си до нея, за да я целуне, тя с готовност откряна устните си за него и обви врата му с ръце.

Гидеон я взе на ръце и я понесе по стъпалата.

— Обичам да ме носиш и да ме любиш — каза Сара със замъглени от желание очи, когато той я внесе в спалнята си. — Толкова си добър в това!

— Така ли мислиш? — той я сложи на леглото и легна до нея. Бавно развърза халата ѝ и го разтвори. Тя беше толкова хубава, мислеше си той, докато се навеждаше да целуне гърдите ѝ. И тя го желаше. Желаше него, а не Джейк Савидж или някой друг. Само него.

— Да, ти си съвършен! — тя обгърна главата му и я привлече към себе си, като цялата се повдигаше подканващо към него. — Самото съвършенство!

— Съвършенство — съгласи се меко Гидеон. Ръката му се плъзна надолу към бедрата ѝ. Нежно раздели краката ѝ и си проправи път към нейната съкровена топлина.

Ето какво е искал от живота, помисли си той. Това е всичко, за което е молел съдбата. Животът му дълго време е бил изпълнен със студенина. Сега знаеше, че ще бъде доволен, ако може да прекара останалата част от живота си затоплен до сърцето на Сара.

Сара се събуди малко след четири часа, когато Елора леко помръдна до крака ѝ. Машинално се обърна към другата страна на леглото.

Но Гидеон го нямаше.

Тя се заслуша в тишината на голямата стара къща. След малко отчетна завивките и скочи на крака. Халатът ѝ беше праметнат на облегалката на един стол. Тя го облече, завърза колана и много тихо излезе. Елора я следваше по петите.

Сара заслиза по стъпалата, като избягваше да стъпва там, където скърцаха. На най-долното стъпало тя се подвоуми и тръгна по коридора към кабинета на Гидеон. През една цепнатина на вратата се процеждаше сноп светлина.

Сара се приближи на пръсти и надникна през откренатата врата. Гидеон седеше на бюрото си само по джинси. Пред него беше отворената каса на Емелина Флийтуд. Наблизо имаше пет от ръчно изработените от дърво шахматни фигури.

Сара го гледеше като замаяна. Гидеон взе едната от фигурките, махна долната ѝ част и оттам извади малък предмет, увит в черно кадифе. Сложи го в касата и посегна към следващата фигура.

Мачу се довлече тежко отнякъде в кабинета, а Елора се отърка о босите крака на Сара. Малката котка се промъкна през леко откренатата врата и влезе. Гидеон я погледна. Първо видя Елора, а след това видя, че Сара стои в тъмния коридор.

Той седеше странно неподвижен. Сякаш беше издялан от камък, а в очите му светеха загадъчни пламъчета.

— Така значи — измърмори Сара. Тя доотвори вратата, скръсти ръце и се облегна на рамката на вратата. Искаше ѝ се да крещи от щастие така, че да я чуе целият свят.

— Не можеш ли да спиш? — попита я Гидеон.

— Нещо ме събуди.

— Може би твоята прословута интуиция.

— Може би — Сара не можеше да се сдържи и усмивката озари лицето ѝ.

Гидеон въздъхна уморено и се облегна назад.

— Предполагам, че ще искаш обяснение.

Тя енергично поклати глава.

— Не е необходимо.

— Не е ли?

— Не. Гидеон, това е най-романтичното нещо, което съм преживяла през целия си живот.

Той погледна отворената каса.

— Така ли?

— Определено. Всичко това доказва, че ме обичаш. Доказва го без дори сянка на съмнение.

— Така ли?

— О, да! — тя влезе в стаята и се спря пред бюрото. Сложи и двете си ръце на полираната му повърхност.

— Сара...

— Признай си — каза Сара. Смехът ѝ напираше, като гледаше стреснатото му изражение. — Хайде, признай си. Кажи ми, че ме обичаш. Кажи ми, че правиш това — тя махна с ръка към шахматните фигури в отворената каса, — защото до полууда, диво, страстно, до уши ме обичаш.

— Ами...

— Гидеон, това е най-прекрасният, най-романтичен подарък, който някога съм получавала. Ти знаеш колко се радвах на търсенето на съкровището. Знаеш колко се вълнувам от отварянето на желязната каса. И не си могъл да понесеш да изживея това разочарование да открия, че е празна, нали? Искал си да ми подариш тази радост да открия Цветята на Флийтуд в края на моето голямо приключение. Това е твоят подарък за мен. Аз съм така развълнувана, така невероятно трогната. Ти ме обичаш.

Гидеон гледаше фигурата на коня, която все още беше в ръката му.

— Ти си удивителна, знаеш ли? Някои жени биха изтълкували тази сцена по съвсем различен начин и веднага биха допуснали, че са обрани или че се канят да ги оберат, да ги измамат или по някакъв незаконен начин да им отмъкнат богатството. А твоята гледна точка каква е? Виждаш ме и веднага приемаш, че те обичам.

Сара засия.

— Така е. Ти ме обичаш, нали?

Гидеон замълча и ѝ се усмихна. Безпокойството изчезна от погледа му. На негово място се появи дълбока, болезнено дълбока нежност. Строгостта му лице сякаш се смекчи от светлината на тази нежност.

— Писано ми било да се озова в подобна ситуация. Сара се засмя. Щастието ѝ искреше като шампанско.

Тя се втурна към него и се хвърли в скута му.

— Каж ми го — настояваше тя. — Каж ми тези думи.

Той докосна учудено бузата ѝ.

— Обичам те, Сара.

— Откога? — попита тя.

— Не зная. Има ли някакво значение?

— Няма — тя сложи пръстите си на устните му. — Наистина няма никакво значение. Единственото нещо, което сега има значение, е, че ти вече си сигурен.

— Сигурен съм.

Тя положи главата си на рамото му и се сгуши в него.

— Помислих си, че ти сигурно ме обичаш, защото иначе не би си правил труда да връщаш Цветята на Флийтуд в касата, за да ги намеря там на сутринта. Кога ги изкопа?

— Преди около четири години. Имах нужда от пари, за да разширя издаването на „Иманярство“. И тъй като трябва да минавам за специалист по търсене на съкровища, реших да си опитам късмета. Прегледах една папка, в която бях събрал стари истории за съкровища, които звучаха многообещаващо — от тези истинските, нали разбираш, от този тип, които никога не публикувам в „Иманярство“.

— От този тип, по следите, на които тръгваш ти самият, когато излезеш в отпуск?

Гидеон кимна.

— Историята за Цветята беше легенда, която обещаваше възможности, а и мястото беше доста близо до къщата ми тук на брега. Така че направих малко проучване, скалпих една сума за капаро за земята и за няколко месеца изплатих имота на старата Флийтуд. Щом намерих Цветята, веднага продадох земята.

— Точно каквито бяха моите планове. Предполагам, че това доказва правилото, че великите мозъци мислят по една и съща логика, нали? А защо не си продал обиците, щом си имал нужда от пари?

— Повярвай ми, възнамерявах да ги продам. На първо място това беше причината, за да ги изкопая. Те определено щяха да променят до голяма степен мащабите на работата ми. Погледни ги само.

Гидеон разви черното кадифе от единия предмет. На бюрото падна чифт обици от блестящ сапфир, изработени в старомоден стил. Приличаха на ярки сини цветя. Той отвори другото кадифе и на бюрото се озова още един чифт от красиви перли. След това той разви и останалите три чифта Цветя. Рубини, опали и диаманти намигваха с отблясъци светлина.

— Заровеното съкровище на Емелина Флийтуд — Сара се задъха. — Те са красиви.

Гидеон гледаше малкото съкровище пред себе си.

— Възнамерявах да ги продам незабележимо, камък по камък, но през цялото време все нещо измислях, за да не ги продавам. След това един ден си дадох сметка, че изобщо никога няма да мога да ги продам. Чувствах, че по някаква нелогична причина трябва да ги задържа.

— Естествено, че си чувствал. Чакал си ме да дойда и да си ги поискам. Ето сега всичко застава на мястото си. Винаги съм знаела, че Цветята имат връзка с теб. Просто досега не разбирах точно по какъв начин, но сега ми стана свършено ясно. Ти си ги задържал, защото си чакал аз да се появя в живота ти, нали? Но просто не си го знаел. Ти също имаш интуиция, Гидеон.

— Мислиш ли? — Гидеон обви кръста ѝ с ръката си и здраво я притисна.

— Определено. Иначе можеше ли да бъдеш човекът, който е направил легенда от „Савидж и Компания“? Защо си усетил онази

засада преди пет години? Защо, мислиш, си могъл да намериш Цветята на Флийтуд, без дори да имаш карта?

Той я погледна с иронично недоверие.

— А защо се ожених за неподходяща жена първия път? Защо се доверих на Джейк Савидж и го направих свой партньор и приятел?

Сара махна с ръка.

— Предполагам, че защото интуицията ти работи по-добре при съкровища и опасности. А моята изглежда работи най-добре при хора. Заедно ще се допълваме чудесно.

— Съгласен съм с теб — той я целуна по шията.

— И ме накара да преживея цялото търсене на съкровището от самото начало до края, за да изпитам самата аз тръпката на истинското намиране на Цветята, нали?

— Не зная дал и, мога да кажа, че от самото начало съм имал предвид точно това — каза Гидеон. — В началото няха ясна идея. Просто знаех, че трябва да те задържа известно време. Назначаването ми за твой консултант и партньор беше един от начините да те задържа.

— И естествено, постави условие поне единият чифт от обиците да бъде за теб. В края на краищата, ти вече си бил намерил цялата колекция. Имал си известни права над тях.

— Много разбиращо от твоя страна. Точно така си казвах в началото.

Сара се закиска.

— Само като си помисля как ме накара да обхождам целия имот на Флийтуд и да се боря с онази проклета карта... О, Гидеон, това вече е прекалено! Сигурно си умираше от смях, като си ме гледал в ролята ми на глупачка.

— Търсенето на съкровища е удоволствие. Исках да изживееш тази тръпка. — Очите на Гидеон станаха сериозни. — А и не исках приключението да свърши толкова бързо. Исках да удължа времето заедно с теб. Не можех да разбера какво точно се случва между нас, но и не исках да ти позволя да излезеш от живота ми толкова скоро. Търсенето на съкровището беше начин да те задържа за известно време при себе си.

— А как уреди настаняването ни в онази хижа? Това беше умишлено направено, за да се опиташ да ме вкараш в леглото си, нали?

— Предполагам, че може да се погледне и от такава гледна точка — каза Гидеон скромно.

— А буквалното ми отвличане и заставянето ми да дойда тук, вместо да си отида вкъщи в Сиатъл? Това също ли беше умишлено, за да ме задържиш при себе си? В такъв случай обяснението, че е трябвало да ме пазиш от Джейк Савидж, е било само удобно извинение.

— Като се имат предвид всичките добрини, които произлязоха от него, много удобно.

— Това са ужасно романтични жестове от твоя страна.

Гидеон, достойни за всеки истински романтичен герой, но трябва да ти кажа, че прелъстяването ми точно върху белия камък беше върхът на всичките ти номера.

— Аз доста се гордеех с този си ход.

Тя го целуна.

— И сигурно много щеше да се забавляваш сутринта, когато ме оставиш да открия обиците в касата, нали? Но ето че аз влязох и развалих изненадата, която ми готвеше. Съжалявам — тя пак го целуна. — Гидеон, ти си просто чудесен!

Той не откъсваше очи от нея.

— И ти също. Какво бих правил без теб!

— Писано ни е било да се съберем. В края на краищата ти си мъжът на моите мечти. Колко пъти трябва да ти го казвам?

Гидеон с внезапна жестокост заби пръстите си в косата ѝ, като държеше главата ѝ неподвижна, за да я целуне.

— Можеш да продължаваш да ми казваш тези думи до края на живота ми. Харесва ми ролята на твой герой. Харесва ми много, много.

— Хубаво. И няма да имаш нищо против, ако продължа да те използвам в книгите си? В края на краищата, в основата на цялата ми кариера като писателка стоиш ти.

Гидеон я погледна в изпълнените с обич топли очи. И за първи път, откакто се запознаха със Сара, той се засмя с пълен глас. Котките, седнали една до друга на дивана, наостриха уши от необичайния звук.

— Няма да имам нищо против, ако е променено името ми — каза Гидеон.

— Няма проблеми. И без това във всяка книга променям името ти.

Гидеон я хвана за ръката и целуна пръстите ѝ.

— А сега, за сватбата...

— Да — каза Сара. — Мислех си за едно кратко пътешествие до Рено или Лае Вегас. Ти какво мислиш?

— Аз пък мислех за нещо съвсем различно.

Маргарет Ларк получи телеграмата в десет часа сутринта. Докато още изчисляваше часовата разлика между Сиатъл и Аметистовия остров, тя набра телефона. Кейт Инскип Хоторн отговори веднага.

— Както разбирам, ти също си получила, нали? — попита я Маргарет без всякакви предисловия.

— Напомня ми тази, която аз изпратих преди време — каза Кейт весело. — Прилича ми на вече установена традиция. Предполагам, че както винаги, интуицията на Сара не я е излъгала.

— Тя беше сигурна в него още от първото писмо, нали? Звярът, който чака да бъде спасен чрез любовта на Красавицата — Маргарет се усмихна сама на себе си. — Горкият човек, не е имал никакъв друг избор.

— Нито пък Сара е имала, ако питаш мен. Този неин търсач на съкровища сигурно е необикновен човек.

— Защо мислиш така?

— Шегуваш ли се, не знаеш ли? Бих се обзаложила с огромна сума пари, че няма мъж, останал жив на лицето на земята, който да е в състояние да убеди Сара да направи голяма сватба. След това, което преживя тогава...

— Имаш право. Това е обяснението. Явно и двете страни са влюбени. Ще прелетиш ли до Сиатъл за този бележит празник? — попита Маргарет.

— За нищо на света не бих изпуснала такава сватба. Маргарет се засмя.

— Ще трябва да бъдем шаферки. Сигурно ще бъде забавно.

След няколко минути тя остави слушалката и взе телеграмата от плота в кухнята. Докато я препрочиташе, все повече се изпълваше с щастие заради приятелката си Сара.

Приятно ми е да докладвам, че моят романтичен герой в истинския живот се оказа дори по-добър, отколкото е в книгите ми. Той притежава всичко, даже и две котки. Сватбата е определена за след месец, считано от днес. Имам нужда от много помощ, тъй като Гидеон държи всичко да е както му е редът. Връщане в Сиатъл в понеделник. Започваме преговори с готвачи и магазини за сватбени рокли. И да видите само какви обици ще си сложа!

С обич: Сара

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.